VP MAGAZIN 49

FOILETON

3A

ACTIUNE

AVENTURA

ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație – Aventură

Lectură plăcută

și

Țineți aproape!

Echipa VP MAGAZIN

Paul MONETTE
Predator
Episodul II

Lee CHILD
Shorty şi servieta

Keith DOUGLASS
Misune fulger

William MITCHELL
Spiritul Dunei
Episodul I

Lee CHILD
Al patrulea pe listă

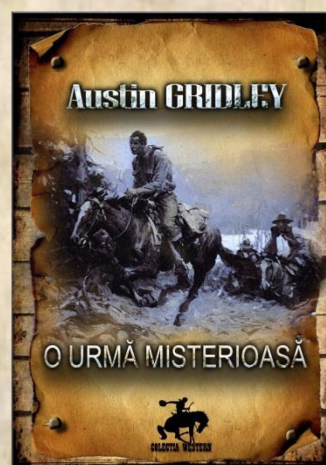

Steve BERRY
Umbra lui Arthur
Episodul I

Lee CHILD
Ştergerea urmelor

Austin GRIDLEY
O urmă misterioasă
Episodul IV

William KING
Protectorul

PREDATOR

PAUL MONETTE

PAUL MONETTE

PREDATOR

versiunea în limba română

UNCRIS

EPISODUL II

8

Cu puțin mai în fața extraterestrului, prin umbrele întunecate, echipa înainta cu greu pe malul râului care curgea leneș, undele sale fiind luminate din loc în loc de razele strălucitoare ale soarelui ce se strecurau prin frunziș. Un nor de țânțari de mărimea albinelor se lansau în picaj asupra lor în timp ce înaintau pe malul mlăștinos.

După un cot unde apa se năpustea peste un prag stâncos, un arbore uriaș, putred, bloca drumul urmat de grup. Oamenii erau epuizați la maximum. Blain abia a reușit să treacă peste obstacol, chiar dacă Mac l-a ajutat cu împovărătoarea mitralieră.

— Am mai văzut eu desișuri afurisite, da’ nu ca astea, dom’le, s-a plâns Mac.

Apoi și-a scos bidonașul de argint din buzunar și i-a oferit lui Blain o dușcă de whiskey de Tennessee.

— Gușți ceva de-acasă, part’nere? l-a întrebat făcându-i cu ochiul.

Blain s-a oprit să-și scuture resturile de lemn de pe pantaloni. A dat din cap cu un entuziasm obosit, a luat bidonul de la prietenul său și a tras o înghițitură.

— Ai dreptate, frățioare, a spus, ștergându-și gura cu o mână murdară. E un mare rahat. Face Cambodgia să pară un Kansas. Dacă te rătăcești pe-aici, dom'le, ești în budă.

I-a înapoiat bidonașul lui Mac, care l-a strecurat înapoi în buzunar.

— Nu prea ți-a mai rămas mult *ulei de șarpe*, amice. Mai bine păstrează-l pentru cazul în care cineva e *mușcat*.

— Dă-l în mă-sa de șarpe. N-are decât să-și facă singur whiskey.

Râzând tare, s-au năpustit înainte, nedorind să irosească efectul anesteziant al licorii. Erau foarte obosiți, totuși nu s-ar fi supărat dacă ar fi avut parte de nițică acțiune care să le pună sângele în mișcare. Încă câțiva *guerrillas* morți n-ar fi deranjat pe nimeni. Dar ar fi avut ceva mai puține cartușe de cărat prin locul ăsta împuțit.

Dillon era rămas în urmă împreună cu Anna, care încetinea ritmul de deplasare cât putea ea de mult. Vedea cu îngrijorare cum restul echipei se îndepărta de el. Apoi, ca o problemă în plus, rebela s-a împiedicat de o rădăcină și a căzut la pământ, unde a rămas frecându-și genunchiul și văitându-se.

Dillon s-a aplecat ca să o ridice.

— La dracu, fato, hai mai repede, a îmboldit-o, ajuns la capătul răbdării.

Dar ea luase o mână de țărână și cu viteza unei cobre i-a aruncat-o în față, orbindu-l temporar. În timp ce el tușea și-și freca ochii, a încercat să-i smulgă arma. Însă chiar în clipa când a pus mâna pe patul acesteia, țeava alteia i-a apărut înaintea ochilor.

Era Ramirez, ținându-și calm arma lipită de fruntea ei, expresia chipului indicând că nimic nu i-ar face mai multă plăcere decât să-i zboare creierii.

— Nici să nu te gândești, frumoaso, i-a ordonat cu răceală.

Înfrântă dar tot sfidătoare, Anna a fost obligată să reia înaintarea pe potecă, cu umerii ridicați trufaș. Când Dillon și-a recăpătat claritatea vederii, printre lacrimi l-a văzut pe Ramirez rânjind disprețuitor la el.

— Poate că ar trebui să o pui în lesă, dom'le, a sugerat, râzând gutural. Dacă nu o poți stăpâni, spune și se rezolvă.

La fel ca ceilalți și pe el îl îngrijora Dillon, și-l înfuria faptul că acesta nu putea controla un prizonier pe jumătate cât el. Comandantul negru a grăbit pasul ca să se îndepărteze de *chicano*. Din mers, a prins-o de cot pe Anna și a întors-o cu fața spre el.

— Ascultă, târfulițo, poate încerci figura asta încă o dată.

Ea i-a întors privirea, uitându-se batjocuritor la el, cu capul dat pe spate, mândră rebelă gata să moară fără să clipească pentru cauza ei. Poate că era atât de naivă pe cât era de dură, și poate că nu avea habar cât de mult semăna cu surorile

sale teroriste din Siria, Baader-Meinhof, și de peste tot unde exista o *cauză dreaptă* pentru care era nevoie de martiri. Fără îndoială ea își croise drum cu *ghearele* în ierarhia armatei rebelilor datorită curajului și priceperii. În orice caz, ea nu trebuia să fie subestimată.

S-a smuls din strânsoarea lui Dillon și a continuat să meargă, supunându-se regulilor prizonieratului, dar fără să ofere nimic în schimb.

Nu cu mult deasupra și imediat în urma ultimului om din echipă, alienul coborâse pe ramuri mai joase, sărind neauzit din copac în copac, ținând pasul cu grupul și urmărind fascinat efortul oamenilor de pe potecă.

Remarcase că prizonierul rebel era de alt soi, deși nu putea distinge cu adevărat diferența dintre sexe de cea politică. Alienului i se părea că speciile se împart în subseturi. Iar omul blond cu umeri masivi era, evident, regele, iar făptura mai neputincioasă cu ochi adânci și negri era magicianul tribului. Alienul *înțelegea* întreaga dinamică. La urma urmei, mai văzuse toate astea și mai înainte. Pentru că, deși cei din commando nu știau încă, se asemăna mult cu un războinic sioux, iar miile de ani de magie au trecut de-a lungul generațiilor de la strămoșii săi șamani.

Nici chiar Billy însuși nu știa. Ceea ce știa echipa era că indianul avea cel mai dezvoltat simț al orientării pe care l-au întâlnit vreodată la un soldat. De aceea, nici unul dintre ei nu a ezitat să-i lase lui conducerea. Acum el își croia drum pe malul râului, concentrat și energic. Și asta era ceea ce ei voiau de la el.

În timp ce-și călăuzea camarazii, chipul său era transfigurat și nici unul dintre ei nu știa cât de departe putea vedea, pentru că tot ce își doreau era să parcurgă mai repede următorii 15 km.

Dar alienul știa.

În urma lui Billy, Blain își legăna din când în când mitraliera, când la stânga, când la dreapta câmpului vizual pentru a se asigura că are unghi de tragere bun. Când s-a oprit ca să-și ajusteze poziția benzii de cartușe care venea din rucksackul de la spate, un țânțar i-a aterizat pe buză. Fără să-și întrerupă concentrarea, a scos limba și a tras insecta în gură, apoi a scuipat-o neglijent. Încă o dată, teoria selecției naturale a triumfat.

Schaefer, lângă Billy, se concentra asupra solului, dând deoparte frunzele ca să verifice dacă nu există capcane ascunse și obstacole naturale. La fiecare cinci minute verifica cu harta și busola poziția și avansul echipei, deși harta nu era foarte detaliată. Puteau doar spera că poteca nemarcată îi va duce dincolo de frontieră.

Hawkins îl urma pe Blain, gâfâind în aerul umed. Chingile radioului legat la

spate îl trăgeau în jos precum o încărcătură de cărămizi. Sigur că ar fi putut abandona echipamentul împovărător. Nici un regulă de combat nu-l obliga să care atât de multă greutate într-un marș forțat, și oricum, nu vor mai avea nevoie de el. Fie că vor ajunge la LZ, fie că nu, vor putea folosi aparatele pe ultrascurte pentru a comunica cu elicopterele. Dar Hawkins era foarte atașat de radioul său. Se simțea ca un proprietar asupra lui, la fel cum se considera și asupra ghettoului de pe străzile din South Boston.

Poteca pe care se deplasau oamenii începu să urce pe malul estic al râului, chiar înainte de a intra printr-un coridor îngust străjuit de pereți stâncoși. În timp ce urcau, Anna a alunecat pe terenul noroios, căzând din nou în genunchi pentru că nu a putut să-și mențină echilibrul cu mâinile legate. Dillon, din spatele ei, a îmboldit-o cu arma, ceva mai dur de această dată, obligând-o să se ridice în picioare. Și din nou au rămas în urma celorlalți cu câțiva metri.

Billy, în fruntea echipei, a ajuns într-un mic luminiș aflat deasupra pantei ce se surpa către malul râului. Pe o parte era mărginită de brazi uriași, iar în spatele lor era zidul înalt al canionului luminat roșu-auriu de soarele aflat spre apus. Crengile dinspre vârf erau acoperite de un stol de păsări cu pene albastre strălucitoare care scoteau țipete ascuțite, fugărindu-se una pe alta din creangă în creangă, penele reflectând toate nuanțele curcubeului.

Deodată, chiar în fața lui Billy, zgomotele și freamătul făcute de păsări a încetat fără nici un motiv aparent, atât de brusc de parcă un fel de forță magică a apăsat pe un buton. Toate păsările au rămas tăcute pe crengi, nici măcar ciugulindu-și penele.

Billy s-a uitat curios spre copaci, iar când Schaefer a intrat și el în luminiș, indianul a ridicat trei degete, indicând o posibilă ambuscadă. Schaefer a fluturat o mână către ceilalți membri ai echipei care ajungeau pe rând pe platou, și toți au încremenit pe poziții.

Fără a avea nevoie de ordin, s-au mișcat încet și ușor sub acoperirea desișului. Dillon a tras-o pe Anna lângă el, și și-a scos pumnalul. A înșfăcat-o pe fată de gulerul bluzei, trântind-o la pământ și ținând-o cu fața în țărână și pumnalul la gât. Apoi i-a semnalat lui Ramirez să se apropie.

— Ia-o și stai cu ochii pe ea, a ordonat, dându-i lui *chicano* mânerul pumnalului.

Apoi Dillon a dispărut în adâncul desișului, hotărât să preia comanda dacă exista vreun pericol.

Ramirez a ținut pumnalul lipit de jugulara Annei, dar atenția îi era distrasă pentru că cerceta cu nervozitate iarba înaltă din jurul lor. Tot timpul în alertă, gata

să profite de o oportunitate, Anna s-a folosit de avantajul momentan pentru a lua un capăt de rădăcină aflat lângă fața ei și, cu mâinile legate, a tras-o lângă abdomen, în speranța că-i va fi de folos.

În timp ce ceilalți cercetau împrejurimile, Billy a rămas pe loc nemișcat, privind hipnotizat spre copaci. Era din nou conștient de densitatea stranie a aerului din jurul său, dar nu putea localiza nici o dovadă clară care să-i confirme suspiciunile – nici un sunet, nici o umbră, nici măcar un foșnet de frunze. *Macaw*-ii albaștri erau așezați rânduri-rânduri pe ramurile copacilor părând că fac mișto de el. Și totuși, era sigur că acolo era ceva, așteptând, urmărindu-i, ceva foarte periculos. A rămas îndelung nemișcat ca o statuie, părând cufundat cu totul într-o transă autoindusă.

Schaefer, conștient că indianul său devine mistic, s-a dat mai aproape de Mac, ca și cum ar fi căutat sprijinul unui „animal” militar dur și necomplicat. Mac molfăia un chiștoc de țigară, și-l urmărea cu curiozitate pe siouxul din luminiș.

— Ce-l face să fie atât de ciudat?

— Încă nu știu, a replicat Schaefer lipsit de emoție. Dar a dat de ceva. L-am mai văzut și mai înainte făcând așa, și știu că trebuie să-l las în pace.

După încă două minute, Schaefer s-a dus încet în spatele lui Billy și a rămas în așteptare, în timp ce indianul devenea tot mai absorbit de ritualul său. Parțial conștient, și-a dus mâna la gât, la șnurul de piele legat în jurul acestuia. A băgat pe sub el două degete, de parcă încerca să respire mai ușor. În mintea sa își imagina că acolo se află atașată o mică pungă de piele, în care se afla o pulbere neagră, un amestec puternic de ciuperci uscate și ierburi mucegăite care i-ar adânci transa. În tot acest timp avea ochii larg deschiși, ațintiți asupra coronamentului de frunze de deasupra, cu pupilele dilatate și fără să clipească.

El atingea acum o altă dimensiune, punctul culminant al unei moșteniri de sute de ani de sensibilitate psihică, Billy fiind ultimul dintre șamanii tribului său. Nu se mai confruntase niciodată cu așa ceva. Pe când și-a deschis complet mintea pentru vibrațiile venite din necunoscutul și nevăzutul din jurul său, s-a concentrat asupra *prezenței* și s-a cufundat în gânduri, pentru prima dată a fost plin de magie. Ceea ce Schaefer văzuse mai înainte în el, a fost doar o umbră a transformării sale de acum. Billy a fost întotdeauna cam ciudat, și nițel rupt de realitate. Dar acum nu putea ignora ceea ce era. Întreaga viață așteptase să ajungă la un nivel atât de profund.

Întotdeauna a fost înrădăcinat în memoria colectivă a tribului său, saturată de legende și antice bătălii. A început să se legene în timp ce murmura o veche incantație siouxă, și, deși nu ar fi putut spune deloc ce înseamnă cuvintele, vedea

clar imaginea. Legenda descria un adversar herculean venit de pe plaiurile de dincolo de cer, o creatură-zeu mânios care a ucis jumătate din poporul lui Billy. Asta s-a întâmplat cu o sută de generații în urmă. Dar incantația era foarte clară pentru că repeta iar și iar că creatura-zeu se va întoarce din nou. Billy se cutremură de teamă, iar incantația i s-a oprit pe gât. Putea simți respirația anticului ucigaș, iar recunoașterea acestuia i-a trimis valuri de oroare prin suflet.

Acum, ochii lui Billy erau larg deschiși și sticloși, ca și cum nu mai avea nevoie de ei ca să vadă. Acum se putea concentra direct asupra minții alienului. Și-a adunat întreaga putere până ce în urechi i-a răsunat pulsul sângelui. Sufletul i s-a deschis precum un proiector extradimensional; cerceta cerul junglei și intercepta gândurile alienului, intrând prin mintea sa ca un laser. Dar intensitatea era chinuitoare, iar Billy a șovăit și a încercat să se retragă, mintea sa urlând din cauza stresului produs de transă. Dangătul din mintea sa s-a accelerat devenind tot mai ascuțit când a început să se slăbească legătura cu alienul. Știa că a întâlnit o forță mai puternică decât toate cele o sută de generații. Apoi sufletul său a cedat, și-a dat ochii peste cap și s-a prăbușit în brațele lui Schaefer.

Maiorul l-a pus încet pe pământ, indianul respirând cu greutate în timp ce trăgea mult aer în piept. Era ca și cum nu mai respirase deloc în ultimele cinci minute. Era complet învăluit de sudoare. Pulsul bătea cu furie, chipul îi era roșu, iar temperatura corpului îi urcase la 40^{0}C. Era ca un motor supraturat, supraalimentat, și pentru o clipă Schaefer nu a fost sigur că-l mai poate readuce la normal.

Maiorul și-a scos de la centură bidonul și i-a turnat apă în gură lui Billy. Apoi a udat o batistă și a pus-o pe ochii indianului. După două minute interminabile, Billy a clipit și s-a holbat la Schaefer. Încă mai era bine amețit, ca și cum unele circuite ale creierului său erau arse iremediabil.

— Ești OK, Billy? l-a întrebat Schaefer îngrijorat.

O clipă… nimic. Apoi, din senin, *macaw*-ii din copaci au început din nou să flecărească și să cânte. Schaefer și-a ridicat privirea. Câțiva zburau în cercuri strânse pe deasupra luminișului, ca și cum ar fi încercat să-l farmece din nou pe Billy.

— Ăăă… da, sir, a dat Billy din cap cu slăbiciune, concentrându-se din nou asupra lumii reale.

Culoarea normală a revenit pe chipul său, și s-a străduit să se ridice în șezut. Cu o mână a prins brațul maiorului, ca și cum avea nevoie de o ancoră care să-l împiedice să cadă din nou în transă.

— Ce dracu s-a-ntâmplat? a întrebat Schaefer într-o șoaptă șuierătoare. Ce-ai văzut?

— Nu știu, sir, a răspuns Billy destul de confuz. Am avut acest vis. A fost ca o

poveste pe care cineva încerca să mi-o spună. Doar că era ca și cum eu ar fi trebuit să o știu deja.

Își scutură capul confuz.

— Ce poveste? a întrebat maiorul nerăbdător.

— Povestea acestui loc, spuse Billy cu un zâmbet ciudat. Creatura-zeu a fost și ea aici.

Și înainte ca maiorul să mai poată spune ceva, Billy a întins mâna, arătând spre un punct de pe sol. Schaefer s-a uitat atent și abia acum a observat rămășițele abia vizibile ale unui zid ruinat, doar câteva pietre cu mortar între ele ce se ițeau printre frunzele căzute pe pământ. Fațeta uneia dintre pietre era incizată cu glife. Billy a făcut un semn circular cu mâna, și deodată, Schaefer a înțeles că se aflau în mijlocul ruinelor uni uriaș templu prăbușit.

— Zeu? spuse maiorul cu oarecare antipatie. Al cui zeu?

— E mereu același, a șoptit încet Billy, cu o privire mirată. Poporul meu și acest popor – l-au văzut amândouă. Și au aceeași credință. Cum că zeul se va întoarce.

Acum nu mai era nici o teamă în vocea lui Billy. Probabil că acesta era cel mai înfricoșător fapt dintre toate.

— OK, Tonto, ajunge, a replicat maiorul sec. Hai mai bine să o luăm din loc. Avem de luat un elicopter.

Și s-a îndepărtat ca să-și cheme oamenii, încercând să se convingă singur că creasta era liberă și așa era și drumul în josul pantei. Se aflau la doar 5-6 km de locul de extragere, iar Billy nu a detectat nici o mișcare a inamicului, indiferent de ce altceva enigmatic i-a răvășit mintea. Schaefer avea încredere în abilitățile lui Billy și-i respecta instinctele. Dar nu avea ce face cu chestiile metafizice.

Când a părăsit luminișul, a aruncat în urmă o ultimă privire și l-a văzut pe indian stând absolut nemișcat. În timp ce privea hipnotizat la ruinele templului, pe umăr i s-a așezat un *macaw* albastru. Siouxul și-a scuturat capul cu multă amărăciune.

9

Lângă stânca unde Dillon îl pusese pe Ramirez să păzească cu cuțitul la gât imprevizibila prizonieră, *chicano* s-a hotărât să înlocuiască pumnalul cu o armă

veritabilă. Cuțitele îi aduceau prea mult aminte de mica lume din *barrio*; se simțea mai bine când știa că are o arma încărcată. Cu plăcerea unui șmecheraș de liceu care face drifturi în parcare cu motocicleta sa *Harley*, și-a mișcat umărul făcând să alunece cureaua lui M-202 de-a lungul brațului tatuat. Degetele au prins arma fix de mâner. Rânjind cu auto-satisfacție, a extins unul dintre tuburi și a mângâiat ceafa bronzată a Annei – o tachinare amenințătoare. Apoi și-a îndreptat atenția asupra centurii încărcate ca să găsească un loc pentru pumnalul lui Dillon.

În *dansul* său macho a subestimat total gândirea rapidă a fetei și reflexele prompte. În clipa când și-a luat ochii de la ea, a sărit în picioare într-o clipită. Răsucindu-și brațele legate într-o contorsionare furioasă pentru care ar fi invidiat-o chiar și Houdini, l-a pocnit pe Ramirez direct peste ochiul drept cu bucata de lemn. Când s-a rupt în două de durere, Ramirez a văzut stele roșii-strălucitoare și instinctiv, și-a acoperit ochii cu mâna. Brațul cu arma i-a căzut neputincioasă. Din nou, Anna a profitat de avantajul momentan, de data aceasta lovindu-l atât de brutal în testicule, de parcă ar fi vrut să i le bage în intestine. Copleșit, lui Ramirez i-au ieșit ochii din orbite ca la broască. Parcă era în agonie. Încerca din greu să respire, ca un om care se îneacă, apoi a scos un icnet care părea că vine din adâncul stomacului. Reacția mută nu a fost o dovadă de rezistență stoică, nici încercarea unui soldat hotărât să-și păstreze mândria în fața înfrângerii. A fost mai degrabă un gest pur involuntar, pe care îl fac bărbații când sunt răniți atât de rău, încât ajung dincolo de limita răcnetului de durere.

În clipa următoare, Ramirez s-a prăbușit la pământ ghemuit în poziție fetală.

Anna Gonsalves n-a mai pierdut timpul ca să vadă efectele loviturilor sale. A sprintat în susul pantei noroioase, făcându-și drum printre ferigile cu frunze late. Pe creastă, a ezitat să aleagă o direcție. Deși își cunoștea jungla mai bine decât oricare dintre membrii commandoului, nu mai fusese niciodată pe aici, iar orice loc necercetat din bazinul Usamacinta era o aventură nouă. Se putea baza doar pe noroc și pe instinct, și știa că nu trebuie să treacă cu nici un preț dincolo de graniță. Ceea ce însemna salvarea pentru cei din echipa americană, pentru cei asemenea ei însemna moartea sigură.

S-a întors din nou în junglă, simțind căldura umedă înmagazinată de copaci. În urmă, îl putea auzi pe Ramirez, care abia dacă și-a putut recupera capacitatea de a vorbi. Cu o voce plină de durerea provocată de *bilușele* rănite, durere ce-i străbătea trupul precum un șoc electric de mare voltaj, a reușit să transmită o amenințare.

— Târfă nenorocită, am să-ți tai gâtul.

Dar, deși îl făcea să se simtă din nou bărbat, totuși continua să fie paralizat, fără a se putea mișca deloc; cât despre urmărirea ei… Rănile lui chicano erau mai

mult decât fizice. Pentru stinghereala și mânia de a fi fost scos din joc de o femeie – de una cu mâinile legate! – va fi nevoie de o perioadă considerabil mai lungă de recuperare, decât pentru vânătaia de la ochi și *biluțele* lovite. Din acest moment, Ramirez o ura pe rebela cu ochi negri cu o intensitate dincolo de rațiune. S-a sprijinit de un bolovan, apoi de un trunchi căzut, având în minte doar dorința de a-i scoate inima din piept, încet, cu maceta cea lungă. Dar, chiar și cuprins de chinul durerii, a avut prezența de spirit de a-i striga pe ceilalți să-i vină în ajutor.

Schaefer, care încă se mai gândea la povestea lui Billy despre templul zeului – încercând să o uite! – a auzit strigătul lui Ramirez și l-a trimis imediat pe Hawkins să verifice.

— Du-te, irlandezule. Pas alergător.

Apoi maiorul s-a întors spre Dillon, care tocmai revenise dintr-o scurtă recunoaștere a desișurilor din împrejurimi unde nu găsise nimic.

— Prietena ta, fără îndoială, a șuierat Schaefer, la problema evidentă care se făcea auzită printre copaci odată cu strigătul lui Ramirez. N-ai auzit ce am spus de la început, *Officer* Dillon, a mârâit sarcastic, ridicând un deget amenințător. De-acum înainte *ești babysitter*ul târfuliței. Și nu care cumva să te mai pună dracu să te folosești de oamenii *mei*. Ai înțeles?

Răbdarea lui Schaefer pentru șeful cu muncă de birou se terminase. Dillon s-a uitat urât la el fără să spună nimic, dar întreaga sa atitudine a fost temperată de acest *cartonaș galben*.

Hawkins alerga prin junglă de-a lungul zidului canionului și a ajuns la malul de piatră chiar la timp ca să o vadă pe Anna urcând spre creastă printre ferigi. S-a aplecat asupra lui Ramirez, aflat încă pe jumătate prăbușit pe pământ, protejându-și scrotul cu mâna. Hawkins s-a uitat de la prietenul său la ostatica fugitivă, prins între aceste două urgențe.

Ramirez și-a ridicat privirea, cu ochii încă umezi de durere. A simțit nehotărârea irlandezului.

— Sunt OK, a icnit. Prinde-o pe curvă, și-a strecurat vorbele printre dinții strânși, ca și cum sorta unui întreg război ar fi depins de aducerea ei înapoi.

Hawkins a sprintat în susul pantei, spre creastă, fiind probabil la cel mult o sută de pași în urma ei, dar fără să fie sigur în ce direcție a luat-o aceasta. Era jungla ei, nu a lui. De altfel, irlandezul avea mai puțină experiență în câmpul tactic decât restul celor din echipă, mai ales pentru că fusese blocat într-un loc unde încerca să facă un radio din vechi lanterne ruginite.

Între timp, chiar și cu mâinile legate, Anna – cu o condiție fizică de gimnast – a

sprintat ca un iepure printre copaci și s-a pitit ca un șacal pe sub tufele de ferigi. Era atât de concentrată asupra evadării, încât a uitat de frica ei permanentă de pumele ce bântuiau prin zonă și de viperele târâtoare pe care le putea deranja în fuga sa. Ea a crescut într-un oraș mare, iar marile sale triumfuri în *guerrilla* au constat în implantarea de bombe în clădirile guvernamentale și ambasade. Mândră și tenace, a acționat cu unitatea sa în ascunzișul din jungle pentru a pregăti marea ofensivă, dar ceva din interiorul ei nu-și pierduse niciodată teama de sălbăticie. În copilăria petrecută în marele oraș fusese răsfățată de călugărițe și guvernante europene. Jungla, deși aflată la doar câțiva kilometri depărtare, pentru ea era parcă de cealaltă parte a lumii.

Dacă ar fi știut *ce* anume o urmărea, gândul la șerpi și feline sălbatice ar fi părut la fel de inocent ca visul unui copil.

De când Anna îl doborâse pe Ramirez cu doar câteva minute în urmă, alienul s-a așezat pe ramurile de sus ale unui arbore de mahon ce domina malul stâncos. Curios și preocupat, îl urmărea pe Ramirez care continua să-și țină mâinile la scrot, înțelegând instinctiv cine era învinsul și cine învingătorul. Se uita după rebela care alerga spre creastă, cu un sentiment de triumf ce se revărsa din propriul său suflet. Deodată, a tânjit după o victorie proprie, să se confrunte cu învingătorul, să-l doboare și să-l *aibă* cu totul. Bucuros să se transforme el însuși din modul observator în modul prădător, a cercetat repede cerul, până și-a fixat atenția pe un șoim care plutea grațios, cu aripile perfect întinse și perfect nemișcat, în timp ce curenții termici îl purtau pe valurile de aer. Intrusul nepământean a urmărit cu privirea zborul păsării. Apoi, cu puterea de captură a celui de-al șaselea său simț, s-a fixat pe esența șoimului, mintea-i preluând controlul păsării, de parcă ar fi fost o jucărie telecomandată. Sufletul păsării a trecut în alien, posedat ca un zombi.

Pentru că alienul avea această putere, fără efort, asupra tuturor creaturilor întâlnite pe planeta-gazdă – toate, mai puțin omul. Putea ucide un om, dar nu avea putere asupra lui – îl putea diseca până la nivelul structurii celulare, dar nu-i putea controla sufletul și trupul. Poate că materia subtilă a sufletului era ceea ce-l făcea pe om impenetrabil pentru alien – omul care face dreptatea, omul care emite ideile. Oricum, era ceva ce-i lipsea acestuia, și un motiv ca să distrugă specia cu totul, dacă nu exista nici o cale de a o poseda.

Cu aripile nemișcate, șoimul s-a prăbușit fără suflare din aer, iar alienul l-a înhățat. A ținut pasărea paralizată cu ambele mâini cu trei degete, suflând ușor prin penele albe de pe gât. Apoi, și-a aplecat capul aproape atingând pasărea, murmurând de parcă ar fi vrut să o liniștească – și uimitoarea transformare s-a petrecut. Mai întâi pe pielea alienului s-au învârtejit toate nuanțele toamnei,

amestecate și agitate ca într-un caleidoscop, până ce s-au fixat la nuanțele de gri-ardezie ca ale penelor șoimului. Apoi forma s-a modificat și s-a compresat până ce a ajuns exact cât pasărea. Când a fost clona exactă a viețuitoarei a dat drumul din gheare șoimului mort, lăsându-l să cadă și să fie consumat de prădătorii obișnuiți.

După o clipă, șoimul reîncarnat și-a fluturat aripile ca și cum tocmai s-a trezit și întâmpina noua zi. Ghearele ascuțite ca niște lame au dat drumul crengii din vârful copacului. Plutind prin aer, s-a îndreptat către creastă, după Anna și Hawkins. Spre deosebire de un șoim adevărat care ar fi plutit în cercuri grațioase, largi, alienul a tăiat aerul cu toată puterea, zburând cu maximum de viteză pe deasupra copacilor, îmbătat de nevoia sălbatică de a-și doborî prada. Cu ușurința, a luat urma fetei, dar a depășit-o cu o sută de metri, după care a virat înapoi cu ușurința unui adevărat șoim.

Anna, străduindu-se să se îndepărteze cât mai mult de Hawkins, se uita neliniștită în urmă la fiecare câteva secunde. Sunetul de crenguțe rupte și de frunze răvășite creștea tot mai mult pentru că distanța dintre ei se micșora. Deși era împovărat cu radioul legat la spate și cu M-202 pus pe umăr, irlandezul era în condiție fizică perfectă și sprinta neobosit după rebelă. Pentru că ea era atât de panicată, era ușor de urmărit. Chiar dacă povara îl încetinea, nici nu se punea problema să lase jos radioul. Rămânea întotdeauna asupra lui Hawkins – punct.

Când Anna a ieșit dintre copacii deși în canion și într-o zonă cu ferigi mai ușor de străbătut, încă mai avea un avans de vreo 30 de metri, dar epuizarea își spunea cuvântul, încetinind-o. După câteva clipe a ajuns într-un luminiș, un fel de alee lungă între rânduri de bambuși înalți, care creșteau atât de aliniați, încât păreau să fi fost plantați. Profitând de acest avantaj, ea a sprintat în lungul aleii cât de repede a putut, cu ultimul strop de energie, ca și cum era pe cale să treacă o linie de finiș.

Hawkins a accelerat ritmul, micșorând distanța dintre ei. S-a năpustit nebunește în lungul aleii de bambuși, greutatea mare din spate împingându-l pe panta ușoară spre vale. Anna era la doar 3 m în fața sa… 2 m… Apoi a alunecat puțin când a călcat pe un putregai, iar ezitarea de o clipă a fost șansa irlandezului. S-a aruncat înainte trântind-o la pământ. Imediat a imobilizat-o, fixându-i gâtul cu carabina. Apoi, cu piciorul a rostogolit-o cu fața în sus și i-a pus țeava între ochi.

Anna își rostogolea ochii panicată, uitându-se fix în gaura neagră, amenințătoare, a țevii în timp ce-și evalua frenetic alternativele. Cu coada ochiului a zărit o mișcare mai departe, pe alee. Hawkins, fiind cu spatele, nu a văzut nimic. Anna a presupus cu amărăciune că este un alt membru al commandoului care tocmai a ajuns și el. Deci nu mai putea fi vorba de fugă. Ana și-a mutat privirea de la țeava armei la ochii reci ai irlandezului, întrebându-se la ce fel de tactică să

apeleze – rugăminți, seducție, țipete, plânset. A mai aruncat o privire în lungul aleii ca să vadă care dintre ceilalți li se alătură, sperând că poate e negrul acela mai slab de inimă.

Și deodată, acolo în iarbă, la vreo 20 de metri depărtare, era alienul, stând la vedere, pentru întâia oară nemaifăcând nici o încercare de a se camufla. Abandonase deghizarea ca șoim și revenise la forma normală umanoidă – o creatură care văzută din unghiul Annei, părea aproape la fel de înaltă ca și copacii. Pe pielea ei de cobră se învolburau culorile. Chipul ca o mască părea să se formeze din ochii mari ca niște faguri galbeni. Și-a fluturat arma deasupra capului într-o comuniune tăcută cu stelele războinice din adâncul spațiului. Bătălia sa darwiniană cu un egal era, în sfârșit, pe cale să aibă loc.

Ivirea creaturii a fost atât de înfricoșătoare încât Anna aproape că a leșinat. Doar instinctul ei brut de supraviețuire a ținut-o pe linia de plutire, iar impactul monstrului a făcut ca – temporar – să se șteargă rivalitatea ei de sânge cu soldații. Instantaneu, om contra om, s-a transformat în om contra diavol. Datorită șocului a făcut ochii mari, iar falca i-a căzut moale. A încercat să îngâne un avertisment pentru irlandez. Hawkins și-a închipuit că e înspăimântată pentru că crede că o împușcă.

— Ascultă, *poponeț*, nu ne face și tu probleme, OK? Încă nu ești moartă și nici noi nu suntem. Hai să păstrăm lucrurile așa, da?

Ea nu a auzit nici una dintre vorbele lui, dar a ridicat brațul lipsit de vlagă, arătând în lungul aleii de bambuși către alienul care-și pregătea arma

— Uite… atenție… în spatele tău, a șoptit în spaniolă, abia reușind să respire.

Hawkins a crezut că face o încercare de a-i distrage atenția, dar a observat teroarea reală din ochii ei și i-a auzit tremurul vocii. S-a întors puțin ca să arunce o privire peste umăr în timp ce continua să țină arma asupra fetei. Imediat a văzut ciudățenia estompată, cu contur neclar, care se apropia de ei, rotind un fel de sabie prin aerul de deasupra *capului*.

Părea că întregul *zid* al junglei se mișca odată cu alienul care se năpustea spre ei cu viteza unui fulger. Anna și Hawkins au înlemnit la vederea lui și instinctiv s-au apropiat unul de altul. Dar nu a fost timp suficient nici ca să gândească, cu atât mai puțin să acționeze; totuși Hawkins a reușit să tragă un singur foc, glonțul ducându-se aiurea spre cer. A fost ultimul său gest de apărare.

Într-o clipită, arma alienului a tăiat prin gâtul lui Hawkins și a ieșit prin partea cealaltă. Impactul l-a aruncat pe irlandez înapoi până ce a aterizat cu un zgomot înfundat în vegetația de pe sol, la vreo zece metri mai încolo. Anna a rămas șezând în stare de prostrație, acoperită de sângele soldatului. Tremurând necontrolat, s-a

târât în patru labe către o latură a aleii unde s-a ghemuit la rădăcina unui trunchi de bambus, suspinând ca un copil rătăcit. Își mușca degetele, cu fața albă ca a unei fantome și se uita fix la locul unde iarba era zdrobită, în locul unde zăcea trupul lui Hawkins. Începu să se roage din reflex, cuvintele revărsându-se fără sens din gura ei, dar sunetul lor era ca acela de la mânăstirea, unde le murmura alături de călugărițe cu douăzeci de ani în urmă. Rochia albă a primei sale comuniuni părea a fi foarte îndepărtată, dar era singura rugăciune pe care și-o reamintea.

Dincolo de tufișurile în care dispăruse Hawkins, cu brațele și picioarele fluturând ca la o păpușă stricată și cu capul abia mai ținându-se de trup doar prin câteva franjuri de tendoane tăiate, fără nici un pic de emoție alienul și-a înfipt un deget în piciorul irlandezului, ca un cârlig de măcelărie. Apoi a tras trupul în junglă, ca pe un cerb vânat.

Anna era acum într-o stare catatonică și nu mai vedea nimic. Chiar dacă i-ar fi revenit dorința de libertate, tot n-ar fi fost în stare să fugă de acolo. Acum ar fi avut șansa. Alienul părea să se fi mulțumit deocamdată cu un singur trofeu, ca și cum trebuia să-și concentreze întreaga minte pe examinarea microscopică a unui sigur specimen pur.

Anna ar fi putut fugi ca de un coșmar tropical febril, continuând să se ocupe cu bombele și spionajul în capitala aflată în haos. Dar oroarea la care fusese martoră o dusese mult dincolo de punctul ei de echilibru. Nu a putut pleca, nici nu a putut considera totul ca pe un vis; a rămas ghemuită lângă trunchiul copacului, tremurând de parcă nu se va mai trezi nicicând.

10

În cotul canionului, restul oamenilor s-au adunat la semnalul lui Schaefer. Îi așteptau pe Ramirez și Hawkins, neliniștiți precum caii închiși într-un țarc, care simțeau apropierea unei pume. Fumau țigări *Panama* ținute în pumn și cercetau umbrele înserării cu degetele gata să apese pe trăgaci. Toți erau nerăbdători și îngrijorați pentru cei doi plecați, mai ales după ce au auzit împușcătura solitară. În tăcerea profundă lăsată după ce ecoul a dispărut, împușcătura era un semn rău augur, ca o amenințătoare ruletă rusească. Blain își legăna lansatorul de grenade, afectuos de parcă era primul său născut, băiat.

— Numai unul dintre maimuțoii ăia să-și arate mekla și-l trimit direct în

mormântul bunică-sii, a mârâit prin colțul gurii către Mac.

Părea doar o amenințare goală în acel loc unde nu mișca nimic omenesc și nici nu părea să se desfășoare ceva ce să semene cu un război. Dar nu clișeul era cel ce conta acum, aici. Mai degrabă vorbele – oricare – trebuiau să înlăture norul greu aflat asupra lor.

Mac a chicotit scurt:

— Pot să o omor eu pe cealaltă bunică?

A fost o replică menită să destindă intensitatea, chiar și pentru o secundă numai.

Schaefer, ghemuit lângă Billy, încerca să priceapă ceva din vârtejul psihic din care siouxul tocmai ieșise. Maiorul, un adevărat baptist, crescut în spiritul de a nu crede în povești gen Moș Crăciun și un fan al realității tridimensionale din creștet până-n tălpi, era îngrijorat de starea hipnotică a lui Billy. Totuși, o cruzime atât de barbară ca ceea ce a urmat după doborârea elicopterului, nu mai întâlnise nici pe canalele din Da Nang, nici pe țărmurile din Cambodgia. Poate că Billy vorbea ca un pacient nebun, dar Schaefer ştia foarte bine că puștiul nu o mai luase pe arătură niciodată – nici măcar o singură dată. Așa că maiorul a încercat să facă tot posibilul să înțeleagă ce anume voia să spună Billy.

— Hai să văd dacă am priceput bine, spuse Dutch încet, cu fruntea încruntată de scepticism. Zici că l-ai văzut pe Zeu, doar că acesta arăta ca un fel de monstru spațial?

Billy stătea nemișcat, absolut concentrat pe viziunea sa.

— Se poate spune și așa, *sir*.

— Ce dracu e asta, *Zona Crepusculară*? Am destule probleme doar ca să ieșim vii din căcatul acesta de junglă.

Dar intuiția lui Billy era atât de clară, convingerea atât de solidă, încât și-a dat seama că nu aveau nici un minut de irosit pe un fel de curs introductiv în premoniția psihică. Unul dintre motivele pentru care a reușit să se conecteze atât de precis cu gândurile intrusului a fost acela că alienul a început să se concentreze mai individual asupra oamenilor, decât când îi captura sistematic doar pentru disecție. Imediat a încercat să împărtășească ceva cu indianul, recunoscând în el un fel de spirit oarecum înrudit. Așa că acum Billy avea cea mai largă viziune asupra misiunii alienului, și știa că trebuie pur și simplu să-l convingă pe maior să aibă încredere în el.

— *Sir*, trebuie să mă credeți, aproape că se rugă. Suntem într-un pericol teribil. Acolo e o forță… hai să-i spunem o *creatură*. I-a ucis deja pe cei trei din elicopter. Nici măcar nu știu dacă o putem opri. Dar acum vine după noi; sunt absolut sigur.

Nu e timp de explicații, de unde știu. Dar jur,*Major*, crede-mă ce spun. Aș vrea să mă înșel, dar nu e așa. Dacă mă înșel, îmi arunc tresele și vând țesături indiene pe autostrada 80 – așa să fie, dacă mai ieșim vreodată vii de aici.

S-a uitat la Schaefer așteptând, dar cu calmul unui om atins de vastitatea divinului.

— Doamne, Billy, a mârâit Schaefer, dând nedumerit din cap.

Dar știa că trebuie să ia imediat o decizie.

— Bine, nu avem altă șansă, decât să mărim ritmul de deplasare. Indiferent ce-o fi acolo, n-am să stau și să aștept autopsia – în nici un caz a mea. Preia conducerea, ca totdeauna. Dar nu spune nimănui despre treaba asta cu monstrul.

Schaefer s-a ridicat hotărât în picioare și a fluierat către ceilalți:

— OK, o luăm din loc!

Chiar când dădea ordinul, Ramirez a apărut șchiopătând în luminiș, cu sânge închegat pe frunte, și dâre uscate pe obraji, ca un camuflaj de război. Stătea ca un spectru, clătinându-se de parcă era gata să leșine în orice clipă.

Primul l-a văzut Blain. În stilul său direct, tipic, a exclamat:

— Isuse, omule, arăți de parcă-ai fi Dracula!

Ceilalți s-au întors chiar în timp ce Blain vorbea, ghemuindu-se gata să deschidă focul, iar Ramirez și-a spus povestea icnind.

— Fata… a șters-o, a explicat abia putând să respire. Hawkins s-a luat după ea, apoi, imediat, am auzit o împușcătură. Așa că m-am întors aici ca să vă iau pe voi. Trebuie să mergem, să-i găsim.

În timp ce Ramirez vorbea, Billy deja se strecura printre ferigi în susul pantei, spre creastă, pe calea cea mai scurtă către Hawkins și fată. După sunetul împușcăturii, indianul știa deja în ce direcție să se îndrepte. Planul de a se îndrepta spre ieșirea din zonă fusese acum abandonat imediat ce s-a dat ordinul, doar pentru că unul dintre ai lor avea probleme.

Mac l-a ajutat pe Ramirez ca, împreună cu ceilalți, să urce pe creastă, toți amplasându-se într-o formație ofensiv/defensivă, acoperind fiecare centimetru de junglă cu armele gata să tragă în timp ce înaintau în forță.

Abia dacă a durat două minute ca să depășească locul de unde fugise Anna, și să intre în aleea acoperită cu mușchi, unde locul crimei era încă proaspăt și acoperit de resturile ultimei profanări de cadavru.

Billy a fost primul care a ajuns lângă fata epuizată emoțional, dar și ceilalți au ajuns imediat. Șase soldați commando stăteau în semicerc în jurul Annei, fiecare luptându-se cu o teamă care dădea să se transforme într-un adevărat coșmar; iar aceștia erau niște oameni care și-au petrecut viața înfruntând coșmarurile. Chipul

stropit de sânge al Annei era plin de teroare, ochii goi, cu pupilele dilatate negre ca onixul, de parcă tocmai îl văzuse pe însuși Satana. Nici măcar nu era conștientă de prezența commandoului.

Dillon a îngenuncheat lângă ea și a scuturat-o ușor de umăr:

— Hei… hei, ce dracu s-a-ntâmplat? a întrebat-o, repetând din ce în ce mai tare, încercând să o readucă la realitate.

Dar era degeaba. Stătea ghemuită, tremurând, pierdută în coșmarul ei, refractară la orice stimul exterior, de parcă ar fi fost ceva și mai teribil să-și revină și să povestească ce s-a întâmplat. Apoi Dillon i-a șters unele urme de sânge de pe față cu dosul palmei și i-a întors cu grijă capul, cercetând dacă este rănită. Nu era.

— Nu cred că e sângele ei, a anunțat cu o voce ușor confuză.

Schaefer a ordonat sec și, ignorând total faptul că acesta era la comandă, a preluat controlul:

— Dillon, rămâi cu ea. Ceilalți, cercetăm zona.

Aptitudinile naturale de comandant au ieșit la suprafață clar și cu putere în prezența pericolului. Ierarhia avea prea puțină importanță în cazurile de criză care afectau oamenii până în adâncul sufletului. Oricum, Dillon era prea speriat ca să se împotrivească.

Billy cercetase deja zona imediat înconjurătoare și a dat peste arma și radioul lui Hawkins. S-a înapoiat lângă ceilalți și trântit pe pământ echipamentul stropit cu sânge

— *Major*, mai bine a-i cerceta astea acum, a spus Billy pe un ton de urgență.

— Hawkins? a întrebat Schaefer, deși nu prea avea nevoie de un răspuns.

— Cred că da, a replicat Billy, cam speriat de adevăr.

— Hai să vedem!

Și s-au răspândit cu toții, Ramirez luând imediat urma prin mușchiul de pe alee până la zona de vegetație zdrobită de trupul căzut al lui Hawkins, unde s-a apropiat de trunchiul unui bambus. Strecurându-se printre ramurile rupte, cu capul și testiculele încă pulsând de durere, Ramirez a pășit drept într-o grămadă de organe umane însângerate aflate la rădăcina trunchiului. Muștele obraznice deja roiau pe intestinele împrăștiate.

Schaefer se afla chiar în spatele lui *chicano* și s-a holbat înmărmurit la grămada însângerată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce…, a murmurat cu amărăciune, gândindu-se înfiorat cât de teribil de crudă putea fi o lume păgână.

Și chiar dacă întotdeauna susținuse că el nu crede în nimic, acum se rugă pentru ceva care să-i ajute. Orice.

— Cred că e Hawkins, *Major*, spuse Billy.

— Și-atunci unde dracu îi este trupul? s-a răstit Schaefer.

Billy a arătat către un punct de pe sol, aflat la vreo doi metri mai încolo.

— Urme, *Major*.

Erau niște urme de „picioare” cu trei degete, lungi de aproape 45 cm, care se îndreptau spre junglă. O gaură adâncă care marca călcâiele alienului era imprimată în pământ în spatele fiecărei urme. Schaefer a înghițit cu greu, simțind o senzație dureroasă în stomac. În acel moment a realizat că nu mai poate nega evidența. Iar Billy categoric nu va vinde țesături în Louisiana.

— Ce mama dracu? a icnit Blain, uitându-se incredul la urmele de pe jos. Nici chiar avortonii din Contras nu poartă ghete rusești care să lase asemenea urme imprimate. Asta nu e *guerrilla*. Astea nu sunt nici măcar…

Și a rămas tăcut, el care întotdeauna avea ceva de spus, chiar și atunci când gloanțele șuierau în jurul său.

Schaefer i-a completat spusele:

— …nici măcar nu sunt omenești, spuse pe un ton grav. Și nici de animal.

— Păi, atunci…, a șoptit Blain.

— Prietene, nici măcar nu avem un nume pentru *asta*. Atât de gravă este situația.

Fără nici o altă vorbă au început să urmeze urmele, până ce au ajuns la un punct aflat la vreo 50 de metri de grămada hidoasă de intestine – unde urmele pur și simplu s-au oprit, ca și cum *ceea ce* le-a făcut s-a topit în aer sau s-a înălțat la cer.

Schaefer a reflectat o secundă asupra situației.

— OK, înapoi la fată. E singura noastră speranță să avem un răspuns.

În timp ce commandoul se întorcea la locul unde rebela era supravegheată de Dillon, aceasta începea să-și revină. De pe buze i-a scăpat un geamăt slab, de parcă implora să se întoarcă la realitate. Când maiorul s-a apropiat la doar câțiva pași de ea, cu mâinile în șolduri, Dillon tocmai îi umezea buzele cu apa din bidon. Ea s-a uitat la Schaefer și străduindu-se să se concentreze. Statura masivă arunca asupra ei o umbră care bloca tot soarele portocaliu. Părea să fie recunoscătoare pentru ideea de răcoare, dar… avea și un aer compătimitor. *Scânteia* și furia, întregul spirit rebel, erau eliminate din mintea sa.

Schaefer a înțeles cât de amenințător putea să arate, așa că s-a ghemuit lângă ea și i-a vorbit într-o spaniolă blândă, încercând să obțină un răspuns. I-a luat mâna într-un gest de armistițiu.

— Omul meu te-a ajuns din urmă, nu-i așa? Apoi s-a întâmplat ceva. Cine v-a atacat? Cum a ajuns sângele acesta pe tine?

Anna l-a privit pe maior, confuză și cu ochii în lacrimi. Pentru prima oară după atac, ea a început să formuleze unele cuvinte, abia inteligibile, dar măcar vorbea, în fine.

— Toată… jungla… a înviat, s-a bâlbâit. Mai mult decât un jaguar… mai mult decât toți șerpii… La spintecat și l-a aruncat… acolo…

Arătă spre tufișurile zdrobite, locul unde aterizase trupul dezarticulat al lui Hawkins.

Ceilalți oameni stăteau nemișcați la câțiva pași depărtare.

— Cristoase, bate câmpii… n-are nici un sens ce spune, a izbucnit Dillon. Au fost blestemații de *guerrillas*, ea știe foarte bine asta. Tot ce avem de făcut e să ne luăm după ei și să-i *terminăm*. Haideți!

Ramirez, căutând disperat o explicație logică și înspăimântat de adevăr, a încropit rapid o povestioară.

— Probabil că niște „maimuțe" ne-au urmărit tot drumul de la plecarea din tabără, *Major*, spuse cu o siguranță ce se voia categorică. Billy le-a auzit. Ea ne-a tras-o și a fugit, a continuat arătând către fata șocată. „Maimuțoii" ne-au așteptat tot timpul. Trebuia să o lichidez pe curvă atunci când am avut ocazia, a șuierat mânios.

Hawkins privea arma și radioul lui Hawkins pline de sânge, apoi înapoi la Anna, analizând indiciile evidente și încercând să le potrivească oricărei alte explicații, în afara celei a lui Billy.

— De ce nu au luat radioul și arma? a întrebat sec, punctând prima *gaură* în povestea lui Ramirez. Dacă au venit să o salveze, cum de au uitat să o ia?

Nici un răspuns. Toți erau uluiți și confuzi. Apoi Billy a rupt tăcerea, încruntat:

— Același lucru i s-a întâmplat și lui Davis.

Tonul sigur al vocii sale era categoric.

Instantaneu, Schaefer a fost roșu de furie, neîngăduitor și dârz. Și-a făcut cunoscute intențiile cât se poate de clar:

— Vreau ca Hawkins să fie găsit, a ordonat, uitându-se la ceilalți. Dispozitiv de cercetare, câte doi. Cincizeci de metri, s-a răstit, indicând distanța de junglă pe care voia să fie *periată* centimetru cu centimetru. S-a lovit cu pumnul în palmă, gata să explodeze de frustrare.

Soldații s-au răspândit în jungla întunecoasă, cercetând totul, tufiș cu tufiș, ramură cu ramură. Schaefer a ajuns lângă un sicomor înalt care avea la rădăcină un covor gros de mușchi. Privirea atentă i-a fost atrasă de o pată roșie, strălucitoare, de vreo 10 cm, care contrasta puternic cu fondul verde. Maiorul s-a lăsat pe vine și a studiat-o, apoi a atins-o cu vârful degetului arătător.

— Sânge, și-a spus sieși.

Umerii i s-au lăsat ușor, parcă anticipând amărăciunea ce urma. În aceeași clipă, un strop de lichid roșu a căzut cu un plescăit în centrul petei. Reflex, și-a ridicat privirea, strângând din fălci în așteptarea altei orori. În frunzișul des de deasupra sa a văzut și mai multe picături roșii care cădeau încet din frunză în frunză de pe ramurile de sus. Frunzele uscate, maronii, ale sicomorului, scoteau un foșnet jalnic.

Apoi l-a văzut atârnând atât de sus, încât era practic în vârful copacului. Suspendat de glezne, la fel ca cei din echipa lui Davis, trupul lui Hawkins se balansa ca un fanion hidos, cu toracele și abdomenul deschise și golite de organe.

Peste zumzăitul general al junglei, singurele sunete care se mai auzea erau țipetele ascuțite ale unei perechi de vulturi care își disputau drepturile la carne. Cadavrul era atârnat ca o carcasă de animal pusă la uscat în vânt și soare, iar briza ușoară care adia printre vârfurile copacilor îl balansa ușor, mișcarea stranie dând iluzia înfricoșătoare de viață după moarte. Și nu se auzea nici un vaiet, nici un strigăt. Oricât de îngrozitoare, moartea era la fel de sobră ca întotdeauna. Jungla sufocantă și lipsită de compasiune nici măcar nu a băgat de seamă.

Fără să clipească, Schaefer se uita fix la priveliștea înfiorătoare. Fără să-și ia ochii de la trupul mutilat al irlandezului, a scos un fluierat ușor, semnal de adunare pentru camarazii săi. A sunat lipsit de speranță, sobru ca un imn funebru. Nimeni nu a avut nici o îndoială că sunt chemați la locul unei morți.

Maiorul era prea absorbit ca să bage de seamă că Blain a sosit primul, așa încât solidul commando nu a spus nimic, ci doar a urmărit direcția privirii lui Schaefer. Chiar și un veteran tăbăcit ca Blain, martor și uneori participant la acte de barbarie crudă, a rămas tăcut și înlemnit. Gura lui – care nu mai fusese lipsită de tutunul de mestecat încă de la vârsta de 12 ani – s-a căscat, cocoloșul de tutun a căzut pe catarama centurii și de acolo pe pământ, urmat de un șuvoi gros de salivă galben-maronie care i s-a revărsat pe bărbie. Și-a șters gura cu mâneca murdară, apoi, instinctiv și fără nici un cuvânt, și-a luat arma de la umăr, a tras siguranța, și a îndreptat țeava spre junglă, de parcă aceasta aparținea unei planete străine.

Pentru că irlandezul era primul membru al echipei ucis în acțiune în toți cei 7 ani de când operau ca o unitate. Davis și ai lui au participat împreună cu ei fie într-o misiune, fie în alta, dar nu erau parte a frăției celor șase. Hawkins era unul de-al lor. Până în acest moment ei fuseseră – într-un fel – invincibili.

Dar acum s-a rupt ceva, și se putea întâmpla orice.

Când s-au adunat și ceilalți, Blain și-a tăiat altă bucată de tutun și s-a mișcat impulsiv, cercetând jungla cu arma gata să deschidă focul, disperat pentru răzbunare. În tot acest timp bolborosea către sine ceva despre bastarzii de rebeli pe care planifica să-i „prelucreze" cu maceta și săi trimită în proțap la grătarul din iad. În tăcere, i-a promis lui Hawkins că oricine sau orice îi va ieși în cale va fi ca și mort. Dar, chiar și în furia sa, era deosebit de atent la orice indiciu l-ar putea oferi jungla referitor la prezența inamicului – un trosnet de crenguță, o sclipire metalică printre ramurile copacilor.

După un minut, a fost oprit de un foșnet în adâncul frunzișului aflat la vreo 10 m în fața sa. Foarte atent și în liniște, și-a ridicat mitraliera gatling și a țintit în direcția zgomotului.

— Ia ieșiți la vedere, labagiilor! a șuierat cu un rânjet dement, anticipând răzbunarea. Hai să vă văd fața de cur ca să v-o umplu cu gloanțe!

Și a început să apese încet pe trăgaci, parcă în extaz, momentul potrivit.

Aștepta un terorist – poate doi, poate mai mulți. Nu conta. Și o duzină l-ar fi mulțumit. Ar fi golit întreaga bandă de cartușe și i-ar fi făcut franjuri pe toți. Zgomotul a crescut mai distinct, iar Blain și-a ținut respirația pentru ca arma să rămână nemișcată.

— Hai, nenorociților… drept în cătare, a șoptit. Bătrâna sculă nu mai are răbdare.

Deodată… zgomot de năvală… și un mic tapir a țâșnit dintre frunze, guițând, a traversat în fugă luminișul și s-a afundat în iarba din canion. Blain a clipit, apoi a răsuflat ușurat, urmărind cu ochii animalul ce dispărea.

— *Shit!* a bombănit exasperat.

Trupul său, tensionat din cap până în picioare de alertă, s-a relaxat la vederea animalului, devenind aproape neputincios.

Dar chiar când a permis simțurilor să se liniștească și a ieșit din starea de alertă, a simțit o senzație curioasă de arsură pătrunzătoare între umeri. Și, răsunând batjocuritor în urechile sale, a putut auzi vocea lui Hawkins venind parcă de sub apă: *Hei, Blain, ai auzit vreodată de periuța de dinți?*

Înfiorat, Blain s-a uitat la vârful ce-i ieșea din piept și la sângele ce țâșnea prin gaura din bluză.

A ridicând mitraliera… o secundă prea târziu, doar după ce a fost străpuns de lancea alienului. Creatura a atacat în propriul său concept de timp, o mișcare neclară, neomenesc de rapidă, măsurată în milisecunde. Arma ascuțită ca un brici a

intrat în spatele lui Blain, secționând coloana vertebrală cu o forță atât de uimitoare încât a ieșit prin piept. A mai putut doar să scoată o jumătate de strigăt care s-a pierdut în junglă, printre țipetele papagalilor, a maimuțelor albastre, și scârțâitul făcut de picioarele milioanelor de greieri.

Lancea alienului a străpuns și inima lui Blain pe care a smuls-o din trup, organul rămânând atașat de vârful acesteia ca un fel de trofeu macabru. O sută de preoți maiași s-au răsucit în mormintele lor din temple. Apoi arma mortală a izbit un trunchi de bambus, și inima a explodat într-o masă sângerândă, informă, la fel de nelalocul ei pe scoarța copacului, ca și însăși prezența alienului. Cadavrul lui Blain, care timp de câteva secunde – ce pentru un observator au părut a fi ore – a rămas în picioare, apoi a căzut la pământ. Gaura enormă din pieptul lui Blain era suficient de mare ca să se poată strecura prin ea un tapir.

Aflat în apropiere, Mac a auzit țipătul scurt al lui Blain și s-a năpustit în direcția sunetului. Când a ieșit în luminișul unde se aflase Blain cu doar câteva secunde mai înainte, nu a văzut nimic decât o urmă proaspătă de târâre pe pământ; iar dincolo de ea lancea alienului care încă vibra înfiptă în copac. Cu M-22 pregătit, Mac s-a apropiat, tocmai la timp ca să poată auzi un fel de sunet asemănător cu cel făcut de un țăran flămând care-și sorbăie *zupa* direct din castron, fără lingură.

S-a oprit o secundă ca să asculte, dezorientat, apoi a dat deoparte o frunză maronie și a văzut retragerea masivei creaturi cu două picioare – nu primată, nu om, ci un războinic, fără îndoială – care alerga printre copaci. Întins pe pământ, la doar câțiva centimetri depărtare era ceea ce mai rămăsese din trupul lui Blain golit de organe; un rinichi și câțiva metri de intestine erau răspândite prin apropiere, împrăștiate de monstrul care fugise.

Soldatul a rămas șocat, simțind în gură gustul bananei pe care o înghițise înaintea atacului rebelilor. A întors capul într-o parte și a vomat masa galbenă pe jumătate digerată, apoi și-a scuturat capul și a gemut tare, ștergându-și ochii neîncrezători.

Dar și-a înăbușit repede amărăciunea, lăsându-se cuprins de pasiunea răzbunării. Și-a adunat mințile, a ridicat arma de la piept și a orientat-o fără să mai ochească în direcția unde a dispărut alienul. În timp ce sfârteca copacii, scotea un urlet războinic primitiv – nu strigătul învățat în perioada de instrucție, ci unul care izvora direct din suflet, un vaiet neconsolat de agonie al unui bărbat ce și-a pierdut fratele.

A golit o magazie întreagă trăgând de la șold, înainte de a se gândi să-i cheme pe ceilalți. Orice ființă vie aflată pe o rază de trei kilometri a auzit răcnetul brutal al lui Mac și tunetul rafalei. Imediat, commandoul s-a pus în mișcare, alergând frenetic

prin desiș, de parcă acum era șansa lor de a-și potoli oarecum coșmarul.

Când Mac și-a epuizat muniția, s-a aplecat și a luat *bătrâna sculă* a prietenului său, pe care o scăpase în agonia morții. Din nou, a început să secere cu gloanțe vegetația verde-întunecată, zburătăcind așchii din trunchiurile copacilor, de parcă jungla însăși trebuia să moară pentru cele întâmplate. Avea ochii unui posedat în timp ce baleia țeava mitralierei dintr-o parte în alta. Toate rezervele interioare pe care le putea avea un om, Mac le-a *ars* ca o flacără albă, apoi… s-a mobilizat și mai mult și a continuat să *ardă*. În starea sa de furie incontrolabilă ar fi nivelat cu plăcere întreaga țară și toate dictaturile putrede învecinate, orice… numai să pedepsească pe cei responsabili de moartea celui mai bun prieten al său.

Ceilalți din commando au ajuns lângă el unul câte unul, năvălind din frunzișul sufocant.

— Ce mama dracu-ntâmplă? s-a repezit Ramirez la Mac, zbierând ca să se facă auzit peste vuietul făcut de mitralieră.

Mac a răspuns răcnind și el, fără să contenească nici o clipă focul:

— L-a doborât pe Blain! A fugit într-acolo!

A continuat să tragă șuvoiul neîntrerupt de gloanțe așchiind bambușii din direcția arătată.

— Stai să-ți fac nițică lumină! a șuierat Ramirez cu o urmă de umor negru, și lansatorul său a *scuipat* două grenade în junglă. După trei secunde o pereche de explozii asurzitoare au împrăștiat fragmente de țărână, frunze și lemne, doborând și păsările din cer, odată cu strălucirea orbitoare a fosforului.

Apoi, haosul a fost urmat de o liniște adâncă la fel ca după un cutremur, ca și cum întreaga lume își trăgea sufletul după șocul durerii.

Alienul, care alerga printre copaci, s-a oprit când flashul orbitor al grenadelor i-a scurtcircuitat vederea în infraroșu, lăsându-l pe moment paralizat. Pe când stătea nemișcat și ghemuit, un șrapnel a șuierat prin aer și s-a înfipt adânc în umărul său masiv.

Durerea abia a simțit-o, dar tăietura a fost suficient de adâncă încât să provoace sângerarea – un lichid gelificat, translucid, de culoarea ambrei – care a stropit frunzele unui arbust.

Grupul de oameni – acum și cu Schaefer și Dillon care o trăgea pe Anna după el – stăteau în luminiș cu ochii larg deschiși, cu urechile țiuind dureros… și așteptau ca jungla să reacționeze. Pentru câteva clipe, singura mișcare a fost doar fumul albastru-pal care se ridica din țevile gatlingului din mâinile lui Mac. Și fiecare dintre ei părea ca și cum habar n-avea ce trebuia să urmeze. Deodată, duzina de războaie la care participaseră nu mai însemna nimic, iar eficiența lor în luptă – și numărul mare

de victime făcute – plus formidabila bravură și norocul erau la el de neînsemnate precum zborul unor roiuri de albine în adâncul pădurilor.

Anna s-a smuls din mâna lui Dillon și s-a năpustit către trupul lui Blain ca și cum ar fi fost atrasă de un fel de vrajă. În timp ce se uita în jos la trupul mutilat, în ochii ei a reapărut teroarea. Dar de această dată nu a mai devenit rigidă ca în stare de șoc cum se întâmplase când Hawkins s-a luat la trântă cu soarta. Schaefer o urmărea atent, știind că fetei îi revin amintirile, iar raportul lui Mac putea aduce puțină lumină asupra felului cum funcționează mintea inamicului. În timp ce Anna privea transfigurată de oroare, maiorul se uita la cei doi martori nerăbdător să afle niște răspunsuri.

Mac a vorbit primul, bâlbâindu-se:

— L-am… l-am văzut…

— Ce? Ai văzut… CE?

— L-am văzut, a repetat monoton. O *chestie* a dracului…

Și vocea i s-a frânt ca și cum nu avea cuvinte ca să descrie.

Apoi Mac și Anna, amândoi privind cadavrul de jos, și-au ridicat simultan capetele. Au schimbat o privire semnificativă, ca și cum și-ar fi împărtășit un secret comun. Același *lucru* îi făcuse pe amândoi să tacă.

Schaefer nu mai avea răbdare. S-a întors către Mac și a strigat:

— Mac! Mac! Uite-te la mine, fir-ar să fie!

Soldatul cel dur privea în gol, cu chipul amorțit de șoc. Trăsese toate cartușele. Acum, nemaiavând puterea dată de armă, furia sa era inutilă.

— Cine a făcut asta? a întrebat Schaefer, scuturându-l furios de umăr.

Deodată – în timp ce ieșea din transă – Mac a devenit și el furios, pentru că nu avea nici o explicație:

— Habar nu am cine dracu a făcut-o, spuse dezgustat. Ceva teribil… mare cât o gorilă, doar că nu avea păr. Am văzut, *Major*, am văzut, a insistat aproape patetic, de parcă s-ar fi temut că nu-l crede nimeni.

În timp ce Mac se străduia să descrie alienul, Ramirez, care cercetase zona dimprejur, s-a întors alergând la grupul care, acum, avea un om mai puțin.

— Nimic, *Major*. Nici cea mai mică urmă, a raportat furios și frustrat. Ca și cum ar fi dispărut într-o gaură din pământ.

Soldații uimiți și dezorientați s-au dat instinctiv mai aproape de Schaefer, adunându-se în jurul său ca și cum ar fi căutat confortul și îndrumarea liderului lor. Schaefer și-a ridicat privirea către cerul cu nuanțe galbene care începea să se acopere cu nori grei, întunecați, ziua coborând spre asfințitul care nu aducea răcoare, ci doar mai multă sălbăticie.

— Să profităm cât mai este lumină, a spus încet. Vreau o poziție defensivă aranjată pe creastă. Goliți-vă toate buzunarele. Vom avea nevoie de tot ce avem.

Mac, care era atât de agitat încât mârâia ca o pumă încolțită, s-a forțat să-și recâștige calmul, măcar cât să-și poată face din nou treaba.

— Da, *sir*, i-a replicat cu vigurozitate lui Schaefer, ușurat să-și facă de lucru într-un proiect care să-l distragă de la amărăciunea și furia provocate de moartea lui Blain.

Dar, chiar și Schaefer era nervos. A înțeles că inamicul său nevăzut era un magician al tacticii care avea în mânecă tertipuri la care ei nici măcar nu visau. Fragmente de indicii, vagi, au început să fie încet adunate la un loc, confirmând spusele lui Billy că pe acolo bântuia un fel de ucigaș nepământean.

Pe când umbrele purpurii ale junglei deveneau tot mai întunecate, maiorul știa că echipa sa va fi și mai vulnerabilă la acțiunile misteriosului *predator* care-i dobora oamenii unul câte unul.

Dar cel mai neliniștitor fapt era acesta: până acum, Schaefer a fost întotdeauna capabil să înțeleagă exact de ce-l urăște inamicul. Se aflau pe poziții adverse în război și luptau precum eroii, cât de bine puteau. Aici nu era sigur de absolut nimic. Inamicul a apărut de nicăieri, și nu avea nici armată, nici țară, nici crez, nici îndurare.

Deși erau în criză de timp, Schaefer s-a simțit dator să-i acorde lui Blain un ultim omagiu – fie el minimal și temporar – înainte de a pregăti tabăra pentru noapte.

— Puneți-l în *poncho*-ul său, spuse maiorul, arătând spre trupul mutilat. Îl vom îngropa în zori.

— Mă ocup *eu* de el, a intervenit urgent Mac, hotărât să aibă grijă de prietenul său chiar și după moartea acestuia.

Și în timp ce Mac se ocupa de ceea ce putea fi considerat a fi – date fiind condițiile – o ceremonie funerară, restul commandoului a urcat către locul ales de Schaefer pentru tabără. Anna, cu ochii pe desișul din apropiere, s-a desprins de grup nebăgată în seamă de ceilalți. Au înțeles cu toții că era prea îngrozită pentru a mai încerca să fugă. Oricum, nu făcea o încercare de a evada. Observase printre frunze o pată portocalie strălucitoare. Când s-a apropiat de frunziș, și-a înmuiat degetele în sângele alienului, în a cărui culoare și iridescență părea a fi fost distilate toate nuanțele orhideelor din junglă.

A atins cu delicatețe lichidul ca o sevă, apoi și-a apropiat mâna de ochi și a examinat cu curiozitatea și inocența unui copil care ține pentru prima dată între degete aripile unui fluture. De fapt, Anna încă nu-și revenise întru totul la realitate.

Deși era din nou *funcțională*, o parte din *ea* era adăpostită într-o zonă *buffer* a minții, unde totul era liniștit și frumos ca o poveste cu zâne. Era acum izolată de teroarea maximă la care fusese martoră mai devreme, iar fascinația ei pentru culoarea profundă de ambră a sângelui cristalin al alienului era o cale de a pretinde că acel coșmar nu s-a întâmplat niciodată.

Pe când studia absentă substanța ciudată, adulmecând-o ușor, Dillon s-a apropiat din spatele ei. Ea și-a ridicat privirea zâmbind când el i-a făcut semn să îl urmeze. Anna s-a ridicat ca un copil ascultător, ștergându-și distrată degetele lipicioase de pantalonii uniformei.

Apoi, Dillon și ascultătoarea Anna – acum antiteza amazoanei sălbatice care fusese capturată în tabăra *guerrillei* – s-au apropiat de ceilalți aflați în susul pantei.

Cei din commando începuseră să-și pună la punct defensiva taberei într-un pâlc des de arbori aflat la baza unui zid stâncos al canionului. Săpaseră deja gropi individuale ca locașuri de tragere, iar Ramirez, Billy și Mac stăteau într-un genunchi în ale lor cu armele încărcate și gata să deschidă focul. Camuflajul uniformelor lor transpirate se potrivea perfect împrejurimilor, verdele și pământiul dizolvându-se în lumina apusului, tonurile întunecate amestecându-se într-un mod aproape magic – exceptând doar, prin comparație, capacitatea alienului al cărui camuflaj era cu ani lumină mai avansat.

Dillon a ajutat-o pe Anna să se așeze într-un adăpost individual în care ea s-a ghemuit în starea ei de *pe jumătate dusă*, legănându-se încet și metodic ca un pacient de la psihiatrie aflat sub influența unor doze mari de medicamente. Din când în când se uita la petele de sânge ale alienului de pe pantalon, care străluceau delicat cu o slabă luminozitate portocalie în întunericul ce se lăsa. Cu încetineală și-a dus o mână către pată, a mângâiat-o ușor, apoi și-a ținut respirația înfiorată, ca și cum amintirea atacului brutal asupra lui Hawkins ar fi răzbătut la suprafață din adâncul subconștientului. Al doilea șoc păru să o liniștească, și a intrat într-o stare de picoteală.

În apropiere, Mac întindea prin iarbă firul unei capcane, pe care-l acoperea cu frunze. După ce a înconjurat o zonă largă de vreo 15 m, până ce nu a mai rămas nici o deschidere în perimetru, s-a întors în tabără, și i-a raportat lui Schaefer.

— Am instalat cea mai mare parte dintre rachetele luminoase. Și două claymore imediat în afara perimetrului. Ni'ica nu se poate apropia fără să declanșeze cevașilea.

— Bună treabă, sergent, a confirmat Schaefer scurt, în timp ce mintea sa încerca să proceseze o sută de detalii. Apoi, brusc conștient de legătura ruptă dintre Blain și Mac, a adăugat încet:

— Îmi pare rău, Taure. Nu e ușor niciodată. A fost un soldat bun.

— Eu n-am avut nici un frate. El a fost fratele meu, a replicat Mac simplu, ca pe un fapt de la sine înțeles, strângându-și buzele ca pentru a-și contola emoția.

Apoi s-a îndreptat către locul unde se afla trupul lui Blain învelit în *poncho*, la marginea taberei. A dezvelit chipul acestuia, pe care se așezase liniștea morții, părând că doarme. Arma care l-a ucis nu a lăsat nici un semn aici, și lumina palidă a înserării îndulcea cenușiul morții. Mac a scos încet din buzunarul de la bluza lui Blain bidonașul din care băuseră amândoi în acea zi, mai devreme.

Stratul de crom era cam șters și lăsa la vedere alama de dedesubt. Mac și-a suflecat o mânecă, întorcând-o pe dos ca să expună o zonă mai curată a țesăturii din bumbac și a frecat bidonul de ea cu grijă, cu mișcări circulare, ca și cum lustruia o bijuterie de mare preț. Inscripția exterioară – Divizia 101 Aeropurtată – încă mai era vizibilă pe una dintre fețe. A fost Compania în care Mac și Blain au servit împreună în Nam, acum 14 ani.

A deșurubat dopul cu demnitatea unui sacerdot și a ridicat bidonașul la buze, sorbind o înghițitură de whiskey acru, din borhot, atent să mai lase de o încă o gură zdravănă. După care a înșurubat dopul la loc, și, cu blândețe, a pus bidonașul la loc în buzunarul lui Blain.

— Habar n-am un'te duci, frățicule, da' pun pariu că asta o să-ți pice bine.

După o clipă de meditație, și-a salutat pentru ultima dată prietenul. Apoi l-a acoperit cu *poncho*.

— *Adios*, camarade.

12

După ce praful stârnit de explozie s-a așezat și *flash*urile grenadelor s-au stins în umbrele amurgului, alienul și-a scuturat capul când a început să-i revină vederea în infraroșu. S-a uitat la trupul gol al lui Hawkins; și-a înfipt degetul prehensibil cu gheară adânc în coapsa irlandezului de parcă cadavrul acestuia era o bucată de carne atârnată în cârligul unui măcelar. Cu oarecare dificultate, creatura și-a târât cea mai nouă victimă printre lianele atârnătoare ale junglei ca pe un sac de pietre. Nu avea conceptul durerii omenești provocate de pierderea camaradului și de furia turbată care-i cuprinsese pe supraviețuitorii commandoului. Uciderea era doar un mijloc simplu ca ceva să se sfârșească, și nu avea mai multă semnificație decât doborârea copacilor pentru a face loc de aterizare navei spațiale. Doar speciile

inferioare mureau pe planeta natală a alienului. Formele superioare se transformau la nesfârșit, încât nu ocupau niciodată destul timp un trup cât să ajungă să moară. „Năpârleau" precum șerpii. De aceea, creatura i-a disecat pe acești soldați ucigași cu atenția rece și grija cu care un ceasornicar demonta un mecanism de ceas deosebit de complicat.

A sondat obsesiv pentru a localiza centrul identității omului, prin analizarea fiecărui milimetru de carne și os. Deși încă nu a reușit să-l găsească, deja a înțeles că craniul și poate și coloana vertebrală erau niște piese importante. Restul trupului era în mod evident inutil și neimportant – lipsit de valoare precum un simplu ambalaj.

Alienul a cărat cadavrul prin noapte vreo jumătate de milă până ce a ajuns la un loc ce părea a fi fundul unui lac secat aflat în mijlocul unei întinderi de copaci de bumbac, la poalele unui șir de coline aflate la doar 8 km de frontiera Conta Mana. O strălucire albastră ciudată, suprarealistă, era filtrată printre ramuri, precum lumina lunii pline într-o noapte senină, dar aici apărea la nivelul solului precum o stea prăvălită din cer, și avea nuanța apelor puțin adânci din Caraibe.

Lumina stranie era emisă de nava spațială a alienului, care a aterizat în mijlocul lacului. Aici se afla nava în formă de ou în care creatura a traversat 30 milioane de kilometri cu singurul scop de a găsi un sens existenței sale. Și era pentru a doua oară. Apa din lac s-a evaporat la aterizarea dogoritoare executată acum o sută de ani. Această călătorie a fost controlată de pilotul automat.

Nava în formă de ou era absolut imobilă, învelișul metalic neted strălucind cu o patină de cupru. În fața ei, alienul a ridicat mâna cu trei degete într-un gest parcă de binecuvântare. Din laterala navei s-a extins o rampă până ce a atins solul, părând a fi suspendată pe o duzină de lasere. Intrusul venit din altă lume a ridicat cadavrul pe umăr, iar după ce a intrat în navă, a trântit pe jos ultima s-a pradă. Liniștea a fost spartă de bufnitura înfundată a trupului care a lovit podeaua de tungsten. Gheara i s-a înfipt cu putere în carnea umană, pătrunzând prin pielea lui Hawkins la baza coloanei vertebrale cu cealaltă mână cu gheare, secționând măduva precum cuțitul prin unt. Apoi a smuls în sus, smucind vertebrele. Insistent, a smuls și mai tare, scoțând întreaga coloană din trup. Plescăitul grețos al cartilajelor rupte a răsunat între pereții încăperii când oasele s-au separat de țesuturi.

Fără nici o urmă de emoție, alienul a dus capul și coloana vertebrală într-o altă încăpere a navei, lăsând o urmă de sânge și resturi de țesuturi pe podeaua imaculată. Această încăpere era luminată albastru intens. *Predator*ul a pus rămășițele umane pe o masă de autopsie și a făcut un pas înapoi, urmărind cum lumina de deasupra se transforma într-un galben-portocaliu. Atunci, cu ajutorul unei tehnologii laser aflată cu secole în avans față de cea terestră, țesuturile aderente la

oase s-au scorojit și s-au transformat în mici grămăjoare de praf.

Lumina s-a transformat din nou, într-un verde pal, iar alienul și-a ridicat trofeul admirându-l. Era neted și alb ca un schelet din deșert, curățat de animalele necrofage și albit ani de-a rândul de soare. După care l-a fixat pe un raft strălucitor de pe unul dintre pereții laterali ai navei, cu gesturi atente, cu mândrie, ca pe ceva ce putea fi un artefact valoros al unei civilizații antice. Pipăia textura și mângâia golurile cu o detașare evidentă. Când lumina verde a strălucit și mai triumfal, a ieșit în evidență faptul că acesta era doar unul dintre multele trofee asemănătoare dispuse în jurul încăperii. Era echivalentul din altă lume al sălii cu trofeele obținute de un vânător de vânat mare, cu pereții acoperiți cu fildeși de elefant, coarne de cerb, etc. Cu toate acestea, avea și un fel de puritate precum laboratorul unui om de știință sau interiorul sacru al unui templu.

În tabăra improvizată, Anna și Billy supravegheau atenți printre copaci, în timp ce întunericul care se lăsa dizolva toate obiectele într-o masă de umbre înșelătoare.

Alimentată de teamă, imaginația lor le juca feste în timp ce se holbau la jungla necruțătoare, fiecare cu dumnezeul său nepotrivit.

Ramirez butona frenetic butoanele radioului lui Hawkins, căutând frecvența care să pună commandoul în contact cu baza unde așteptau elicopterele, aflată imediat dincolo de frontiera Conta Mana. Dillon a preluat microfonul și a început să vorbească, în timp ce zgomotele statice pârâiau în difuzor.

— *Blazer 1*, *Blazer 1*, răspunde! Aici *Red Fox*! *Over*.

Dillon clipea nervos. Nu știa exact coordonatele unde se aflau, dar era sigur că erau la doar câțiva kilometri de siguranță – aceia care, datorită pericolului în care se aflau, li se părea a fi cât o mie.

— *Blazer 1, Mayday*! Suntem aproape de frontieră, lângă râu. Tabăra inamică distrusă. Doi morți. *Guerrillas* în urmărire. Avem nevoie de extragere imediată. Circumstanțe critice. *Over*.

Pentru oamenii adunați în jurul radioului au trecut secunde interminabile. Apoi, prin valurile de interverențe, le-a venit răspunsul:

— Solicitarea de extragere respinsă. Zona voastră este încă compromisă. Deplasați-vă în Sectorul 3.000 pentru extragerea prizonierului, Prioritate Alpha. Următorul contact la ora 1030.

Chipul lui Dillon s-a făcut palid de furie când a auzit ordinele.

— *Roger*, *Blazer 1*. *Over and out*.

Și a întrerupt contactul.

— Ticăloși cretini, a mârâit, întorcându-se către ceilalți adunați în jurul său. Ce mama dracu' cred ei că-i asta… un fleac?

Schaefer se uita la Dillon cu urma unui rânjet pe buze. Măcar auzea un ecou al furiei unuia plecat din ghettou – care răbufnea din fostul său camarad.

— Care-i treaba, Dillon? l-a tachinat maiorul. Limuzina a rămas fără benzină? Suntem bunuri dispensabile, amice, *îți amintești*?

Vorbea cu o ironie mușcătoare.

— Se pare că Langley nu e niciodată prin preajmă când ai nevoie de ei, eh? Ar fi trebuit să solicităm un mic tur prin Siria. Transport regulat, plus că au camere TV și-n cur.

— Suntem încă prea departe în interiorul țării, a replicat Dillon sec, ignorând zeflemeaua lui Schaefer.

— *Bullshit*, *nigger*, acum ești exact ca noi toți.

Maiorul se gândea la sine: dacă n-ar fi fost situația cu alienul, ar fi fost fericit să-l doboare la pământ pe Dillon, pe care-l considera acum un laș, sau un incompetent total.

Dillon i-a întors privirea lui Schaefer, citindu-i în tăcere gândurile, cu receptorul inutil în mână. Oamenii așteptau să vadă dacă confruntarea va exploda – realmente doritori să se întâmple asta.

Dar maiorul s-a ridicat și s-a întors brusc către Ramirez, care supraveghea cu capul dat pe spate bolta de ramuri și liane.

— Oricum, nu ne-ar fi stricat să vină aici un căcat de elicopter, a ricanat *chicano*.

Dillon i s-a adresat lui Mac, hotărât să-și restabilească din nou comanda.

— Cine ne-a atacat azi? a întrebat abrupt.

— Nu știu, l-am văzut doar pe unul dintre ei, a răspuns Mac pe un ton inexpresiv. Camuflat, un fel de Spiderman. Era acolo…, spuse, și arătă spre hățiș, vorbele readucându-i amintiri teribile.

— Blestemații aceia de ochi, murmura, uimit și amorțit.

S-a cutremurat în aerul nopții, deși temperatura încă mai era doar cu puțin sub 37^{0}C.

Dillon l-a întrerupt impacientat.

— *Ce*, sergent?

— Ochii aceia!

Mac s-a întors, zguduit, privindu-l pe Dillon și strigând furios.

— A fost ca și cum m-am uitat direct în iad! a jurat cu profundă convingere. Am tras și l-am nimerit drept în inimă. Două sute de cartușe, plus pistolul – toată

muniția!

Mâinile îi tremurau de mânie ucigașă.

— Ni'ic… ni'ic de pe acest pământ n-ar fi putut rezista, nu de la distanța asta!

Vocea i-a devenit un urlet de sfidare, ca și cum ar fi fost gata să se arunce la gâtul lui Dillon, dacă acesta ar fi îndrăznit să-l contrazică.

În timp ce Dillon digera furia lui Mac, masivul soldat s-a ridicat și și-a luat arma.

— Stau eu de pază primul, a anunțat și s-a îndepărtat.

Cu toate ororile văzute, era totuși, în primul rând, soldat. Chiar și confruntat cu un inamic ce părea a fi de neoprit, paza de noapte trebuia executată. De dragul lui Blain, dar și al celorlalți.

După plecarea lui Mac, Dillon a întrebat-o pe Anna în spaniolă:

— *Tu* ce ai văzut? Ce i s-a întâmplat omului cu radioul?

Fata rebelă a replicat încet, într-o engleză poticnită.

— A fost… a fost jungla, s-a bâlbâit.

Duritatea ei, tensiunea agresivă, dispăruseră, acum fiind retrasă în pasivitate și frică. Voia protecția acestor oameni, inamici sau nu. Politica nu mai conta deloc. Doar viața. America Satan nu era nimic pe lângă diavolul pe care tocmai l-a văzut.

— Doamne, ce dracu…? a izbucnit Dillon exasperat. Să vorbesc cu voi doi e ca și cum aș încerca să vând un frigider unui eschimos! De ce nu-mi poți da un răspuns direct?

Dar Anna s-a închis din nou în ea însăși precum o orhidee lovită. Pleoapele i-au căzut și pe buze i-au revenit, murmurate, vechile rugăciuni învățate la mânăstirea de maici. Dillon nu mai putea scoate nimic de la ea.

Ramirez, cuprins de o stare de agitație, l-a văzut pe Billy stând izolat de grup. Siouxul medita atent la jungla din jurul său peste care noaptea cobora ca o cortină – perfect conștient, ca o felină la pândă, absorbind fiecare sunet, cu nervii întinși strună.

Ramirez s-a apropiat de indian.

— Tu știi ceva, nu-i așa, Billy? Ce este? Ia zi-i cercetașului tău.

Billy s-a întors spre Ramirez, cu chipul împietrit, cu ochii negri larg deschiși precum onixul din orbitele unui idol maiaș.

— Mi-e teamă, spuse, iar remarca șoptită era mai oribilă decât un urlet care îngheață sângele în vene.

Din câte știa Ramirez, Billy Sole nu s-a temut de nimic niciodată în viața lui – s-au, cel puțin, nu a recunoscut așa ceva. Faptul că acest soldat stoic și-a mărturisit frica, l-a făcut deodată pe Ramirez să se simtă de parcă ar fi stat gol și neînarmat în

bârlogul unui leu. Tipul dur din *barrio* era înfricoșat până în măduva oaselor. Aproape disperat, Ramirez a încercat să-l scoată pe indian din starea sa.

— Ce dracu, dom'le! Tu nu te temi de nimic! – dar a sunat ciudat, ca o amenințare.

Billy stătea neclintit, cu picioarele depărtate, ca un animal ghemuit. S-a uitat drept în ochii lui. Deși Billy nu văzuse creatura mai mult decât ceilalți – de fapt, chiar mai puțin decât Mac și Anna –în transa sa o privise mai profund decât ceilalți.

— Acolo e ceva ce ne așteaptă, a șoptit, la doar câțiva centimetri de fața lui Ramirez. Și nu sunt guerrillas, prietene. Nu e vorba de război, nici de arme, și nimeni nu va scăpa.

Dillon, care prinsese fragmente din acest dialog, s-a gândit că Billy trebuie să fi fost speriat rău.

— Și-a pierdut sângele rece, i-a explicat simplu lui Ramirez, care rămăsese tăcut, după plecarea indianului. Acolo nu e nimic altceva decât niște căcați de comuniști, *guerrillas*, pe care o să-i facem praf, a insistat cu încăpățânare, la fel de încrezător în puterea lor superioară, precum CIA în timpul bombardamentelor din Nordul Vietnamului.

Dar, în ciuda forței cuvintelor sale, în vocea s-a era o urmă de îndoială, de care amândoi erau conștienți.

Schaefer ținea în mână plăcuțele luate de la oamenii măcelăriți ai lui Davis. Le-a băgat sub ochii lui Dillon.

— Tot nu pricepi, nu-i așa? a mormăit, cu un amestec de supărare, furie și neajutorare în voce. I-a ucis pe Davis și ai lui, iar acum ne vrea pe noi.

Jungla, fierbinte și inertă, era învăluită de întunericul ca de cerneală, deși lumina lunii pătrundea când și când prin ceața din canion, aruncându-și razele reci asupra copacilor. Mac se afla în adăpostul său săpat, uitându-se în noapte, cu arma fixată pe tripod în fața sa. Ochii săi nu vedeau decât fantome în pădurea deasă. Frunzele deveneau mâini, lianele șerpi. Evenimentele brutale din acea zi erau suficiente pentru a clătina până și atitudinea acestui veteran călit în lupte. Se gândea la alte vremuri, undeva la sud de Khe San, când el și Blain au supraviețuit unei alte capcane de coșmar. A început să-și șoptească sieși, tare, ca și cum s-ar fi aflat din nou în noroaie și fum, târându-se prin ținutul Penong Bay, cu Blain alături.

— Același fel de junglă, a murmurat. Aceeași lună miștocară și toate cele, frățicule. O noapte cu adevărat de căcat, îți amintești? Doar tu și cu mine, cu noroi până în ochi, singurii din pluton care am scăpat nevătămați.

În timp ce ochii i se concentrau neliniștiți, își reamintea atât de bine de acea

noapte de mult, încât nu o mai putea distinge de cea prezentă.

— Ne-am târât chiar până sub nasurile lor, nu-i așa? a continuat, râzând lipsit de veselie. Nici o zgârietură. Și nici un labagiu de latino n-a reușit să te *facă* vreodată, frățicule. Erai prea bun. La dracu, dacă tu n-ai reușit să scapi acu', n-au să scape nici ei. Promit, OK?

Apoi, Mac a revenit în prezent, și l-a copleșit un val de mânie.

— Îți promit asta, frățicule, a jurat cu intensitate ucigașă, calea sângelui clocotind prin junglă. Indiferent ce-o fi, sper că ne va ataca din nou… pen'că are numele meu pe el, ca un blestemat de tatuaj pe frunte!

Un câmp de forță electronic înconjura nava alienului, când creatura, acum având din nou forma de *predator* în mărime naturală, cobora pe rampa susținută de lasere în noaptea umedă. Când a pășit de pe raza de lumină pe pământul solid, forma sa umanoidă s-a topit în umbrele nopții cu luna acoperită de nori. Dar camuflajul său era dincolo de o simplă imitare a jocului de umbre. Pentru că această ființă remarcabilă și-a activat o altă tehnică defensivă. Acum, celulele sale au început să se învârtejească și să se integreze cu aerul nopții până ce nu s-a mai văzut deloc nici o urmă a creaturii.

Era ca și cum ar fi înțeles – urmărind oamenii din commando – importanța camuflajului absolut, în special la adăpostul întunericului.

De aceea, spre deosebire de ocazia precedentă când a clonat șoimul, de data aceasta nu a avut nevoie de un animal-gazdă. Pur și simplu a dispărut, întreaga sa substanță, țesut, piele, organe, plutind în briza junglei, dispersată și invizibilă. Urmele sale de pe sol s-au oprit la doar câțiva pași de navă, la marginea luminișului, încât un urmăritor ca Billy ar fi presupus că creatura s-a ridicat la cer. Dar nu – acum era la fel de dispersată precum un virus. Și se afla din nou la vânătoare, îndreptându-se către cei ce mai rămăseseră din commando.

Acum, după ce-și satisfăcuse curiozitatea disecând trupul lui Hawkins, era nerăbdător să aibă alt specimen, poate chiar unul și mai avansat.

Când alienul a dispărut în întuneric, laserele și rampa s-au retras în liniște, devenind una cu suprafața lucitoare a navei, fără să lase nici un semn pe suprafața acesteia. Nava a devenit o carapace impenetrabilă. După care, colorația exterioară ca de cupru lustruit, a început să se diminueze, iar forma navei să dispară parcă în ceață. A devenit și aceasta una cu noaptea, așa cum tocmai făcuse căpitanul ei cu doar câteva clipe mai înainte. Curând nu s-a mai văzut absolut nimic în acel loc.

Va urma…

KEITH DOUGLASS

MISIUNE FULGER

KEITH DOUGLASS

MISIUNE FULGER

versiunea în limba română

UNCRIS

1

Golful Oman

Cei 15 membri ai unității *Commando*-7 erau întinși în spațiul relativ larg al navei din Clasa *Pegasus* Mk V (SOC/PBF). Era o navă de patrulare aparținând Navy, special proiectată pentru inserția și retragerea operatorilor din SEAL și alte Forțe Speciale în cadrul operațiunilor sub acoperire.

Lieutenant Commander Blake Murdock și-a verificat oamenii. Aceasta era un fel de misiune de tip *flashpoint*. Nu au fost anunțați din timp, doar au primit ordinul de acțiune. Nu a fost timp pentru antrenament sau o planificare detaliată, așa cum făceau de obicei.

Senior Chief Will Dobler a zâmbit către *commander*.

— Nici o problemă. Am mai făcut vreo duzină de fleacuri ca asta.

Murdock și-a ridicat sprâncenele:

— Mda, dar ceva planificare ar fi fost de preferat. Acum, pentru prima oară, doar intrăm direct în acțiune și o facem.

Pegasus avea 25 m lungime și un profil extrem de scăzut, întreaga suprastructură fiind acoperită cu material radar-absorbant.

Acum tăia apele liniștite din Golful Oman din sudul Iranului cu viteza sa maximă de 45 noduri.

Commander Murdock a trebuit să strige ca să se facă auzit pe deasupra vuietului celor două motoare diesel cu 12 cilindri în V care scoteau 4.506 CP pentru turbinele ce produceau jeturile de apă pentru propulsia navei suple.

— Trebuie să știi ce avem de făcut, spuse Murdock. Imediat ce se întunecă, intrăm. Avem toată noaptea pentru *recon*, plasarea încărcăturilor explozive, și să ne pregătim pentru marele spectacol de mâine, ora 0800, când se va ridica cortina. Cel puțin așa trebuie să se desfășoare treaba. Nu cunoaștem nimic despre paza care înconjoară complexul. Absolut nimic.

— Sigur avem destul *goop*[1]? a întrebat *Radioman First Class* Ron Holt. Se pare că avem un țucal plin de caca pe care trebuie să-l spulberăm pân' la ceruri.

— Așa e, sunt o grămadă de chestii acolo, dar avem tot ce ne trebuie. De aia fiecare dintre voi are sacul plin cu C-4 și TNAZ.

— Și dacă ne descoperă careva când ne facem treaba? a întrebat *Engineman Second Class* Paul Jefferson. Hei, noi ăștia negrii, nu ne împăcăm prea bine cu curiștii de musulmani.

— Ne mișcăm *pe burtă*, dacă putem. La noapte, vrem să lăsăm acolo cât mai puține cadavre posibil. Nu vrem să alertăm paza. Țineți minte, toți nemernicii de acolo sunt *terro*. Dacă trebuie să *radem* pe careva, o facem seara sau la orele mici și în liniște. Cel mai bine cu pumnalele.

— Țarcul acesta are o juma' de milă lungime? a fost curios *Quartermaster's Mate First Class* Kenneth Ching.

Boatswain's Mate First Class și *Senior Chief Petty Officer* Willard Dobler i-a răspuns la întrebare.

— Da. *Alpha Squad* are sfertul de milă din dreapta, iar *Bravo Squad* pe cel din stânga. Ne răspândim pe lungime, iar când activitatea încetează, pe la miezul nopții, intrăm, doborâm orice gardian, dacă trebuie, apoi ne plantăm *goop*urile și ne cărăm dracului de acolo. Nu e timp de tândălit. Totul se detonează prin telecomandă.

— Și tot efortul acesta doar pentru un afurisit de „talcioc"? s-a îmbufnat *Machinist Mate First Class* Tony Ostercamp. Ce dracu, șase F-18 decolate de pe portavion pot face aceleași daune în mai puțin timp!

— Pot, i-a răspuns Murdock. Problema e că opinia publică ar fi împotriva noastră. Noi susținem că nu ar trebui să se țină cel mai mare târg de arme al teroriștilor. Vorbim de o asemenea varietate de arme dorite de teroriști, încât au putut stârni revolte în câteva țări. În ultimele două zile, sateliții noștri au

[1] Goop – în argou, este un termen care „*nu înseamnă nimic, dar poate însemna orice*". Aici se referă la explozibil.

înregistrat imagini cu o abundență de *comori* pentru teroriști. Vrem să le distrugem pe toate, dacă putem. Știm că asemenea vânzări nu sunt deloc benefice pentru nimeni din lume, dar pot înarma nucleele dure de teroriști și blestemații de *comersanți* pentru zece ani. De aceea ne ducem *sub acoperire*, ne facem treaba, și plecăm fără ca cineva să poată preciza cărei țări aparțin atacatorii.

— Hei, mă bucur că avem treabă de făcut, spuse *Torpedoman Third Class* Les Quinley. Nu-mi strică niște *mălai* pentru orele suplimentare.

Vorbele au stârnit un cor de urale.

— Zice careva că vulpoiul ăl bătrân, Osama bin Laden, ar fi în spatele afacerii? a întrebat *Electrician's Mate Second Class* Harry Ronson.

Murdock se uită la el:

— Așa ni s-a spus. Bin Laden este multimilionarul care promovează terorismul la scară mondială. S-a mutat recent din Sudan în Afganistan, unde are cartiere generale și tabere de antrenament pentru teroriști. L-am atacat în 1998 cu rachete *Tomahawk* după ce am considerat că oamenii săi au aruncat în aer două ambasade ale SUA din Africa, mai devreme, în același an. Se raportează că în fiecare an, bin Laden pompează milioane de dolari din averea sa moștenită grupurilor teroriste și le aprovizionează cu arme. Acest târg cu mare vânzare unde teroriștii găsesc tot ce-și doresc, se crede că este aranjat și subvenționat de milioanele lui bin Laden.

— Și dacă ratăm ceva… dacă nu plasăm bombă pe ceva? a întrebat *Machinist Mate Second Class* și *Lead Petty Officer David* "Jaybird" Sterling.

— Nu vom rata nimic, spuse *Senior Chief* Dobler. Când intrați în perimetru, veți fi perechi. Apoi vă îndepărtați unul de altul și începeți să plantați încărcăturile pe tot ce vă apare în fața ochilor. Când întâlniți un alt SEAL care își face treaba în direcția voastră, veți ști că v-ați acoperit zona de 50 yarzi alocată vouă. Deci vă puteți mișca curu' de acolo.

Șuieratul dieselelor s-a diminuat, apoi aproape că s-a oprit. Nava a rămas nemișcată pe apă. Unul dintre cei cinci membri ai echipajului a venit în compartiment; purta trese de *lieutenant j.g.*

— Băieți, suntem la 10 mile de obiectiv, Char Bahar, Iran. Radarul lor nu ne poate detecta de acolo. Vom aștepta aici până se lasă întunericul, apoi vom înainta încet către punctul vostru de debarcare, la jumătate de milă de plajă. Ultima milă o vom face cu viteza de 5 noduri. Întrebări?

— Tot dvs ne veți recupera, *Lieutenant*? a întrebat *senior chief*.

— Încă nu e foarte clar. Ar putea fi un sub, sau un elicopter, sau eu. Asta se va hotărî, iar voi veți fi informați prin SATCOM înainte de a vă *uda* la întoarcere.

— Bine. Altfel e mult de înotat până la portavion, spuse sec Dobler, iar SEAL au izbucnit în râs, bucuroși de replica ce a mai diminuat tensiunea.

— Estimăm că vom fi din nou pe drum în aproximativ 15 minute. Apoi va fi nevoie cam de 40 minute până când vă „aruncăm” în apă.

— Mulțumim, *Captain*, spuse Murdock, folosind titlul de *comandant* al micii nave.

Ofițerul a dat din cap și a plecat.

— Verificați din nou echipamentul. Imediat ce intrăm în apă vom folosi numai aparatele de respirat cu circuit închis. Ultimul raport spune că țărmul este o plajă nisipoasă și cu pantă lină, dar furtuna recentă poate i-a modificat configurația.

SEAL au făcut la fel ca de sute de ori înainte de misiuni și la antrenamente. Cu toții, chiar și ofițerii, au îndurat șase luni de antrenamente în tabăra de instrucție, un infern de frig, apă, explozii, și mai multă apă, marșuri lungi, lipsă de somn, rezolvare de probleme, foc cu muniție reală, până când le venea să țipe și să fugă oriunde ar fi putut găsi căldură, haine uscate, și un loc unde să poată dormi.

Mai mult de 60% dintre *mormolocii* care începeau antrenamentul SEAL, abandonau și se reîntorceau la îndatoririle obișnuite din Navy.

Murdock își urmărea oamenii. Îi știa pe toți, doar unul fiind nou în ultimele două misiuni. Acesta, George “Petard” Canzoneri, era o *achiziție*. Era specialistul în demolări cel mai bun din toată unitatea *Commando*-7. Ce putea face el cu C-4 și TNAZ, nu putea nimeni să facă. *Lieutenant j.g*. Ed DeWitt l-a găsit când căutau un om care să-l înlocuiască pe Al Adams.

Un moment, Murdock s-a îngrijorat că DeWitt încă nu este apt pentru misiune. Încă nu s-a recuperat destul după rana din piept căpătată în Iran, ca să revină la antrenamente. *Senior Chief* Dobler a condus *Bravo Squad* în ultimele două luni de antrenamente. Dacă Ed nu va reveni în echipă în maxim două săptămâni, va trebui să fie înlocuit cu un alt lider de *squad*.

Murdock a auzit motoarele diesel mărindu-și turația. Acum navigau cu o viteză pe care el o aprecia cam la 20 noduri. Patru dintre SEAL și-au terminat verificarea echipamentului și dormitau. Zâmbi. Da, erau relaxați. Aceasta era o mică misiune simplă.

Don Stroh îi informase abia acum două zile: „*Ordinul vine direct de la Președinte și de la directorul CIA*”, a spus acesta.

A doua zi se aflau în avion, apoi pe portavion, iar acum, la jumătate de oră de Iran. Trebuia să fie o misiune de cel mult 24 ore.

Peste 15 minute, Murdock s-a uitat prin fereastra frontală, înclinată, a cabinei lui *Pegasus* și a văzut luminile de pe țărm.

— Suntem la două mile în larg, *Commander*, i-a raportat căpitanul. Acum înaintăm cu 7 noduri, și încetinim la 5. Cât de aproape doriți să vă duc?

— Jumătate de milă ar fi distanța sigură pentru voi. În noaptea asta e întuneric ca-n iad. Ce-i cu luna?

— Este în declin. Nu cred că la noapte se va ridica deasupra orizontului.

— Bine.

Zece minute mai târziu, SEAL au sărit în apa din Golful Oman, legați unul de altul cu cordeline lungi de 2 m; și-au stabilit cap-compasul, și s-au îndreptat către țărm înotând la 5 m sub suprafața apei. Primul care va ajunge la țărm îi va aștepta pe ceilalți, rămânând în imersiune.

Primul care a atins solul iranian a fost Ken Ching. Și-a lăsat picioarele în jos, apoi s-a retras ca să poată rămâne sub apă. Restul s-au adunat, iar liderii de *squad* și-au numărat oamenii. Toți erau prezenți.

Unul câte unul, SEAL s-au lăsat duși de valuri pe plajă, nemișcați, de parcă ar fi fost niște bușteni lungi și negri. Murdock a fost primul, folosindu-se de două valuri ca să ajungă imediat după zona de spargere a acestora. Și-a desfăcut aparatul de respirat și, fără să se miște, a verificat țărmul.

Da, nisip, fără construcții. De ani de zile fusese eliberat de barăci și case, atunci când au construit baza militară aeriană; apoi aceasta s-a mutat într-o locație mai bună. Ținutul a rămas părăsit.

Când prima *squad* a ajuns pe plajă cu armele ațintite spre țărm, Murdock s-a ridicat ghemuit, apoi a alergat cu uniforma de camuflaj lipită de picioare. Pentru o partidă de înot atât de scurtă, au ales să nu poarte costume de neopren. Și-a scos mica pălărie moale și udă și și-a pus-o pe cap, după care s-a strecurat în spatele unei mici grămezi de nisip pe care creștea niște iarbă.

A simțit cum și ceilalți SEAL ies din apă și se aliniază cam la trei metri unul de altul, de o parte și de alta a lui. Încet, s-a ridicat și a tras cu ochiul peste dunele joase.

Da, putea vedea lumini, o grămadă, de parcă ar fi fost un carnaval sau o imensă zonă exterioară de expunere. Ceea ce chiar era de presupus că este. Auzi niște motoare mici în funcțiune, probabil generatoare, pentru anumite zone.

Apoi aerul a fost străpuns de *mârâitul* unei rafale de șase gloanțe trase de un AK-47, apoi încă șase.

Cineva s-a întins pe nisip lângă Murdock.

— Careva verifică dacă armele sunt funcționale, spuse *Operations Specialist Second Class* Joe "Ricochet" Lampedusa; era cel mai bun cercetaș și căutător de urme.

— Cât de departe suntem?

— Juma' de milă, poate ceva mai mult. Un spațiu plat prea mare ca să-l străbatem la lumina zilei cu avortonii ăștia trăgând asupra noastră.

— Vom avea grijă să nu rămână prea mulți care să mai poată trage în noi, spuse Murdock.

Și-a scos stația de radio Motorola din buzunarul impermeabil al vestei de combat. Motorola era un radio pentru distanțe scurte. Fiecare SEAL avea unul. Un pachet de la centură conținea aparatul propriu-zis și bateria, de la care un fir ajungea la casca prevăzută cu microfon. Când Murdock și-a activat radioul, a văzut că și Lampedusa a făcut la fel.

— Verificare radio, *Alpha*.

Unul câte unul, cei șapte oameni din *Alpha Squad* au răspuns. Toți prezenți și gata de acțiune.

— Suntem la jumătate de milă de obiectiv. Înaintăm în obișnuita noastră formație de dublu diamant, dar cu jumătate de viteză. Fără grabă. S-a făcut întuneric beznă, iar sarcina noastră de a planta explozivii n-ar trebui să dureze mai mult de două ore, chiar dacă întâmpinăm oarece opoziție. Sacii cu restul echipamentului îi lăsăm aici, iar *bunătățile* le agățăm de gât, la centură, oriunde puteți. Nu vrem să-i alertăm pe nemernicii aceia.

Numai Murdock și Lam aveau NVG (*Night Vision Goggles* – dispozitiv pentru vedere noaptea). Murdock l-a dat jos de pe frunte și i-a verificat obiectivul. Strălucirea verde-pală, i-a dat o imagine clară a zonei de vânzare. Se aflau în spatele ei. Evident, acolo era o linie lungă de tarabe și zone de expunere orientate către partea cealaltă. Dincolo putea fi un drum vechi. Căută gărzile.

Era abia ora 2100. Mulți oameni încă se mai foiau pe acolo, pregătindu-și exponatele pentru aglomerația de clienți de dimineață.

Ici și acolo, luminile începeau să se stingă, iar Murdock și-a spus că trebuie să mai aștepte o vreme. Spera ca locul să se golească până când le va veni timpul să meargă acolo ca să planteze explozivii.

Se încruntă când văzu un soldat ieșind din ceea ce părea a fi un post de pază. Acesta a trecut prin spatele a două forme ce semănau cu niște corturi, apoi a înaintat 30 yarzi spre nord și s-a întors printre tarabe.

Lam a mormăit lângă el:

— Îl vezi pe labagiul ăla de gardă?

— Da. Se complică treaba.

Murdock a activat Motorola:

— Am descoperit câțiva soldați de pază care patrulează. Asta schimbă situația. Rămânem pitiți aici până ce se sting toate luminile. Până atunci ne vom da seama ce trebuie să facem cu gărzile și cu tot planul de timp al operațiunii.

Au înaintat încet încă un sfert de milă și au găsit o mică râpă aflată la 100 yarzi de zona de expunere, numai bună ca să se ascundă în ea. SEAL s-au răspândit și s-au așezat. Murdock, Dobler și Jaybird s-au sfătuit.

Jaybird an cercetat zona de vânzare și a raportat prezența unor gărzi aflate peste tot.

— N-avem nici o șansă să intrăm și să ieșim fără să fim depistați, spuse Jaybird. Dacă doborâm trei, patru gărzi, vor afla imediat și va trebui să forțăm prin luptă pătrunderea și ieșirea. Nu vor vrea să ne lase suficient timp ca să ne plantăm *bunurile* astea.

— Ce ziceți de o diversiune? a întrebat Lam. Putem folosi grenadele de 40 mm ca să le facem o problemă la 200 yarzi de partea cealaltă a drumului. Ei or să se ducă acolo, noi punem încărcăturile, apoi ne cărăm de aici înainte ca să se întoarcă.

— Da, dar oare se vor duce toate gărzile acolo, sau au o companie de soldați așteptând pe undeva în caz că apar probleme? se îndoi Dobler.

— Probabil. Trebuie să ne așteptăm să aibă aici o forță bine dimensionată. Iranul nu vrea să tragă cineva cu ochiul, mai ales la *show*ul lui bin Laden. Așa că vom lua în considerare scenariul cel mai rău. Dacă nu se întâmplă, ne bucurăm, ne facem treaba, și ne cărăm înapoi în apă.

S-au uitat din nou cu toții, prin binocluri, la obiectiv.

— Cred că sunt cam douăzeci de gărzi, aprecie Lam. Se pare că fiecare are o zonă lungă de 25 yarzi. O patrulează înainte și înapoi.

— Intrăm și doborâm zece dintre ei, spuse Dobler. La următorul lor tur, mai doborâm zece. Apoi săpăm și ne plantăm bombele și TNAZ, apoi ne cărăm dracului.

— Cât ne trebuie ca să plantăm toate *bunurile*? întrebă Murdock.

Jaybird a ridicat din umeri.

— Fiecare dintre noi are 50 yarzi. Asta înseamnă cam 20 bombe. Eu am 30. Dacă ne grăbim și dacă avem gata montate detonatoarele, ar trebui să terminăm în 20 minute.

Murdock și-a frecat fața cu o mână. Avea nevoie de un ras.

— Păi, eu zic să încercăm așa. Lichidăm jumătate dintre gărzi, iar după 10 minute, când își fac al doilea tur, ne ocupăm și de ceilalți. Dacă totul merge bine, avem 20 minute ca să punem explozivii și să o ștergem.

— Dacă situația scapă de sub control, să zicem că vor fi un foc, două, trase de gărzi, astea vor alerta restul forțelor și un jeep sau două. Atunci, la comanda mea, trimitem niște 40 mm și creăm diversiunea. Să sperăm că se vor duce toți acolo până ce vor termina toate *goop*urile.

— Atunci vor ști că au fost atacați și vor verifica totul, spuse Lam. Nu vom putea aștepta până dimineața ca să detonăm bombele.

— De ce ni s-a stabilit un termen atât de strâns? a fost curios Dobler.

— Au spus că vor să-i surprindă pe cumpărători în zonă și să-i spulbere pe cât mai mulți.

— Probabil că nu va merge așa, se arătă sceptic Jaybird.

Murdock privi din nou obiectivul.

— Acum sunt mai puține lumini. Un generator încă mai funcționează.

— La ora 2400, locul acesta va fi în întuneric beznă. Așa sper.

Murdock l-a chemat pe Petard Canzoneri.

— Da, *sir*, totul este pregătit. Fiecare om are destul exploziv pentru 20 bombe. Au și câte 20 de receptoare-detonatoare. Vor acționa în grupe de 60, de la un capăt al liniei la altul. Fiecare grup de 60 detonatoare are frecvență separată pentru explozia bombelor.

— Nu toate odată? a întrebat Murdock.

— Nu, *sir*. Nu am atâtea mâini. În acest fel pot detona de la un capăt, sau dinspre amândouă capetele, sau de la mijloc către exterior, depinde de care va face mai multe pagube.

— Pare să fie un plan bun, Canzoneri. Odihniți-vă. Mai avem ceva timp până ne punem în mișcare.

Planul era făcut, acum așteptau. Murdock știa că au cinci lansatoare de grenade. La comandă, fiecare om cu carabină va lansa patru proiectile peste obiectiv, mult în interiorul teritoriului, la distanța maximă de tragere.

A postat gărzi, câte una la fiecare capăt al văgăunii în care se aflau SEAL, și una în centru, toate supraveghind obiectivul. Soldații iranieni nici măcar nu s-au uitat în direcția locației SEAL.

Așteptau.

La miezul nopții, Murdock a verificat din nou obiectivul prin NVG. Abia a reușit să găsească niște lumini, doar două, mici. Apoi a cercetat gărzile. Da. Era

una. A cronometrat circuitul omului. Au trecut 15 minute până să apară o gardă în același loc. Probabil același om.

Lam i s-a alăturat lui Murdock.

— Am verificat, rondul durează 15 minute.

— De acord. *Senior Chief*, ești treaz?

— Gata, a venit răspunsul în casca lui Murdock.

— Mergi cu Canzoneri și răspândește oamenii ca să putem doborî gărzile. Ajută-l să împartă oamenilor cele 20 detonatoare în secvența pe care o vrea. Să introducă receptoarele-detonatoarele în bombe. Acum.

— *Roger*.

După zece minute, în cască s-a auzit:

— Toți oamenii în poziții, *Commander*. Toate detonatoarele date în secvența corectă. Suntem gata.

— Bine, *Senior Chief*. Ne mișcăm încet. Fiecare se va opri la 20 yarzi de corturi și tarabe. Când vin gărzile, neutralizați-le în liniște. Să mergem.

Murdock a verificat linia prin NVG. Ceilalți 14 SEAL erau în linie și înaintau.

Se aflau la 20 yarzi de obiectiv când oamenii au început să se lase la pământ. Murdock a făcut la fel. Drept în față, a văzut o gardă apărând de după colțul unui cort albastru. Aceasta nici măcar nu s-a uitat către ei. În schimb, s-a oprit și și-a aprins o țigară, făcând căuș cu palmele. Murdock era cel mai aproape de acest om. A așteptat până ce garda s-a întors; atunci Murdock și-a scos din teacă pumnalul de luptă KA-BAR și a înaintat în liniște. Ultimii patru pași i-a sprintat. Iranianul trebuie să-i fi auzit pașii. A dat să se întoarcă, când lama i-a pătruns adânc pe sub brațul stâng direct în inimă. S-a prăbușit, mort.

Murdock i-a luat AK-47 și l-a verificat. Era încărcat. Privind în lungul liniei a văzut alți doi SEAL înaintând către corturi și tarabe. Nu a auzit nici un sunet. Bine. A așteptat 4 sau 5 minute, apoi a folosit radioul.

— *Alpha Squad*, câte gărzi doborâte?

Le cunoștea vocile. Patru au răspuns. Cu el cinci. Au mai rămas cincisprezece.

— *Bravo Squad*, câți *terro* doborâți?

Au răspuns șase voci. Asta face unsprezece. Poate că vor reuși. Alte zece minute, și a văzut prin NVG mai multe gărzi mișcându-se prin spatele tarabelor.

A văzut cum *cade* un om, apoi al doilea.

Înainte de a se mai întâmpla ceva, un țipăt pătrunzător a spart noaptea iraniană, apoi detunătura asurzitoare a unei rafale de o duzină de gloanțe trase în aer. O altă voce a țipat ascuțit. În apropierea sa a *pufnit* o armă cu amortizor. Undeva a început să sune o sirenă.

Murdock a ordonat prin microfon:

— Lansați grenadele. Patru de fiecare. Foc! Toți la plantat de încărcături!

Murdock a alergat către partea din față a cortului și a intrat în el. Era plin cu obuze de 105 și stive de încărcături de pulbere. A pus două încărcături explozive sub acestea. Exploziile prin simpatie vor detona toate proiectilele. A alergat afară și și-a continuat treaba către stânga.

Acum, nu era sigur că echipele duble mai erau *intacte*. Vor planta toate bombele pe care le vor putea și se vor retrage când vor sosi trupele iraniene proaspete.

A auzit cum sunt lansate grenadele de 40 mm și cum explodează departe, în interiorul teritoriului. A sperat că acestea vor atrage cea mai mare parte a forțelor inamice. Alte sirene au început să sune. Văzu o pereche de faruri gonind pe autostrada betonată, către ei.

Înainte ca vehiculul să ajungă în bătaia pistolului mitralieră MP-5 al lui Murdock, arma altui SEAL l-a lovit în plin cu câteva gloanțe.

Murdock a continuat să plaseze bombe și să verifice detonatoarele. Nu mai văzuse niciodată o asemenea varietate de arme și muniție. A zărit chiar și un avion cu reacție și câteva transportoare blindate pentru trupe.

Machinist's Mate First Class Tony Ostercamp și Paul Jefferson au ucis garda care i-a surprins și au venit spre cortul alb. În stânga, au găsit tarabe pe care erau stivuite carabine de asalt, mitraliere și cutii cu muniție.

Acolo lucra Jefferson. Ostercamp a făcut stânga-nprejur și s-a îndreptat în partea cealaltă. Jefferson a înfășurat încărcăturile în jurul a două AK-47 aflate la baza stivei. Apoi s-a deplasat la dreapta, unde erau aliniate RPG-urile, lansatoarele de grenade reactive. I-a luat doar câteva secunde ca să îngroape o încărcătură de 100 g de TNAZ sub ele și să înlăture siguranța de la detonatorul electronic. Își întoarse privirile spre dreapta.

Ceva se mișca.

A așteptat. Umbra pe care o văzuse înainta cu precauție. Jefferson era bucuros că fața și mâinile sale negre nu se vedeau în întunericul nopții fără lună. Silueta a mai înaintat câțiva pași, apoi s-a întors ca să privească în urmă. Garda era înarmată cu un pistol automat *Ingram*.

Jefferson a rămas nemișcat, așteptând. Încă patru pași. Omul și-a cercetat din nou spatele, apoi a continuat să înainteze.

În ultima clipă, Jefferson s-a ridicat înainte ca garda să calce pe el. În brațul întins ca o lance avea pumnalul KA-BAR. A pătruns prin haina subțire, deviat de

o costă, și a penetrat adânc în inima iranianului. Omul s-a prăbușit în față, mort fără nici un sunet.

Jefferson l-a prins înainte să cadă la pământ. Pistolul *Ingram* a rămas fixat între ei, în timp ce Jefferson îl trăgea pe om în spatele tarabei cu armament. Găsi o pânză cu care a acoperit cadavrul. Pumnalul KA-BAR și l-a șters de haina mortului, apoi l-a băgat în teacă.

Auzea foc de arme de calibru mic în interiorul teritoriului. Speră că grenadele de 40 mm a lichidat ceva inamici. A îngenuncheat, privind în jur. Nu a mai văzut nici un gardian. Erau fie morți, fie ascunși. O grenadă a explodat la 50 yarzi de linia lungă de arme expuse.

Jefferson și-a reluat treaba. S-a apropiat de un transportor de trupe blindat, mic, aproape un tanc, care putea duce opt oameni în compartimentul prevăzut cu un blindaj rezonabil. A deșurubat capacul rezervorului de combustibil și a introdus o încărcătură de 50 g de TNAZ, căreia i-a resetat detonatorul electronic. Sub blocul motor a pus 100 g de TNAZ, așa încât să nu fie găsit cu ușurință.

Următoarea expunere de arme se afla în interiorul unui cort. A tras faldurile deoparte și a intrat. Un om care dormea acolo a sărit în picioare, ridicând pistolul. Gheata lui Jefferson l-a lovit în falcă, dându-i capul în sus și pe spate, și rupându-i gâtul într-o milisecundă. Pistolul i-a căzut din mână înainte ca spasmele morții să-i încordeze degetul pe trăgaci.

Jefferson nu a mai găsit pe nimeni altul în cort. Înăuntru erau șase mese încărcate cu radiouri și echipament radar simplu, suficient pentru a dota un batalion. Jefferson a înfășurat primacord în jurul unei duzini dintre cele mai complicate unități, apoi a pus trei încărcături de 50 g TNAZ pe radiouri, sub mese, și în diverse locuri unde nu puteau fi văzute ușor. Spera că primul om care va intra dimineață în cort, va crede că primacordul este un cablu electric lung pentru alimentarea becurilor.

Când a terminat, Jefferson a tras mortul afară, în spatele cortului. Apoi a rupt niște tufișuri de deșert și l-a acoperit, după care și-a continuat treaba către dreapta.

Iar a auzit foc de arme. Departe, la capătul liniei de zone de expunere, a văzut niște lumini pâlpâitoare, precum focul de la gura țevii. Dar nu șuiera nici un glonț în direcția lui.

Și-a terminat sectorul lui de 50 yarzi și ar fi trebuit să se întâlnească cu SEAL ce venea din direcția opusă. Tocmai cerceta zona următoare unde erau expuse lansatoare portative de rachete, când a simțit că i se proptește ceva în spate.

— Nici să nu clipești, SEAL american. Am mai văzut cum acționați voi. Nici măcar să nu te gândești să respiri sau să te miști, că te spulber în două cu pistolul meu mitralieră.

2

Chah Bahar, Iran

Paul Jefferson știa cum se simte o țeavă de armă înfiptă în spate. Aceasta era reală. Habar nu avea cine o ținea.

— Ce mama dracului îți veni, labagiule? Sunt aici ca să păzesc rahaturile astea, la fel ca și tine. Cască bine ochii. Dracu să te ia, sunt negru ca tăciunele. Ia-ți bățu’ din spinarea mea!

S-a auzit un râs ușor, apoi omul care avea o urmă de accent englez spuse:

— Ei, da, ești și un actor bun. Acum, întoarce-te încet, ca să-ți văd ochii când îți bag în glonț-n burtă ca să înveți ce-i durerea adevărată. Întoarce-te încet și nu atinge arma.

Jefferson s-a întors cu pași foarte mici, până ce a ajuns față-n față cu omul. Era cu vreo 12 cm mai mic decât SEAL, dar *Ingram*ul cu magazia sa lungă îl făcea să pară la fel de înalt și de două ori mai urât. Nu era negru, dar nici alb. Poate un iranian.

— Ia zi, idiotule, câți SEAL americani sunt aici, un pluton întreg?

— Ți-am spus, sunt de pază aici, pentru niște prieteni speciali. Vouă nu trebuie să vă spunem nimic.

Pistolarul l-a pocnit pe Jefferson în cap cu pistolul, făcându-l să se dea înapoi.

Și s-a auzit un *pfffffttttt* ușor. Iranianul în bluză militară s-a prăbușit spre stânga. Ceva i-a spulberat tâmpla, împrăștiind fragmente de os, sânge și materie cenușie. Zgomotele făcute de micile animale din deșert au încetat când a „vorbit” arma cu amortizor. Terro a scăpat *Ingram*ul dintre degete înainte de a atinge pământul.

— Jeff, ești OK?

Cuvintele șoptite au venit din față, unde era ghemuită o siluetă lângă o stivă de lăzi cu rachete.

— Eh, acu’… mișto, când văd că ăsta-i mort. Mahanani?

Solidul Tahitian/hawaian s-a apropiat și a atins câteva clipe gâtul celui doborât, apoi a luat pistolul *Ingram* și, cu o singură mână, a tras cadavrul între zonele de expunere.

— Ce ți-a trebuit atâta timp? l-a întrebat Jefferson.

— Jocul cu drăciile astea *bum-bum* nu e punctul meu forte. Ai „făcut" rachetele?

Jeff a dat din cap și amândoi și-au plantat bombele în locuri unde nu puteau fi văzute la lumina zilei.

— Ia uite la astea! spuse Mahanani. O grămadă întreagă de *Stinger*. Chiar și astea cu doar 2 kg de explozibil pot doborî un avion de luptă sau unul civil, cu pasageri. Zboară cu *Mach* 1 pe o distanță de 3 mile. La dracu, de unde au luat nemernicii chestiile astea?

— Le-au plătit sau le-au furat. Am terminat aici?

— Da, am venit la tine chiar la timp. Am văzut un alt gardian, dar l-am ocolit.

Mahanani l-a privit mai atent pe Jefferson.

— Dom'le, ai mai fost amenințat cu arma și altădată. Ăsta chiar te-a speriat?

— A zis că știe că sunt SEAL. De unde dracu știa? Cine era?

— Iranian după cum arăta. Am mai văzut de ăștia înainte. Acum, hai să ne ocupăm de lăzile cu rachete de acolo. La dracu! Uite, *Sidewinder*, aer-aer. Aproape 3 m lungime, cu încărcătură de 10 kg. Ating o viteză de cel puțin *Mach* 2 și o rază de acțiune de 10-12 mile. Băi, de unde au toate rahaturile astea?

Au auzit focuri de AK-47 la nord de ei. A răspuns un MP-5 cu o rafală lungă.

— Frățicule, se-mpute treaba aici, spuse Maharani. Hai să le *facem* și pe astea două și o ștergem.

— Bine zici, amice.

Au pus 200 g de TNAZ într-una dintre lăzile cu rachete plasate la mijlocul stivei. Explozia va provoca o reacție de *simpatie* și va detona toate rachetele *Stinger*. Se vor aprinde și sistemele de propulsie și vor „decola" ca niște artificii la circ.

Cei doi SEAL s-au îndepărtat de rachete, plecând drept înapoi 50 yarzi, și s-au reunit cu ceilalți care terminaseră de plantat bombele.

După 10 minute, toți SEAL erau adunați.

Lampedusa s-a întors dintr-o misiune de recunoaștere. Vorbi cu Murdock câteva minute, apoi liderul i-a adunat pe toți în jurul lor.

— Avem răniți?

Făcu o pauză, privind în jur, în întuneric. Nimeni nu a vorbit.

— Am dat peste o pază mai numeroasă decât ne așteptam. Cred că dincolo de drum se află cel puțin o companie. Nu se vor gândi să caute bombele, dar va trebui să le detonăm imediat ce vom ajunge la o distanță sigură. Deci, misiunea noastră este pe jumătate îndeplinită. Mai bine o ștergem de aici.

— Lam ne-a găsit noua „casă”. La 300 yarzi depărtare, sunt niște dune mici de vreo 15 m înălțime. E cel mai înalt teren de pe aici. Stabilim un perimetru în partea îndepărtată și poziții de tragere, la 10 yarzi unul de altul. Imediat ce ne fixăm pe poziții, Canzoneri va detona toate încărcăturile. Executarea.

Zece minute mai târziu, aveau posturile de tragere stabilite și amenajate cât de mult posibil. Dacă va fi necesar, vor trage peste vârful dunei de la adăpostul versantului opus, având în același timp cale liberă către plajă, care acum se afla cam la 600 yarzi în spatele lor. Marea va schimba această distanță într-un sens sau altul.

— OK, Canzoneri, ești gata?

— Totul e pregătit, *Commander*.

— Fă-o! În orice secvență dorești.

— Am să încep din partea în care se află soldații și am să continui către noi. Aici vom fi în siguranță.

Canzoneri a scos o cutie neagră din vesta de combat și a extins o antenă telescopică de 60 cm, după care s-a uitat la Murdock. *Commander*ul i-a făcut semn cu degetul mare ridicat.

Canzoneri a apăsat contactul, și instantaneu capătul îndepărtat al zonelor de expunere a armamentului a erupt într-o serie de explozii. Au fost urmate de detonațiile prin simpatie care au luminat ținutul până la o jumătate de milă depărtare.

SEAL s-au pitit în spatele dunei.

Canzoneri a continuat să declanșeze secvențele de explozii, una după alta.

— VINEEE! a strigat careva.

Una dintre rachete s-a lansat singură și zbura pe o traiectorie șerpuitoare la înălțimea de 30 m, apoi s-a năpustit direct către SEAL, dar și-a menținut altitudinea și s-a dus până în Golful Oman, unde a detonat.

Acum puteau vedea și alte rachete țopăind pe pământ. În izbucnirile de lumină au văzut corturile arzând, un camion a explodat, iar combustibilul din rezervor a incendiat alte două camioane.

Avionul militar s-a transformat într-un nor uriaș, ca o ciupercă, atunci când combustibilul i-a explodat, aruncând jeturi de JP-3 (*avtur*) pe o rază de 100 yarzi asupra standurilor de expunere.

La două minute după ce Canzoneri a declanșat prima bombă, ultima secțiune a explodat într-un torent de flăcări și lumină arzătoare. Obuzele de artilerie de 105 au detonat cu un *karumph* asurzitor, spulberând țărâna, corturile și tot ce se mai afla în jur.

— Holt! a strigat Murdock. Ciulește *urechea*. Anunță prin SATCOM că ne cărăm. Restul lumii, direct către „udeală”. În curând vom avea companie.

— Căpitane, avem oarece probleme, a anunțat Jaybird.

Murdock a recepționat mesajul în cască.

— Ce anume, Jaybird?

— Am observat un vehicul cu farurile aprinse care patrulează în spatele nostru, A făcut două circuite, apoi s-a oprit și trei oameni sunt adunați în fața farurilor.

— Și?

— Prin binoclu i-am văzut folosind un radio portativ. Pariez că au chemat întăriri sau poate ceva suport aerian care să cerceteze zona.

— Posibil. Continuăm să înaintăm. Ar trebui să ajungem în apă înainte ca să ne descopere. Holt, Unde-i afurisitul de SATCOM?

— Trebuie să mă opresc și să orientez antena. Durează cam două minute. O putem face?

— Băieți, stop! a ordonat Murdock prin radio. Adunarea pe panta opusă a acestei mici dune. Vom fi în partea opusă exploziilor. Câteva minute – pauză pentru SATCOM.

S-au oprit în spatele dunei. Jaybird s-a târât sus ca să poată vedea fumul și distrugerea a câteva milioane de dolari. Holt a orientat antena și i-a înmânat microfonul lui Murdock.

— E setat pe fonie, *Commander*.

Apăsă butonul de emisie:

— *Floater*, aici *Petard*. Recepție!

Au așteptat un moment… care se prelungea. A trimis mesajul din nou. La a treia încercare, cineva a replicat:

— *Petard*, aici *Floater*. E cam devreme.

— Schimbare de planuri. Am detonat mai devreme. Am *ras* toată jumătatea de milă. Acolo n-au mai rămas decât resturi fumegânde. Aveau armată care păzea locul. Distrugere totală. Muniția încă explodează. Suntem pe drum către apă. Timpul este 0115. Avem nevoie de extragere din apă peste 30 minute.

— Înțeles. Dacă e posibil, rămâneți deocamdată pe țărm. Revenim peste 5 minute.

Murdock i-a înapoiat microfonul lui Holt. Era plin de admirație pentru sistemul SATCOM. Acest radio folosea satelitul *Milstar* aflat pe orbită geostaționară la 22.300 mile deasupra ecuatorului. Numit oficial AN/PRC/-117D, radioul cântărea 7 kg și avea doar 38 cm lungime și 7 cm lățime. Putea transmite în fonie, binar, video, și putea comprima și transmite un mesaj într-o sutime de secundă, zădărnicind eforturile oricărui inamic care încerca să-i trianguleze poziția. Putea emite cu o putere de 10 watti pentru distanțele mari, sau numai cu 1 watt pentru distanțe scurte și situații periculoase.

— *Commander*, s-ar putea să avem probleme, a raportat din nou Jaybird.

Folosea NGV ca să cerceteze scena exploziilor. Murdock a urcat și el în vârful dunei ca să privească departe. Văzu o linie de camioane pe partea dinspre ei a locului distrugerilor. Un camion se oprea la fiecare sută de yarzi și desanta câte 10 oameni, apoi își continua drumul.

Lam a venit și el în vârful dunei cu celălalt NVG.

— Trei camioane, vreo 20 oameni în fiecare, cam 60 în total.

În timp ce priveau, i-au văzut pe aceștia rărindu-se și formând o linie neregulată, într-un perimetru defensiv ațintit către locul unde se aflau SEAL. Soldații iranieni mergeau aplecați, iar unii au început să sape locașuri.

— Prea puțini și prea târziu, spuse Murdock. Acum nu mai au ce să păzească.

A luat binoclul și a cercetat ruinele din fața lor.

A văzut scheletele a șase camioane, avionul distrus, și rămășițele altor echipamente, toate explodate și arse, total inutilizabile.

— Holt, cât a trecut de la ultima lor transmisie? a întrebat Murdock.

— Două minute, *sir*.

— Mda, timpul trece repede când ai parte de distracție.

Nimeni nu i-a auzit pe vizitatori, decât atunci când au ajuns peste ei. Două avioane iraniene au detunat pe deasupra terenului. S-au apropiat la o înălțime mai mică de 100 m împrăștiind fumul și cenușa ce se urca spre cer. Au virat strâns și s-au întors, tot cu gazele reduse pentru viteză mică, apoi au accelerat spre nord.

— Probabil că asigură „talciocul” împotriva atacurilor aeriene, spuse Murdock.

— *Commander*, avem companie, a raporta vocea profundă a *Senior Chief* Dobler în cască.

— Unde, câți? a întrebat Murdock.

— Vin de după capătul zonei de expunere. Sunt la vreo 500 yarzi depărtare, dar vin direct către noi. Două transportoare blindate.

— Le văd. Înaintează cu circa 30 mph. Bradford, ai pus .50-ul pe ele?

— Ochit și încărcat cu perforante, *Cap'n*.

— Foc!

Detunătura puternică a carabinei de calibru .50 *McMillan* M-87R a străpuns întunericul deșertului litoral iranian. Primul proiectil a fost urmat de alte patru. Al doilea proiectil AP (*armored piercing*=perforant) a trecut prin blindajul frontal ca prin unt, a spart radiatorul și și-a continuat traiectoria prin blocul motor înainte de a exploda, secționând cabluri și conducte, și aruncând vehiculul într-o parte, imobilizat în nisip.

Al doilea vehicul a ajuns mai aproape. Două proiectile de .50 trase în zona șoferului, l-au deviat spre stânga, dar a continuat să înainteze. Vehiculul cu tracțiune integrală semăna cu un mic tanc. Înăuntru, transporta 8-10 infanteriști complet echipați pentru luptă. Au ieșit afară și s-au răspândit. Se aflau la 300 yarzi depărtare de SEAL.

— Să-i neutralizăm, spuse Murdock.

De-a lungul liniei formate de SEAL, s-au dezlănțuit carabinele, cele două mitraliere și carabinele cu lunetă. În zece secunde, ultimul dintre cei 10 iranieni a murit prăbușit în nisip, sub focul precis tras de SEAL. Celălalt transportor continua să vină, acum direct către locul de unde se trăsese. În exterior avea montată o mitralieră. Murdock a înțeles că este una de calibrul 12,7 mm, care le putea provoca lor o grămadă de probleme.

— Faceți niște bombe de impact cu TNAZ rămas, a ordonat Murdock în microfon. Lipiți detonatoare de impact pe câte 100 g de exploziv. Trebuie să-i spulberăm pe fraierii ăștia.

Transportorul AP continua să înainteze către centrul liniei defensive formată de SEAL, dar a încetinit și oprit când a ajuns la 50 yarzi depărtare. Bradford a mai tras de cinci ori asupra transportorului dar nu a putut găsi nici un punct slab pe unde gloanțele să penetreze. A văzut trei dintre acestea ricoșând de blindajul înclinat.

— Ce dracu vor să facă ăștia? a întrebat Jaybird prin Motorola.

— Tu ce-ai face în locul lor? a ripostat *Senior Chief* Dobler.

— Eh, aș vrea să aflu ce se află în spatele acestor dune, cine este inamicul meu, ce forță are, ce armament.

— Cam asta și fac, a spus Murdock. Poate că așteaptă ceva ajutor. Pot chema înapoi acele avioane ca să execute un atac la sol. Acum știu unde se află ținta. Răspândiți-vă, douăzeci de yarzi între noi. Holt! Mișcă-ți încoace curu' electronic.

Holt avea SATCOM gata pregătit pentru transmisie când a ajuns lângă Murdock și i-a înmânat microfonul.

— E setat în fonie.

Murdock a luat microfonul și a respirat adânc.

— Aici *Petard*. Avem vizitatori. Vin și mai mulți. Cele 5 minute ale voastre au trecut. E timpul să ne *udăm*. Ceva suport aerian prin zonă? Recepție.

Mesajul a fost comprimat și transmis într-o sutime de secundă, fiind imposibil de interceptat.

Spre surpriza lui Murdock, răspunsul a fost instantaneu.

— *Floater* zice că nu-i nici o șansă de ajutor aerian. Plecați de acolo imediat ce este posibil. Recuperare *udă* peste 30 minute.

În timp ce vorbeau, Murdock a văzut apărând din spatele „talciocului” ruinat o mulțime de soldați iranieni organizați în 20 de grupe care s-au răspândit în linie și au început să înainteze încet către transportorul imobilizat aflat la doar 50 yarzi de locul unde erau ascunși SEAL.

— Alți vizitatori. Par a fi 140. Arme ușoare, nimic de calibru mare sau MG[2]. Au de mers 500 yarzi până să ajungă la transportor – a raportat Lam, deși abia îi putea vedea prin întunericul nopții.

Chiar atunci, avioanele iraniene au răspuns apelului. De data aceasta zburau la doar 70 m deasupra solului. SEAL au simțit învăluindu-i puterea curentului de aer din siajul acestora.

Murdock s-a încruntat.

— În maxim 15 minute, vom avea mai multe necazuri decât avem nevoie. O sută patruzeci de soldați furioși, o mitralieră pe transportor, și blestematele astea două de avioane gata să deschidă foc aer-sol.

Jaybird a mormăit:

— Da, dar asta ni se întâmplă de obicei. Mie mi se pare foarte simplu. Îi lichidăm pe infanteriști când se apropie destul. Ce dracu, se află în teren deschis. Apoi aruncăm în aer tănculețul ăsta cu niște TNAZ și ne punem coada pe spinare către apă.

Murdock și-a ridicat sprâncenele gânditor. Jaybird era optimistul plutonului. Chiar în acel moment, avioanele iraniene au survolat din nou, Evident, piloții aruncau o ultimă privire înainte de a deschide focul.

— Verificare radio. Băieți, v-ați răsfirat? Vreau să fie 20-30 yarzi între voi. Terminat.

Toți cei 14 oameni au răspuns. Murdock și-a ridicat privirea. Soldații iranieni se aflau la 200 yarzi de pozițiile lor. Transportorul blindat și-a pornit motorul și a

[2] MG – machine gun – mitralieră.

început să înainteze încet. În acel moment, a auzit avioanele. Trebuia făcut ceva. Peste două ore se va lumina de ziuă.

3

Chah Bahar, Iran

Murdock privea transportorul blindat ce înainta, cu mitraliera de 12,7 mm rotindu-se dintr-o parte în alta, în căutarea unei ținte. În depărtare se-auzeau avioanele reactive executând virajele cu mare viteză. Infanteria iraniană se ridică de la pământ și înainta în ritm mortal.

— Jaybird, care este semnalul universal de marcare a unei ținte pentru avioanele de mare viteză?

Jaybird a rânjit:

— O, da, *Commander*. Rachete roșii.

— Deci, *Lead Petty Officer*, trage rapid trei rachete roșii asupra soldaților care înaintează acolo.

Cuvintele s-au auzit prin rețeaua radio, și cu toții au știut care-i planul.

— Eu am una, spuse Jaybird. Altcineva?

— Și eu una, a anunțat Mahanani.

Jaybird a tras. După o clipă, Murdock a auzit lansarea alteia și apoi a treia. Două rachete au lovit chiar în fața soldaților. A treia a ajuns în spatele transportorului, strălucind în întuneric.

Iar avioanele au năvălit. Murdock se gândea la surpriza piloților privind ținta desemnată. Au luat o decizie într-o microsecundă și au reacționat conform antrenamentului.

Înainte ca Murdock să se poată întoarce după avioane, acestea au detunat pe deasupra capului, după ce și-au lansat încărcătura. Trei rachete aer-sol au izbit solul iranian și au explodat într-o ploaie mortală de șrapnele. Una a *ras* două grupe de infanterie. A doua a transformat transportorul într-o masă arzândă de metal răsucit. A treia a lovit în spatele infanteriștilor.

Întreaga linie de soldați iranieni a ezitat.

— Pe ei! a ordonat Murdock și a tras trei gloanțe cu pistolul mitralieră H&K Mp-5. Proiectilele de mare viteze, calibrele 9 mm și .223, au fost trase din toate armele. Canonadei i s-a alăturat și mitralierele și armele H&K G-11 cu cartușe fără tub.

După zece secunde de foc, Murdock a intervenit prin radio:

— Cei din *Bravo Squad,* lansați acolo niște 40 mm.

Oamenii din *Bravo Squad* cu lansatoare de grenade de 40 mm, le-au trimis asupra liniei de iranieni.

Jumătate dintre ei au căzut și nu s-au mai ridicat. O grupă de șapte au reușit să treacă teferi prin furtuna de plumbi. Încă 20 secunde de luptă și iranienii au început să șovăie, apoi grupa s-a întors și a alergat în spate. Doi oameni din altă grupă au încercat și ei să se întoarcă, dar Horse Ronson i-a atins cu mitraliera sa de calibru NATO.

Încă 10 secunde și totul s-a sfârșit. Patruzeci dintre cei 140 care au început lupta alergau din toate puterile înapoi. Doar câțiva dintre ei mai aveau arme.

— Încetați focul! a transmis Murdock, și armele SEAL au tăcut. Hai să ne *udăm*.

A auzit în cască unele ovații, apoi SEAL au coborât în josul pantei unde puteau sta în picioare fără a fi văzuți și au alergat către valurile ce se spărgeau la 500 yarzi depărtare.

— Lam și cu mine asigurăm spatele. Dobler, du-i pe oameni în apă, cu aparatele de respirat, și luați direcție la 90^0 față de țărm, spre sud. *GO, GO, GO!*

Lam și Murdock s-au întins pe nisip, pălăriile lor în culori de camuflaj fiind abia vizibile peste creasta unei dune. Murdock a observat o jumătate de duzină de răniți care încercau și ei să se retragă.

— Avioanele n-au mai revenit pentru o a doua trecere, spuse Lam.

— Poate au crezut că și-au terminat treaba. Sau poate că cineva le-a spus prin radio să se care.

Au supravegheat terenul timp de 5 minute, dar nimeni nu s-a mișcat în direcția dunelor. Murdock a alunecat înapoi și i-a făcut semn lui Lam. Au coborât panta, apoi au fugit către plajă.

Drept în față, Murdock își vedea oamenii scoțându-și căștile din urechi ca să le pună, împreună cu stațiile radio, în buzunarele impermeabile; apoi și-au trecut armele la spate. Dobler verifica fiecare om, după care îl bătea pe spate, iar SEAL intra în apă. El i-a așteptat pe plajă pe Murdock și Lam.

Când aceștia au apărut, Dobler și-a fluturat mâna:

— Le-am spus celorlalți să înoate spre larg 15 minute, apoi să iasă la suprafață și să se adune în grup.

Murdock a confirmat cu o mișcare din cap.

Și el și Lam era gata. Toți trei au intrat în valuri chiar când s-au auzit împușcături în spatele lor, dar trăgătorii erau prea departe. SEAL s-au aruncat sub primul val și au lăsat aparatele de respirat cu recirculare să-și facă magia. Nu

lăsau în urmă o dâră de bule pe care să o poată urmări inamicul. SEAL nu au mai pierdut timp ca să-și lege între ei cordelinele de siguranță, dar au rămas împreună în timp ce înotau depărtându-se de pământ.

Când adâncimea apei a crescut, au coborât la 5 m, păstrând cap-compasul.

Într-un târziu, Lam a atins umărul lui Murdock și i-a arătat ceasul. Murdock a privit în sus și amândoi au ieșit la suprafață. Drept în fața lor era Dobler. Cu toții au verificat în jur, valurile albastre, agitate. Murdock a fluierat scurt printre dinți și a așteptat.

Zâmbi când a auzit un alt fluierat din stânga. Au înotat într-acolo și i-au găsit pe ceilalți 12 SEAL.

— Ați activat baliza sonică? a întrebat Murdock.

— Da, *Cap*, a confirmat Jaybird. De fapt, le trag pe amândouă după mine agățate de vestă.

Murdock privi înapoi către valurile ce se spărgeau pe plajă.

— Suntem la mai puțin de un sfert de milă de țărm. E mai bine să înotăm încă o jumătate de milă, apoi ieșim iar ca să aruncăm o privire. De data asta ne legăm cu cordelinele. E vreunul dintre voi rănit?

Nimeni nu a reacționat.

— Ce dracu, Cap, cred că nici n-au apucat să tragă asupra noastră, se repezi *Yeoman Second Class* 'Guns' Franklin. Noi și proprii lor piloți i-am bătut pe iranieni de s-au căcat pe ei.

— Așa am făcut. Acum, hai să mărim distanța față de Republica Islamică de colo.

Și au continuat să înoate.

Au verificat după jumătate de milă, apoi au înotat din nou o jumătate de oră și au ieșit la suprafață într-un punct aflat – după opinia lui Murdock – la trei mile în larg. Nu au văzut nici un vas de patrulare care să-i caute. Murdock știa că Iranul avea câteva asemenea mici nave din Clasa *Kamin*, 50 m lungime, cu rachete *Harpoon* și tun de calibrul 7,5 cm. Nu voia să vadă vreuna acum.

Au rămas la suprafață. Iar Jaybird s-a asigurat că cele două balize sonice încă mai funcționau.

Așteptau.

— N-are sens să ne mai îndepărtăm de țărm, spuse Murdock. Se pare că Iranul nu are chef să ne caute. Vânzarea din „talcioc” nu era *show*ul lor, ei doar au închiriat spațiul bătrânului Osama bin Laden și știu că își poate permite asemenea pierdere. În fiecare an pompează milioane în grupurile teroriste.

Primul l-a auzit Lam. Ca de obicei.

— Elicopter dinspre sud. Trebuie să fie unul de-al nostru.

— Cum poate să ne găsească elicopterul? a întrebat *Gunner's Mate First Class* Fernandez.

— Cu ușurință, i-a explicat Ken Ching. Două submarine de-ale noastre stabilesc direcțiile cu sonarul, verifică punctul unde se încrucișează acestea și le comunică prin radio *păsăricii*. La fel cum fac atunci când vânează suburile inamice.

Priveau cu toții *pasărea* care venea către ei. Murdock a lansat o rachetă verde.

— Este un *Chinook*, spuse Bradford.

— Nici pomeneală. E un *Sea Knigh*t CH-46E, l-a contrazis Quinley.

A venit direct către ei, încetinind, și s-a oprit la 30 m depărtare. Era un *Sea Knight*.

— Hei, SEAL, bine ați revenit. Aveți vreun rănit? a răsunat o voce prin megafonul de pe helo.

Cu toții au făcut semn de negație.

— Foarte bine. Coborâm o scară de frânghie. Ca la carte. Ne plasăm în vânt ca să putem rămâne la punct fix.

— Știți cum se face, a strigat Murdock. Înotătoarele în jurul gâtului. Aliniați unul după altul. *Bravo Squad* prima. Dobler, pune-i în mișcare.

Între timp, elicopterul a venit deasupra și s-a oprit, zburând la punct fix. Scara de frânghie a fost coborâtă până la nivelul apei. Franklin a fost primul. Când a ajuns la a treia treaptă din cele șase, Quinley s-a agățat de prima.

A fost ca la un exercițiu de antrenament. Nimeni nu a încetinit ritmul, nu s-a oprit, n-a căzut. În doar cinci minute, toți cei 15 SEAL au urcat scara prin trapa posterioară a lui *Sea Knight*.

Murdock a strâns mâna cu șeful de echipaj, care a închis trapa.

— Cât de departe suntem de portavion?

— *Lieutenant* spunea că am făcut 20 minute până aici. Ar trebui să facem cam la fel și la întoarcere. Ai voștri au nevoie de ceva?

— Câte o cafea fierbinte și un duș ar fi mișto, spuse Murdock și amândoi au chicotit.

Treizeci de minute mai târziu, elicopterul ateriza pe puntea portavionului, iar SEAL au debarcat. Și-au luat tot echipamentul și s-au grăbit către cabine unde-i așteptau cafeaua, dușurile fierbinți, și uniforme curate înainte ca să înceapă ședința de raport.

Murdock l-a verificat pe noul venit în Pluton, Canzoneri.

— Cum a mers?

— Mișto, *Commander*. Pe bune. În afară de blestemata aia de scară de frânghii. Unitatea din care vin nu s-a antrenat niciodată cu așa ceva. Careva a dat-o-n bară o dată și noi n-am mai făcut-o. Acum, urcarea pe scară a fost a dracului de nasoală.

Murdock a zâmbit și s-a dus în cabina sa. Da. Nou-venitul urma să se integreze bine în *Bravo Squad* și în Pluton.

SFÂRȘIT

O POVESTIRE DIN SERIA

JACK REACHER

LEE CHILD

AL PATRULEA PE LISTĂ

LEE CHILD

AL PATRULEA PE LISTĂ

Titlul original: *The Fourth Man, 2019*
Traducerea: Ştefi Todo

Mergeam spre sud, cu traficul, pe Fifth Avenue în New York City, pe partea dreaptă a trotuarului, la o stradă înainte de Empire State, când o străină a pus mâna pe brațul meu și a spus:

— Știu cine ești.

Eram destul de sigur că nu știe. Eram destul de sigur că dacă aș fi întrebat, mi-ar fi spus că eram un tip gata să dau peste o oportunitate financiară irepetabilă. Sau să întâlnesc un străin înalt, cu tenul închis la culoare. Sau alte chestii avantajoase. Dar numai dacă-i dădeam douăzeci de dolari. Poate cincizeci. Această parte ar fi cumva crucială. Era o persoană cu un aspect fin, cu păr blond și ochi albaștri, cam de patruzeci de ani, puțin trecută și ascuțită, purtând un costum de afaceri negru, puțin strălucitor de la curățare și prea gros pentru vremea de afară. Purta o servietă din piele neagră, aruncată peste umăr. Era plină de obiecte, unele din ele grele.

— Deci cine sunt? am întrebat eu.

— Ești Jack Reacher, a spus.

— Chiar sunt?

— Fără nume de mijloc. Treisprezece ani în poliția militară.

— Tu cine ești?

— Ai fost vreodată în Australia?

— Asta-i o întrebare, nu un răspuns.

— Ai fost?

Fusese crescută în Chicago, m-am gândit, judecând după cum sunau vocalele.

— Unde ai făcut colegiul? am întrebat-o.

— Yale, a spus. Contează?

— Îți amintești anul doi?

— Cred că da.

— Cam atunci am fost eu ultima oară în Australia.

— Erai încă în armată atunci.

— M-am oprit pe drumul înapoi din Coreea.

— De ce?

— Vacanță, am spus. Era vară acolo și iarnă peste tot în altă parte.

— Nu peste tot, a spus ea. E o chestie de emisfere.

— Era implicată o femeie. Am întâlnit-o în Bali.

— A fost vreo problemă în timpul vizitei?

— Cine ești? am întrebat-o din nou.

Și-a dat geanta jos. Obiectele grele se mișcau și făceau zgomot. Și-a băgat mâna înăuntru. Pietonii treceau pe lângă noi. Trei polițiști ne priveau de dincolo de semafor. A scos un act de identitate. Cu copertă aurie. Era de la FBI. Agent special. Numele ei era Cynthia Mitchell.

— Vrei să vii la sediu și să răspunzi la niște întrebări? a spus ea.

— De ce?

— Cooperare internațională, a spus. Și s-ar putea să fie în interesul tău.

— Cum așa?

— Poliția australiană a găsit o listă. Erau patru nume pe ea, inclusiv al tău. Ceilalți trei sunt morți.

Agentul special Cynthia Mitchell a dat patru telefoane de pe trotuar, iar când a terminat ultima convorbire un sedan negru a oprit lângă bordura de lângă noi. Avea roți cu capace de oțel și două antene pe capotă. Înăuntru mirosea a produse de curățenie. Mitchell s-a strecurat în spatele șoferului. Eu m-am așezat lângă ea, în spatele locului liber al pasagerului. Șoferul era un tip solid în costum. A pornit fără o vorbă, îndreptându-se spre sud odată cu traficul, spre clădirile guvernamentale din centrul orașului. Mitchell n-a vorbit. În loc de asta tasta la telefon cu degetul mare, scriind texte și e-mailuri.

Douăzeci de minute mai târziu am oprit într-o parcare subterană și am urcat cu un lift care mergea încet și mirosea a cauciuc. Tipul în costum a luat-o în altă direcție, iar Mitchell m-a condus către un birou mare mobilat ca o sală de conferințe. Avea o masă lungă și scaune de piele cu picioare subțiri cromate. Într-unul din scaune stătea un tip în costum albastru. Era cam de vârsta lui Mitchell, probabil cam patruzeci de ani, cu părul neted deasupra unei fețe bronzate în aer liber, cu umerii lați și mâini muncite. Trecut, dar într-un alt fel decât Mitchell. Poate că fusese odată jucător de vreun joc cu mingea. Acum agent federal. Ceea ce s-a și dovedit a fi, dar nu al nostru.

— Acesta e Pete Peterson de la consulatul australian, a spus Mitchell. E șeful de la contraterorism. Biroul lor a găsit lista. El e cel cu întrebările. Tot ce facem noi e să îl ajutăm.

— I-am rugat pe toți prietenii noștri să ruleze fotografiile prin programele lor de recunoaștere facială și bazele de date locale, a spus Peterson. Fotografia ta s-a potrivit atât cu fotografia veche din armată și cu cea nouă din pașaport. Nu te-ai schimbat prea mult. Prietenii noștri din FBI au fost destul de drăguți ca să ne dea numele tău. Am încercat să te contactăm dar nu te-am găsit nicăieri.

— Când a fost asta? am întrebat.

— Cu un an în urmă.

— Eram greu de găsit cu un an în urmă.

— Evident.

— Lista avea și fotografii?

Peterson a dat din cap.

— Nu avea, a spus el. Fotografiile erau lista. Asta era tot. Patru fotografii într-un plic. Nimic altceva.

— Unde?

— Am primit un pont despre o adresă în Sidney. Nu era nimeni acasă dar am găsit o mulțime de dovezi. Era parte dintr-o operațiune sofisticată a unei bande. Poate crimă organizată, poate terorism. Câteodată e greu de spus care e diferența. Totul din casă a fost inventariat și studiat. Plicul cu fotografii părea să nu însemne nimic. Doar patru tipi la întâmplare. În mod clar nimeni nu s-a gândit ca la o listă a ceva. Au fost îndosariate.

— Cu un an în urmă?

— Cu trei ani în urmă. Nu păreau să însemne nimic, așa că nu le-am dat atenție. Nu atunci.

— Ce s-a schimbat cu un an în urmă?

— Cu un an în urmă ne-am dat seama că e deja cu un an prea târziu. Situația a început să se schimbe cu doi ani în urmă. Într-o zi am aruncat o privire de rutină asupra pistelor și urmelor și am văzut că aveam trei semnale separate de la detectivii de la omucideri din Sydney, Melbourne și Perth. Făcuseră căutări în bazele lor de date. Trei din cele patru persoane din fotografii fuseseră ucise în ultimele douăsprezece luni. În acel moment am transformat mental plicul într-o listă cu ținte. Am pus toate cele patru fețe în rețeaua globală. Ne-am gândit că am putea afla informații despre cei trei tipi morți și poate să le folosim ca să-l salvăm pe al patrulea tip.

— A mers, am spus. Sunt aici.

— Nu prea am aflat informații. Speram că poate ai putea să ne spui tu ceva.

— Despre ce?

— De ce ești pe listă?

— Habar n-am. Niciodată nu am fost în Australia cu alți trei tipi. Și cât am fost acolo sunt destul de sigur că n-am deranjat pe nimeni. Nu așa de tare, oricum.

Peterson s-a îndepărtat și s-a întors cu o servietă. A pus-o pe masă. A deschis-o. A scos un dosar kaki subțire.

— Nu originalele, a spus el. Reproduceri de calitate foarte bună.

În dosar erau trei foi de hârtie lucioasă. Fotografii ale fotografiilor, plus plicul, fiecare față-verso. Laboratorul australian făcuse o treabă extraordinară. Imaginile erau clare și extrem de detaliate. Fiecare pistrui și fir de păr erau vizibile. A fost clar imediat că fotografiile originale nu erau chiar fotografii. Erau copii xerox ale fotografiilor. Destul de bune, dar cam mate și pătate. A mea era o fotografie din armată. De pe un act de identitate, probabil cu cinci ani înainte de sfârșit. Vechile zile bune.

Nu văzusem niciodată celelalte trei fețe. Dar imaginile lor semănau cu a mea, în modul rigid al posturii și al privirii nerăbdătoare. Toate de pe acte de identitate oficiale.

— Cine sunt? am întrebat.

— Doi englezi și un american, a spus Peterson. Toți militari în rezervă.

— Ce fel de militari?

— Cooperarea a mers numai până aici. Am primit niște răspunsuri amabile. Aprovizionare, în cea mai mare parte.

— Ce au spus despre mine?

— Dirijarea circulației, în cea mai mare parte.

— Nu-i vina mea, a spus Mitchell. Sunt doar mesagerul.

— Ei de ce au fost în Australia? am întrebat.

— Englezii și-au vizitat familia, a spus Peterson. O mulțime de englezi au familii în Australia. Americanul a fost acolo cu afaceri.

Toate cele patru fețe aveau o umflătură pe hârtie, sus pe frunte. De la agrafa de metal de pe plic. Care era făcut din hârtie maro rigidă, nemarcată pe nicio parte, cu excepția unei urme slabă de lipici sub clapă.

— Cât de des își vizitau englezii familia? am întrebat.

— La fiecare doi ani, a spus Peterson. Zborurile sunt ieftine acum. E o vacanță grozavă.

— Americanul mai fusese acolo înainte?

— De multe ori, a spus Peterson. Era director la o exploatare minieră. Venea și pleca tot timpul.

— Bine, am spus.

— Bine ce?

— Cine stătea la adresa din Sidney?

— Nu știm. Erau foarte disciplinați. Era un mediu destul de steril. Mâncarea și îmbrăcămintea erau tipic australiene.

— Erau din fosta Iugoslavia, am spus.

Peterson mi-a cerut ca primul lucru pe care-l fac a doua zi dimineață să fie să merg să-l văd, la biroul lui. Consulatul Australiei, pe strada 42, vizavi de Grand Central. Am spus că o voi face, dacă nu voi părăsi orașul până atunci. A spus că el crede că glumesc. A zâmbit. Eu nu. Am părăsit clădirea FBI și m-am oprit la al treilea magazin care avea copiator, care avea computere de închiriat câte zece minute și niciun alt client, ceea ce însemna că tipul din spatele tejghelei va avea timp să răspundă la întrebări tehnice, pe care eram sigur că le-aș avea.

Prima dată am luat o viză pentru Australia. Online, practic automat, practic instantaneu. Numele, numărul de pașaport, numărul cardului. O taxă pentru asigurarea de sănătate. Un click pentru acceptare. Apoi am cumpărat un bilet de avion la următorul zbor. De la JFK la Los Angeles și de la Los Angeles la Sidney. Apoi am plătit pentru folosirea computerului și am luat un taxi spre aeroport. Primul lucru a doua zi dimineață eram la mare distanță de Gara Grand Central.

Am dormit cea mai mare parte a drumului peste Pacific într-un scaun vertical dur. Mi-a fost bine. Dormitul în poziție verticală era o abilitate învățată în armată și nu am pierdut-o niciodată. Sosirea la Sidney a fost normală. Controlul pașapoartelor a fost de rutină. Nu aveam bagaj, dar și așa am zăbovit în sala de bagaje. Simțul meu asupra zilei și timpului era dat peste cap. Simțeam că trebuie să fiu foarte atent. Bănuiam că ceasul deja ticăie. Bănuiam că alertele fuseseră deja date, în toate direcțiile.

Cinci minute mai târziu am pășit în sala de așteptare. M-am oprit sub un semn de mijloace de transport la suprafață. Trenuri și autobuze și taxiuri. În direcția asta și în cealaltă. Am urmat semnul spre taxiuri. N-am mers nici repede, nici încet. Am văzut un tip în costum privindu-mă. În spatele meu, în stânga. Străduindu-se din greu, dar fiind evident. O problemă obișnuită, în toată lumea. În mod clar nu era diferit în Australia. Genul de tip capabil de performanțele și realizările necesare pentru a fi promovat la un serviciu sub acoperire nu este genul de tip care arată natural stând și nefăcând nimic, îmbrăcat într-un costum. Prea multă energie și disciplină și determinare. Chiar dacă stătea nemișcat.

El era una din cele trei variante. Poate doar o supraveghere de rutină după trecerea vămii, în acest caz interesul fiind un pasager al unui zbor transcontinental, care nu avea niciun bagaj. Nicio valiză pe roți, niciun rucsac, nicio geantă, nimic. Nu era normal.

Sau poate era unul din băieții lui Pete Peterson. Orice zi sau oră era în Sidney, era după primul lucru mâine dimineață calculat de ieri în New York. Poate Peterson pusese întrebări. Poate că avusese o bănuială și verificase computerele. Poate că toți solicitanții de viză treceau pe la biroul lui. Avusese destul timp să organizeze un comitet de primire. Am fost în aer un timp foarte lung.

A treia posibilitate era că el era un tip rău.

Am ieșit. Am găsit coada la taxiuri. Erau douăzeci de oameni în fața mea. Mi-am sprijinit baza șirei spinării pe balustradă și mi-am arcuit spatele ca și cum mi-aș fi ușurat o durere, și m-am răsucit la stânga, unde am văzut capătul cozii și liniile de ieșire de dincolo de ea, apoi m-am răsucit la dreapta, unde l-am văzut pe tipul în costum încă privindu-mă.

Și de data asta vorbind la telefon.

Am așteptat. Toți așteptam, mașină cu mașină. M-am uitat la traficul din fața mea. Poate că tipul în costum cerea o mașină de supraveghere. Să urmărească taxiul meu, când îmi va veni rândul. M-am uitat după mașinile care stăteau lângă bordură, zăbovind, stând acolo, așteptând. Erau zeci. Era linia de așteptare de la un aeroport.

Mi-a venit rândul. Am urcat în spate și am cerut să mă ducă la operă. M-am uitat pe geamul din spate primii kilometri. Zeci de mașini ne urmăreau. Aceeași viteză, aceeași poziție relativă, nimic în schimbare. Un râu de mașini. Drumul principal dintre aeroport și centrul orașului. De așteptat. Nimic de băgat în seamă. M-am întors în față din nou. Era dimineață târziu, după poziția soarelui. O zi frumoasă. Care zi frumoasă, tot nu eram sigur.

Am ajuns lângă port. Opera era construită pe un promontoriu. Era faimoasă în lume și emblematică și frumoasă și una dintre cele mai mari atracții de pe planetă. Dar datorită poziției pe apă era necesar un ocol intenționat ca să ajungi acolo. Necesita o intenție clară. Nu treceai pur și simplu pe lângă ea, accidental. De aceea am ales-o. Funcționa ca un filtru. Puteam să-mi dau seama care din mașinile din spate însemna cu adevărat ceva.

Răspunsul a fost una singură. Am coborât din taxi și o mașină a oprit la douăzeci de metri. Era un sedan fără formă, mare, de culoare maro. Construit de divizia australiană a General Motors. În el era un singur tip, care purta ochelari de soare și o haină de piele neagră. M-am întors să plec, iar el a oprit motorul, a coborât și a lăsat mașina exact unde era, parcată nu foarte drept într-o zonă care nu era parcare. Ceea ce nu m-a ajutat să-mi dau seama cine era. Un agent de vamă ar putea parca așa. Sau oricare din băieții lui Pete Peterson. Pentru că toți aveau imunitate. Dar și un tip rău putea parca așa. Pentru că nu-i păsa. Pentru că avea lucruri mai importante în minte.

Am mers mai departe spre clădire. Nu m-am uitat înapoi. Dar am ascultat. L-am auzit pe tip în umbră. I-am auzit pașii. Am fost atent. M-am întors către apă. Departe de mulțime. Pașii m-au urmat. Cam la zece metri în spate. În fața mea am văzut un loc retras și o barieră și o poartă, suficient de mare pentru un camion. Probabil un loc de încărcare a decorurilor. Partea nevăzută a clădirii. Nu era faimoasă și emblematică și frumoasă.

M-am aplecat pe sub barieră și am trecut. Apoi m-am oprit și m-am uitat la apă. Pașii s-au apropiat. Când erau la trei pași distanță m-am întors. Tipul din umbră avea treizeci și ceva de ani, înălțime medie, părul negru și avea nevoie de un bărbierit. Avea mușchi până la limita la

care ar fi părut îndesat. Jacheta de piele era strâmtă peste umeri. Arăta ca echipamentul unui motociclist.

— Arată-mi un act de identitate, am spus.

În loc de asta mi-a arătat un cuțit.

Și astfel a răspuns la întrebarea despre cine e. Nu era un agent vamal. Nici unul din băieții lui Pete Peterson. Cuțitul era o armă militară de luptă. Dar nu din SUA. Nici NATO. Poate din Cehia. Sau Iugoslavia.

— Vorbești engleză? am întrebat.

— Amuzant, a spus el.

— Trebuie să vorbești cu șeful tău despre tactică. Asta-i o prostie. Sunt în țară de mai puțin de douăzeci de minute. Ai putea la fel de bine să desenezi.

— Nu contează, a spus. Ești ultimul. Nu vom mai folosi aceeași metodă.

— Ați făcut-o la primii trei?

— Ai aparatură de înregistrat?

— Sunt curios.

— Crezi că asta-i o emisiune la televizor? Crezi că-ți voi spune totul și apoi, cumva, îmi iei cuțitul din mână și ne luptăm și mă iei prizonier?

— Ceva de genul ăsta, am spus. Cam așa.

— Ceilalți au crezut același lucru. Toți erau tipi duri. Ca tine. Nu i-a ajutat. Nu te va ajuta nici pe tine.

— Ei nu te-au așteptat. Eu da. Eu te-am adus direct aici. Suntem într-un debarcader. Nu e nimeni prin preajmă.

— Am un cuțit.

— Și eu am o regulă. Îndreaptă un cuțit către mine, eu îți rup brațul. E o chestie din copilărie. Pe care am păstrat-o. De fapt, prima e o altă regulă. Am uitat să spun. Ceva ce mama mea mă făcea întotdeauna să spun. Trebuie să-ți dau șansa să pleci. În acest caz poți să duci un mesaj de la mine. Șefului tău. Nimic dezonorant în asta.

— Care e mesajul?

— Spune-i că amândoi au plâns ca niște copii.

Tipul a venit drept spre mine, cu lama cuțitului în față. Nu-mi plac cuțitele. N-am avut niciodată. Nu mi-am dorit niciodată. Dar de-a lungul anilor am învățat cum să mă descurc cu ele. Ceea ce câteodată înseamnă să le ignor. Să le șterg din scenă. Nu e un cuțit venind spre tine, ci un pumn. Vrei să fi lovit de un pumn? Bineînțeles că nu, așa că stai calm și te rotești, o manevră de evitare, de rutină, din lumea reală, o mișcare pe care ai făcut-o de un milion de ori înainte, așa că eviți cuțitul cu ușurință, fără să te gândești la asta sau să te pregătești pentru asta.

Și apoi rămâi cu iluzia bătăii cu pumnul, continuând să ignori în totalitate cuțitul și folosind impulsul tău de cădere pentru a-i trage tipului una direct în față.

Moment în care el scapă involuntar cuțitul. Prima dată îi explodează ochelarii de soare, apoi călcâiele îi zboară în aer ca și cum ar fi alergat într-o sfoară de întins haine, cuțitul se lovește de beton și el cade lat pe spate cu un sunet care e în principal o bufnitură, carne și oase, dar și o crăpătură umedă, în spatele capului, care nu prevestește nimic bun. Rămâne nemișcat. Continuă să respire. Ochii îi sunt deschiși. Dar nu vede nimic. Nu reacționează la nimic. Nici când îi rup brațul.

Nu are nimic în buzunare, cu excepția unei chei de mașină marcată Holden, care se poate presupune că e sedanul maro și un telefon mobil, care avea un jurnal care afișa apeluri primite și efectuate între șase persoane diferite. În mod clar, tipului îi plăcea să discute.

Am pus cheia și telefonul în buzunar și am plecat. M-am dus spre locul în care erau mulțimile, am stat pe un zid și am verificat detaliat telefonul. Cinci din cele șase persoane erau în mod clar prieteni. Ei îl sunau, sau el îi suna și vorbeau, câteodată mai mult de douăzeci de minute. Când unul, când altul, reciproc, probabil tipic.

Al șaselea apelant era diferit. Doar el suna. Nu când unul, când altul și nu reciproc. Și era scurt. Câteodată nu mai mult de patruzeci și cinci de secunde. Suna odată la două sau trei zile. Era șeful, m-am gândit eu. Suna să transmită instrucțiuni.

Telefonul spunea că numele șefului era Dragan.

Am ridicat privirea și l-am văzut pe Pete Peterson coborând dintr-o mașină cam la treizeci de metri distanță.

Peterson arăta la fel ca la New York. Costum albastru, păr aranjat, rănile și durerile și mâinile bătucite ale unui fost jucător al vreunui joc cu mingea. Cricket, cel mai probabil, m-am gândit. O chestie importantă în Australia. Arăta obosit. Poate că nu era bun la dormitul în capul oaselor.

M-am ridicat și el a venit spre mine. A arătat către o masă de cafea în fața unui magazin de suveniruri. Ne-am așezat față în față.

— Spune-mi de ce ești aici, a spus.

— Zborurile sunt ieftine acum, am spus. E o vacanță grozavă.

— Prostii.

— Am fost comandantul unei companii odată. Cu mult timp în urmă. Am făcut partea mea de hârtii. Acele xeroxuri pe care mi le-ai arătat mi se păreau cunoscute. Am recunoscut tehnologia. Foarte bună pe vremea aia, dar acum depășite cu niște generații.

— Laboratorul nostru spune că hârtiile sunt vechi de aproximativ douăzeci și cinci de ani.

Am aprobat din cap.

— Și au fost depozitate cea mai mare parte a timpului, am spus. Fotocopiile au fost închise în plic și puse cu o grămadă de alte prostii. Poți spune după urma pe care agrafa de metal a lăsat-o pe hârtie. Pe toate cele patru foi, adânc și întărit și clar. Presiune mare. Acel plic a fost la fundul unui morman de chestii aproape un sfert de secol. Destul cât lipiciul să se usuce pe clapă. Hai să spunem douăzeci și doi de ani, de dragul argumentației. Apoi, acum trei ani, cineva le-a găsit. Poate într-un pod. Poate în mod accidental. O comoară de mult pierdută. Imediat le-au trimis la adresa de aici din Sidney. Atunci au izbucnit tot felul de dezastre.

— Spune-mi cine și cum și de ce.

— Cineva vrea răzbunare, am spus. Cu un sfert de secol în urmă au pățit ceva rău. Nu aici în Australia. În altă parte. Au trebuit să plece. S-au mutat aici. De-a lungul timpului, au crezut un zvon vechi, că în acea zi cineva a aflat cine sunt cei patru bărbați, cei care le-au făcut răul. Dar era doar un zvon. Nu aveau nicio informație sigură. Nu până când au apărut, în sfârșit, fotografiile.

— Cine sunt? a întrebat Peterson.

— Ajungem la asta, am spus. În primul rând trebuie să vedem cum au procedat. Ceea ce nu-ți va plăcea. Patru fotografii neetichetate nu înseamnă mult. Trebuie că le-au trecut printr-un program informatic de-al guvernului. Înainte s-o faceți voi. Au transformat lista de fețe într-o listă de nume. Ori au un om în interior, ori cineva a fost mituit, ori au intrat în sistemul vostru.

Peterson n-a spus nimic.

— A devenit mai rău, am spus. Patru nume nu înseamnă mare lucru. Nu dacă nu știi când unul din ei va fi îndreptat spre Australia. Ca să fii pregătit pentru el. Ceea ce însemna un alt om din interior. Sau mai multă mită. Sau mai multă infiltrare în sistem. Ori sistemul vostru de vize, ori sistemul celor de la liniile aeriene, ori chiar biroul de emigrări. Sau toate trei, în secvențe atente. Erau pregătiți pentru mine, de exemplu. Asta-i sigur. Un tip m-a prins la mai puțin de douăzeci de minute după ce am ieșit din sala de bagaje. La fel a fost și cu primii trei?

— În linii mari, a spus Peterson. Nu douăzeci de minute. Dar ore.

— Sidney, Melbourne și Perth. Toate aeroporturi internaționale. Viza, biletul de avion, sosirea. Ca unu, doi trei, start. Sincronizare perfectă.

— Ce-i cu tipul care-a venit după tine?

Am arătat cu degetul.

— La docuri, am spus. Nu vorbește. S-a lovit la cap. Dar i-am luat telefonul. Lucrează pentru un tip pe nume Dragan.

— Cine sunt? Și cine ești tu, cu adevărat? Ai spus că nu-i cunoști pe ceilalți trei.

— Nu-i cunosc.

— Dar ai spus că voi patru ați făcut un lucru rău.

— Separat.

— Ce lucru rău?

— A fost rău doar din punctul lor de vedere. Eu am fost destul de bucuros.

— Ce a fost?

— Despre ceilalți trei pot doar să ghicesc. Dar sunt sigur că am dreptate. Bărbați necunoscuți din unități militare din umbră. Englezi și americani. M-am întrebat ce am făcut eu cu un sfert de secol în urmă de am ajuns pe o listă de ținte. Ce au putut face ceilalți tipi? Singurul răspuns posibil e Kosovo. Înainte de voi. Serbia și Croația și toate alea. Fosta Iugoslavia. Tot felul de conflicte, război civil și atrocități. Am fost dislocat acolo, pe scurt. În special pentru curățenie.

— Făcând ce?

N-am răspuns. Nu eram mândru, dar nici nu-mi era rușine. A fost o misiune. Una dintre multe. Dar îmi aminteam destul de bine.

După aceea mi-au dat o medalie. *Balcanii, niște muncă de poliție, o căutare a doi localnici care dețineau secrete de război, ambii identificați rapid, și localizați, și vizitați, și împușcați în cap. Totul parte a procesului de pace. Nu a fost mare lucru*.

— E secret, am spus. De aceea ți-au spus că am dirijat traficul.

— Asasinări?

— Ești destul de deștept pentru un jucător de cricket.

— Jucătorii de cricket trebuie să fie. Ca să înțeleagă regulile.

— Erau oameni foarte răi.

— Te cred.

— Sincer, foarte răi. Nu vrei să știi.

— Câți?

— Doi.

— Și bănuiesc că au frați și veri și alte rude, care s-au mutat la Sidney și nu au uitat niciodată, datorită culturii lor tribale.

— De asta sunt aici, am spus. Oamenii nu ar trebui să-și înăbușe furia. Mai sănătos să-i dai drumul. Am vrut să le dau o șansă.

— Ți-ai asumat un risc.

— Nu-mi place să fiu pe o listă. Un lucru ca ăsta, îl consider o provocare. Fără îndoială, un defect de caracter, dar asta e.

Peterson a făcut ceva cu telefonul. Un fel de comunicare criptată.

— Poliția din Sidney are numele Dragan în baza de date.

— Cine e?

— E o ea. Poate nu un frate sau un văr. Poate o soră. Poliția din Sidney consideră că e o persoană rea, la propriu. Cred că face trafic de droguri, prostituție și cămătărie. Dar nu pot proba.

Apoi a tăcut.

O tăcere plină de semnificație.

— Mă duc să fac o plimbare, am spus.

— Unde?

— Să văd împrejurimile, a spus.

M-am ridicat și m-am dus înapoi spre marele sedan maro. Avea un bilet de parcare sub ștergător. L-am luat și l-am aruncat. M-am îndreptat spre plajă.

Am oprit într-o parcare publică și am scos telefonul capturat. M-am uitat din nou la jurnal. Am sunat-o pe Dragan. Prima dată, de pe acest telefon. Am încălcat regulile. A răspuns o femeie. Părea surprinsă. Chiar ofensată.

— De ce mă suni? a spus ea.

Accentul ei era evident străin, dar destul de neutru. Nu suficient de bun pentru filme.

— Nu sunt cine crezi tu că sunt, am spus.

Niciun răspuns.

— Sau s-ar putea să fiu, am spus. Dacă ai fi gândit mai mult de la început. Băiatul pe care l-ai trimis a căzut la datorie.

— Cine ești?

— Tu să răspunzi prima. Spune-mi numele tău.

— Numele meu e Dragan.

— Și al meu e Reacher. Eu sunt al patrulea bărbat.

— Mi-ai ucis fratele.

— Spui asta de parcă e un lucru rău.

— Acum o să te ucid eu pe tine.

— Care dintre ei era fratele tău? Ce grad?

— Era colonel.

— Le-a ordonat oamenilor lui să violeze o fată de opt ani până la moarte. Și pe mama ei. Aperi asta?

— Eşti un mincinos.

— I-am pus arma la tâmplă și a plâns ca un copil. A implorat și s-a rugat și și-a udat pantalonii.

— Eşti un mincinos.

— Ai putea fi bucuroasă că e mort.

— Tu eşti ultimul. Te voi ucide.

— Bine, am spus. Fie cum vrei tu.

I-am spus unde eram. Plaja, parcarea publică, sedanul maro.

În acel moment eram la câteva minute după amiază, așa că mai aveam o mulțime de timp cu lumină naturală. Știam toți că avem o oră să facem un plan. Ei vor presupune că nu voi sta în mașină. Poate că vor trimite vreun tip ca să fie siguri, dar mare parte din energia lor va fi canalizată pentru a ghici unde voi merge. Și ei aveau să admită că e o decizie legată de teren. Locul era deservit de un drum îngust. Ei ar presupune că m-aş ascunde undeva chiar în afara porții. Pentru că atunci, de îndată ce vor sosi, aș fi instantaneu în spatele lor. Nu mă vor vâna. Eu îi voi vâna pe ei.

Așa că vor parca pe drum la distanță de o sută de metri, la naiba cu parcările, și vor veni pe jos. Acolo unde vor credea că e în spatele meu.

Așa că eu voi începe de la două sute de metri pe drum.

Nu, m-am gândit. Trei sute. Postul lor de comandă era tot ceea ce mă interesa. Eram sigur că va rămâne bine în spate. Așa fac de obicei comandanții.

Am încuiat sedanul maro și am plecat pe jos.

Cam la trei sute de metri de drum am găsit o cafenea cu o terasă cu nisip, plină de tineri care stăteau cu picioarele încrucișate și cântau la chitare și tobe bongo. M-am așezat pe pământ sprijinit de un perete, împreună cu o mulțime de alți entuziaști. Destul de sigur, m-am gândit. Eram sub nivelul ochilor și făceam parte dintr-un grup colorat neinteresant. Puteam vedea destul de bine drumul. În mod sigur puteam vedea dacă cineva parca și pleca de acolo.

Am așteptat. Muzicienii păreau să aibă o mulțime de energie, chestie de care eram bucuros. Mă gândeam că pot aștepta mult timp. Dragan va crede că eu mă gândesc la o oră, așa că va veni peste două, sau poate va crede că mă gândesc la două, așa că va veni peste trei. Sau mai mult. Sau mai puțin.

Am așteptat. A trebuit să-l aștept pe fratele ei. Am intrat în casa lui și am stat în întuneric. Nu era adevărat că a țipat și a implorat. Nu i-am dat șansa. Am făcut două găuri la baza craniului de îndată ce a pășit în cameră.

Am așteptat.

Apoi au apărut două sedanuri urâte. Versiuni mai bune ale mașinii maro pe care o lăsasem în parcare. M-am uitat la ele. Au încetinit. Au oprit. Au parcat la o sută de metri în fața mea. Două sute de metri de parcarea de pe plajă.

Din prima mașină au coborât patru bărbați. Haine scurte negre, pantaloni negri, ochelari de soare. Totul evident. Momeli, m-am gândit. Probabil că ideea era că mă plimb prin jur, încoace și încolo, urmărindu-i tot timpul, până când voi da accidental peste tipul care venise cu adevărat pentru mine.

Care a coborât din a doua mașină.

Era un tip gras cu o cămașă țipătoare și pantaloni scurți vechi. Cei patru gangsteri s-au plimbat pe plajă, iar tipul gras a mers destul de aproape în spatele lor.

Nu s-a întâmplat nimic altceva.

Am așteptat. Apoi m-am ridicat și am început să merg. Eram la o sută de metri în spatele celei de-a doua mașini și mă apropiam. Eram cam la o sută cincizeci de metri de cei patru tipi și nu mă apropiam, pentru că și ei mergeau, cu aceeași viteză, în aceeași direcție.

De la distanță de patruzeci de metri am văzut că mai erau două persoane în a doua mașină. Una la volan și una în spate. Postul de comandă. Telefoane la îndemână, fără îndoială. Pregătite să dea instrucțiuni, dacă era necesar. Dar sperând să audă că m-au prins. Viu. Mă gândeam că astea au fost instrucțiunile ei.

Ai grijă ce-ți dorești, m-am gândit.

Am mers mai departe. După douăzeci de metri era evident că șoferul era un bărbat și pasagerul din spate era o femeie. Păr negru. Mică, dar nu de neglijat. Privea peste umărul șoferului, prin parbriz, încercând să vadă ce se întâmpla în față. Tipii ei aproape ajunseseră la locul de parcare.

Eu aproape ajunsesem la bara ei din spate.

Am mers în partea șoferului și am deschis ușa lui, moment în care totul a devenit un simplu joc, dacă pot să-l stăpânesc și dezarmez pe șofer înainte ca femeia din spate să poată reacționa, ăsta fiind un pariu pe care eram destul de sigur că-l pot câștiga, deoarece făcusem asemenea lucruri înainte, cu manevre de rutină din lumea reală, mișcări pe care le făcusem de un milion de ori, fără să mă gândesc sau să mă pregătesc, doar înșfăcându-l pe șofer de guler și trăgându-l pe jumătate afară, ridicându-i haina peste cap, ca să-i văd cureaua, care nu avea nimic băgat în ea, și să văd dacă avea greutăți în buzunar, nu avea, dar am văzut bretele pe spate, așa că l-am trântit pe scaun și i-am luat arma din tocul de la umăr, am îngenuncheat deasupra lui și am îndreptat arma spre femeia din spate. Care avea mâna în geantă.

— Nu mișca, am spus.

L-am lovit din nou pe șofer, pentru siguranță, m-am răsucit pe locul lui și m-am dus în spate.

— Scoate mâna din geantă, am spus. Dacă ai o armă în ea te voi împușca de îndată ce o văd. În pântece. Așa că o să mori încet.

A scos mâna. Nicio armă.

— Fratele tău a făcut lucruri rele, am spus. Cred că știi asta. Cred că erai acolo. Probabil că ai trăit sub protecția lui. De aceea a trebuit să pleci când l-am ucis. Cred că ai fost de acord cu ce a făcut. Cred că ți-a plăcut. Cred că ești la fel de rea ca el.

M-a scuipat. Nu era prima oară când mi se întâmpla, dar era întotdeauna o surpriză. Am mutat arma în mâna stângă și cu dreapta am apucat-o de gât. Și am strâns. Era un gât mic, dar nu de neglijat. Dar o mână foarte mare. A murit în câteva minute.

Am coborât din mașină și m-am întors pe drumul pe care am venit. Cântăreții la chitară și la tobe bongo erau încă acolo. În spatele lor, Pete Peterson se sprijinea de aripa mașinii.

— Am pus un dispozitiv de urmărire pe mașina maro, a spus el. Am știut unde ești și ne-am dat seama cum o vei face. Cu telefonul și manevra de învăluire.

— Bine, am spus.

— Acum sunt aici ca să te duc la aeroport.

— Deja?

— E mai bine așa.

— Când e zborul meu?

— Acum, practic. Trebuie să ne grăbim.

Am părăsit spațiul aerian australian la mai puțin de cinci ore după ce intrasem în el. Ceea ce m-a făcut să mă gândesc la prețul vizei. Pe de altă parte, era valabilă pe o perioadă mai lungă de timp. Nu era totul pierdut. Am hotărât că mă voi întoarce într-o zi. Pentru o vacanță adevărată. Când va fi iarnă în America. Poate că din nou prin Bali.

LEE CHILD

ŞTERGEREA URMELOR

LEE CHILD
ŞTERGEREA URMELOR

Titlul original: *Wet With Rain, 2014*
Traducerea: Ştefi Todo

Strada Great Victoria

Naşterile şi decesele sunt în registrele publice. Se pot căuta rezultatele recensămintelor, vechile contracte de închiriere şi de ipotecă. Ca şi aplicațiile pentru obținerea cetățeniei ale tuturor celor din celelalte țări în care se vorbeşte limba engleză. Există pe internet tot felul de site-uri vechi. Aceştia sunt factori în favoarea noastră.

Împotriva noastră e adevărul istoric. Strada a fost construită în 1960. Cam acum cincizeci de ani. În memoria vie. Cei mai mulți dintre locuitorii inițiali au murit, dar ei au avut familii care i-au vizitat şi care şi-ar putea aminti. Copii şi nepoți, destinatari ai cunoştințelor şi legendei, prin urmare, o posibilă problemă.

Dar, în general, ne-am considerat norocoşi. Primii proprietari ai casei în discuție muriseră de mult şi nu avuseseră niciun copil. Soțul avea frați care trăiau, dar plecaseră ori în Australia ori în Canada. Soția avea o soră în viață, tot în cartier, dar avea peste optzeci de ani şi nu era demnă de încredere.

De la prima pereche, casa a mai avut cinci proprietari, majoritatea în ultimii ani. Am simțit că aveam destulă distanță. Aşa că am mers cu a treia variantă a celui de-al doilea plan. Hairl Carter a venit cu mine. Hairl Carter al doilea, de fapt. Tatăl lui avea acelaşi nume. Din sud estul Missouri-ului. Mama tatălui său a vrut să-şi numească primul născut Harold, dar nu avea mai mult de trei clase şi nu ştia să scrie decât fonetic. Aşa că Harold a fost, fonetic. Bătrâna n-a ştiut niciodată că era ciudat. Toți îi spuneam nepotului ei Harry, ceea ce era posibil s-o nemulțumească.

Harry se ocupa de hârtii, ceea ce era destul de uşor, deoarece toate copiile au fost făcute pe aparatură Xerox, care ascunde o mulțime de păcate. Eu am deschis un cont la o bancă din Washington DC, în numele unei societăți, am pus jumătate de milion de dolari în el şi am primit carduri de credit şi un carnet de cecuri. Apoi am repetat. Ne-am pregătit, ca la o dezbatere politică. Aceeaşi conversație, iar şi iar, analizând posibilitățile pe toate fețele. Am identificat punctele slabe, deşi nu aveam altă posibilitate decât să le facem față. Ne-am gândit că îndrăzneala îi va împiedica să gândească limpede.

Am zburat prima dată la Londra, apoi la Dublin în sud, apoi am ajuns la Belfast cu nişte bilete care costau mai puțin decât o ceaşcă de cafea acasă. Am luat o cameră la hotelul Europa, unde bănuiam că ar sta cei ca noi. Am

rezolvat o maşină prin intermediul recepţionerului. Apoi ne-am întins şi am dormit. Ne gândeam că la jumătatea dimineţii a doua zi va fi ora zero.

***

Maşina era un Mercedes, iar şoferul nu a arătat nicio reticenţă faţă de adresă – care era a doua de la capătul unui rând de case ordinare, anoste şi construite ieftin, cu suprafeţe mari de plăci albe decojite, care trebuie să fi economisit banii, înlocuind cărămizile. Plăcile de pe acoperiş erau din beton şi acoperite cu muşchi. În depărtare dealurile erau ca de catifea, imposibil de verzi, dar în jurul nostru erau construcţii dure. În aer începuse să cadă o burniţă rece, iar atât strada cât şi trotuarul erau de un gri strălucitor.

Maşina a aşteptat la marginea drumului, am deschis o poartă ruptă şi am mers o distanţă scurtă prin curtea din faţă. Carter a sunat la sonerie şi uşa s-a deschis imediat. Mercedes-ul nu a trecut neobservat. O femeie se uita la noi. Era solidă, cu o faţă palidă şi cărnoasă.

— Cine sunteţi?

— Suntem din America, am spus eu.

— America?

— Am bătut tot acest drum ca să vă vedem.

— De ce?

— Doamna Healy, nu? am întrebat, deşi ştiam că ea era. Ştiam totul despre ea. Ştiam unde a fost născută, câţi ani are, şi câte a făcut soţul ei. Şi nu făcuse multe. Erau cu o lună rămaşi în urmă la orice. Ceea ce speram că va ajuta.

— Da, sunt doamna Healy, a spus femeia.

— Numele meu este John Pacino şi colegul meu de aici e Harry Carter.

— Bună dimineaţa amândurora.

— Locuiţi într-o casă foarte interesantă, doamnă Healy.

S-a uitat în gol, apoi a scos gâtul pe uşă şi s-a uitat la peretele din faţă.

— Da?

— Interesantă pentru noi, oricum.

— De ce?

— Vreţi să vă povestim totul despre ea?

— Doriţi o cană de ceai? a întrebat.

— Ne-ar face plăcere.

Aşa că am intrat în casă, primul Carter, apoi eu, simţind un fel de satisfacţie preliminară, ca şi cum alergătorul nostru a ajuns la bază. Nimic garantat, dar până acum totul era bine. Aerul dinăuntru mirosea a viaţă de zi cu zi şi a ferestre închise. Un analist priceput ar fi putut spune ingredientele de la ultimele opt mese. Şi fiecare fusese ori fiert, ori prăjit, am presupus eu.

Nu era genul de gospodărie unde oaspeţii sunt lăsaţi în salon să aştepte. Am urmat-o pe femeie în bucătărie, unde avea haine întinse la uscat. A umplut un ceainic şi a aprins aragazul.

— Spuneți-mi ce e interesant la casa mea, a spus ea.

— Există un scriitor pe care-l admirăm foarte mult, pe nume Edmund Wall, a spus Carter.

— Aici?

— În America.

— Un scriitor?

— Un romancier. Unul foarte bun.

— N-am auzit de el. Dar oricum, nu citesc prea mult.

— Aici, a spus Carter şi a scos din buzunar nişte hârtii pe care le-a aruncat pe masă. Erau falsificate să arate ca paginile de pe Wikipedia. Ceea ce e mai complicat decât crede lumea. (Ce listezi de pe Wikipedia arată altfel decât pe ecranul computerului.)

— E faimos? a întrebat doamna Healy.

— Nu chiar, am spus. Scriitorii nu sunt cu adevărat faimoşi. Dar este foarte respectat. Printre oameni cărora le place genul lui. Există o societate care-l omagiază. De asta suntem aici. Eu sunt preşedintele şi domnul Carter este secretarul general.

Doamna Healy s-a încordat puțin, ca şi cum ar fi crezut că încercăm să-i vindem ceva.

— Îmi pare rău, dar nu vreau să mă alătur. Nu-l cunosc.

— Nu asta vrem să vă propunem, am spus.

— Atunci ce?

— Înaintea dumneavoastră, aici a locuit familia Robinson, am dreptate?

— Da, a spus ea.

— Şi înaintea lor familia Donnelly, iar înaintea lor familia McLaughin.

Femeia a aprobat din cap.

— Toți au făcut cancer. Unul după altul. Oamenii au început să spună că e o casă cu ghinion.

Am privit-o îngrijorat.

— Asta nu v-a deranjat? Când ați cumpărat-o.

— Credința mea nu are loc pentru superstiții.

Asta era o gândire care putea face capul cuiva să explodeze. M-a lăsat mut.

— Şi înainte de familia McLaughin a fost McCann, şi chiar la început a fost familia McKenna, a spus Carter.

— Asta a fost în alte timpuri, a spus femeia şi am simțit că primul alergător câştiga secunde. Avea o poziție câştigătoare.

— Edmund Wall s-a născut în această casă, am spus eu.

— Cine?

— Edmund Wall. Romancierul. Din America.

— Aici nu a trăit nimeni cu numele de Wall.

— Mama lui era prietenă bună cu doamna McKenna. Atunci, la început. A venit în vizită din America. A crezut că mai are o lună, dar copilul a venit pe lume mai repede.

— Când?
— În anii ’60.
— În casa asta?
— În dormitorul de la etaj. Nu au avut timp să meargă la spital.
— Un bebeluş?
— Viitorul Edmund Wall.
— N-am auzit asta niciodată. Doamna McKenna are o soră. N-a pomenit niciodată aşa ceva.

Asta s-a simţit ca şi cum alergătorul era prins din urmă.

— O cunoaşteţi pe sora doamnei McKenna? am întrebat eu.
— Stăm puţin de vorbă din când în când. Uneori ne întâlnim la coafor.
— S-a întâmplat acum cincizeci de ani. Cum stă cu memoria?
— Aş crede că oricine şi-ar aminti aşa ceva.
— Poate că a fost ţinut totul secret, a spus Carter. E posibil ca mama lui Edmund să nu fi fost căsătorită.

Doamna Healy a pălit. Indecenţă. Scandal. În casa ei. Mai rău decât cancerul.

— Şi de ce-mi spuneţi mie asta?
— Societatea de Omagiere a lui Edmund Wall vrea să cumpere casa, am spus eu.
— S-o cumpere?
— Pentru un muzeu. Ei bine, ca un muzeu viu, de fapt. Cu siguranţă oamenii vor putea s-o viziteze, ca să vadă locul naşterii, dar am ţine şi manuscrisele lui aici. Ar putea fi un centru de cercetare.
— Oamenii fac asta?
— Ce? Cercetare?
— Nu, vizitează casele unde s-au născut scriitorii?
— Tot timpul. O mulţime de case ale scriitorilor sunt muzee. Sau atracţii turistice. Putem să vă facem o ofertă foarte generoasă. Edmund Wall are mulţi susţinători pasionaţi în America.
— Cât de generoasă?
— Cea mai bună soluţie ar fi să vedeţi unde vreţi să locuiţi după aceea şi ne vom asigura că puteţi. În limite rezonabile, bineînţeles. Poate o casă nouă. Se construiesc peste tot.

Apoi am tăcut, lăsând tentaţia să acţioneze. Doamna Healy a tăcut. Apoi a început să se uite prin bucătărie. Dulapuri ieftine, cu balamale îndoite, aer închis.

Ceainicul a început să fluiere.

— Trebuie să vorbesc cu soţul meu, a spus ea.

Asta era ca şi cum alergătorul a ajuns la a treia poziţie de aruncare. În siguranţă. La treizeci de metri. Nimic garantat, dar până acum totul era bine. De fapt, al naibii de bine, cum spun ei pe insula asta mică şi umedă. Eram foarte încrezători pe drumul înapoi cu Mercedes-ul.

***

Problema ne aştepta în holul hotelului Europa. Un irlandez, cam de cincizeci de ani, într-un costum ieftin, cu tăieturi şi cicatrici vechi pe mâini şi cearcăne mari în jurul ochilor. Un fost agent operativ, fără îndoială, mulți ani pe teren, acum mutat la un birou din cauza vârstei. Eram familiarizat cu acest tip de om. Era ca şi cum mă uitam într-o oglindă.

— Putem vorbi puțin? a întrebat el.

Am mers la bar, care era întunecat şi gol înainte de prăpădul de la prânz. Tipul s-a prezentat ca fiind un agent, chiar de acolo din Belfast, de la o unitate pe care nu a numit-o, dar bănuiesc că era Unitatea Specială, care reprezenta divizia de luptă a vechii Jandarmerii Regale din Ulster, acum Serviciul de Poliție al Irlanda de Nord. Un fel de FBI fără mănuşi.

— Vreți să-mi spuneți cine sunteți şi de ce sunteți aici? a întrebat el.

Deci Carter i-a servit povestea cu Edmund Wall, şi societatea care-l omagiază, şi locul naşterii, dar ceea ce a fost destul de bun dimineața mai devreme, nu mai suna la fel de grozav în lumina rece a amiezii. Tipul a verificat pe loc pe telefon, în timp ce Carter vorbea şi apoi a spus:

— Sunt patru lucruri greşite în povestea asta. Nu există niciun Edmund Wall, nicio societate de omagiere, banca unde ați deschis contul e o filială lângă Langley, unde e sediul principal al CIA, şi mai important decât toate, acea casă despre care vorbiți a fost odată locuința lui Gerald McCann, care a fost în zilele lui un paramilitar notoriu.

Carter n-a spus nimic, şi nici eu.

— Irlanda de Nord e parte din Regatul Unit, ştiți, a continuat tipul. Nu vor permite activități neanunțate pe terenul lor. Aşa că, din nou, vreți să-mi spuneți cine sunteți şi de ce sunteți aici?

— Eşti interesat de afacere? am întrebat.

— Ce fel de afacere?

— Vrei să-ți faci un prieten aflat într-un loc sus pus?

— Cât de sus?

— Foarte sus.

— Unde?

— Într-un loc util guvernului tău.

— Condițiile?

— Întâi ne laşi să ne facem treaba.

— Cine va fi ucis?

— Nimeni. Familia Healy va avea o casă nouă. Asta-i tot.

— Voi cu ce vă alegeți?

— Bani. Dar noul tău prieten din locul foarte sus pus va obține liniştea sufletească. Pentru care va fi recunoscător în consecință, sunt sigur.

— Spune-mi mai mult.

— Mai întâi trebuie să verific daca eşti corect. Ăsta nu este genul de lucru în care dai o mulțime de telefoane şi implici alte persoane. Ăsta este genul de

lucru în care ne laşi să ne facem treaba şi după ce plecăm, îți anunți noua relație ca pe o lovitură personală. Sau nu. Poate vrei să-l păstrezi pe tip ca pe asul din mânecă.

— Câte legi veți încălca.

— Niciuna. Urmează să cumpărăm o casă. Se întâmplă în fiecare zi.

— Pentru că există ceva în ea, nu? Ce a lăsat în urma lui Gerald McCann?

— Trebuie să fii de acord cu ce am spus înainte. Măcar să dai din cap. Trebuie să pot avea încredere în tine.

— Bine, sunt de acord, a spus tipul. Dar vă însoțesc tot timpul. Acum suntem o treime. Până când terminați. În fiecare minut. Până când vă fac cu mâna la aeroport.

— Nu, vii cu noi, am spus. Poți să-l întâlneşti pe noul tău prieten. Măcar să dai mâna cu el. Apoi te întorci. Asul din mânecă sau nu, te vei simți mai bine aşa.

A picat în capcană, aşa cum ştiam că o va face. Vreau să spun, de ce nu? Serviciilor de securitate le plac legăturile personale. Le plac aşii din mânecă. Le place să conducă oamenii. Le place să fie importanți.

— S-a făcut, a spus tipul. Deci, care e povestea?

— A fost odată ca niciodată aici un ofițer tânăr din armata Statelor Unite. Avea capul cam înfierbântat şi anumite simpatii. Cu o treabă concretă într-un timp definit. A vândut nişte arme scoase din uz.

— Lui Gerald McCann?

Am aprobat din cap.

— Care, din câte ştim noi, nu le-a folosit niciodată. Şi credem că le-a îngropat în podeaua sufrageriei. Între timp, tânărul nostru ofițer a crescut şi a fost promovat şi ajuns într-un loc de muncă total diferit. Acum vrea să-i fie curățate urmele.

— Vrei să cumperi casa pentru a săpa în podea?

Am aprobat din nou din cap.

— Nu putem intra şi s-o facem pur şi simplu. Prea gălăgios. Podeaua e din beton. Vom avea nevoie de ciocane pneumatice. Vecinii trebuie să creadă că reparăm scurgerea sau altceva.

— Acele arme sunt încă urmăribile?

— Armă, la singular, ca să fiu sincer cu tine. Şi sunt gata să fiu, într-un moment ca ăsta. Încă urmăribile, da. Şi extrem de jenant, dacă iese la lumină.

— Doamna Healy a crezut povestea despre Edmund Wall?

— A crezut povestea despre bani. Suntem din America.

Tipul de la Unitatea Specială a spus:

— Durează mult să cumperi o casă.

***

A durat trei săptămâni, cu toate chestiile avocăţeşti, cu o evaluare a casei, care a fost o pantomimă şi o farsă, pentru că ce ne păsa nouă? Dar ar fi părut suspect dacă săream peste ea. Se presupunea că suntem vrednici administratori ai bunurilor societăţii de omagiere. Aşa că am comandat-o şi ulterior am pretins că am citit-o. De fapt, era destul de rău. Pentru un moment mi-a fost teamă că ciocanul pneumatic va dărâma toată casa.

Am stat în Belfast toate cele trei săptămâni. În mod normal ne-am fi dus acasă şi ne-am fi întors, dar nu cu agentul de la Unitatea Specială după noi, evident. A trebuit să-l suportăm în fiecare minut. Ceea ce a fost destul de uşor, pentru că şi el a trebuit să ne suporte în fiecare minut. Am petrecut trei săptămâni întregi holbându-ne unul la altul şi citind porcării despre putreziciunea uscată şi umiditatea în creştere. Asta a fost. A plouat în fiecare zi.

Dar, în final, avocaţii au terminat şi am primit un telefon anost prin care mă anunţau că suntem proprietarii casei. Aşa că am luat cheile şi am condus până acolo şi ne-am plimbat prin jur cu pagini din raportul de evaluare în mână şi expresii îngrijorate pe feţe – ceea ce am considerat pregătirea scenei. Ciocanul pneumatic trebuia să fie explicabil. Şi vecinii erau gălăgioşi ca naiba. Dădeau târcoale şi se apropiau cu gloata şi se prezentau. Au adus-o pe sora bătrână a doamnei McKenna care pretindea că îşi aminteşte că s-a născut un copil, ceea ce a stârnit o mulţime de ţâţâituri şi cotcodăceli în rândul audienţei. Au venit mai mulţi oameni. Drept rezultat am aşteptat două zile până am închiriat ciocanul pneumatic. Mai bine decât imediat, ne-am gândit. Ştiam să lucrez cu el. Luasem lecţii de la o echipă sigură de reparaţii de la Langley.

Podeaua din sufragerie era într-adevăr betonată, sub un fel de şapă de asfalt, care se afla sub un covor cu baza de spumă, atât de vechi, încât se făcuse plat şi uscat. L-am dat de acolo şi am văzut o bucată de şapă care era diferită de restul. Avea şi dimensiunea potrivită. Am zâmbit. Gerald McCann, având grijă de afaceri.

— Ce s-a întâmplat, de fapt, cu McCann? am întrebat.

— Ucis, a răspuns tipul de la Unitatea Specială.

— De către cine?

— De noi.

— Când?

— Evident, înainte să poată folosi asta, orice ar fi.

Şi după asta, conversaţia a devenit imposibilă, deoarece am pornit ciocanul pneumatic. După care treaba a mers rapid. Betonul avea mult nisip şi puţin ciment. Ca în toată lumea. Betonul e o afacere murdară. Dar chiar şi aşa, groapa era destul de adâncă. Mai mult decât pentru o depozitare temporară sigură. Părea ceva permanent. Dar, în cele din urmă, am ajuns la fund şi am tras afară obiectul.

Era împachetat în plastic gros, dar se putea recunoaşte imediat. Un cilindru din pânză întărită, măsliniu, de dimensiunea unei jumătăţi de butoi

de ulei, având curele şi catarame peste tot, pentru a-l putea păstra bine închis şi pentru a fi portabil, ca un rucsac. Un rucsac mare. Un rucsac mare şi greu.

Tipul de la Unitatea Specială a devenit foarte tăcut, apoi a spus:

— Asta e ceea ce cred eu că e?

— Da, e ceea ce crezi că e.

— Isuse Cristoase pe bicicletă.

— Nu-ți face griji. Focosul e un fals. Pentru că băiatul nostru în uniformă nu era prost.

— Focosul? Ce e asta? a întrebat Carter.

N-am spus nimic.

Tipul de la Unitatea Specială a explicat:

— E un SADM. Un W54 într-un container de transport H-912.

— Şi ce înseamnă asta?

— E Muniție Strategică de Demolare Atomică. Focosul rachetei W54, care a fost copilul familiei, a fost adaptat să fie utilizat ca încărcătură explozivă. Leagă chestia asta de pilonul unui pod şi e ca şi cum ai arunca o mie de tone de TNT pe ea.

— E nuclear?

— Cântăreşte cam douăzeci de kilograme, am spus. Mai puțin decât bagajul cu care pleci în concediu. E cel mai apropiat lucru de o valiză nucleară construit vreodată.

— *E* o valiză nucleară, nu-ți bate capul cu *cel mai apropiat lucru*.

— N-am auzit niciodată de ele, a spus Carter.

— Construite în anii ’50. Scoase din uz până în 1970. Trupele de paraşutişti au fost antrenate să sară cu ele, în spatele liniilor, să arunce în aer centrale electrice şi baraje.

— Cu bombe nucleare?

— Aveau cronometre mecanice. Paraşutiştii ar fi putut să se îndepărteze.

— Ar fi putut?

— Era o lume dură atunci.

— Dar acest focos e un fals?

— Deschide-l şi aruncă o privire?

— N-aş şti care-i diferența.

— Bună observație, am spus. Gerald McCann evident că n-a ştiut.

— Înțeleg de ce noul meu prieten vrea să şteargă urmele, a spus tipul de la Unitatea Specială. Să vinzi arme nucleare unui grup paramilitar străin? Nu ar supraviețui la aşa ceva, oricine ar fi.

***

Am pus chestia în portbagajul unei maşini închiriate şi am condus până la un colț liniştit al Aeroportului Internațional Belfast, la o poartă marcată *Aviație Generală*, care însemna avioane private, şi l-am găsit pe al nostru,

care era un Gulfstream IV, vopsit în gri şi nemarcat, cu excepția unui număr pe coadă. Tipul de la Unitatea Specială părea puțin gelos.

— Împrumutat, am spus. De cele mai multe ori e folosit pentru transportul prizonierilor.

Acum părea puțin îngrijorat.

— Sunt sigur că au spălat sângele, am spus.

Am încărcat noi înşine muniția la bord, deoarece nu exista echipaj în plus care să ne ajute. Era numai un pilot şi niciun însoțitor de zbor. Practica standard în afacerea prizonierilor. Mai uşor de dezmințit. Ne-am gândit că muniția era cam de mărimea unui tip gras, aşa că am legat-o într-un scaun. Apoi ne-am aşezat toți trei pe cât de departe de ea am putut.

***

După nouăzeci de minute m-am dus la baie şi, după aceea, am îndreptat conversația înapoi spre prizonieri.

— Aceste avioane sunt modificate, ştii, am spus eu. Au câteva din componentele electronice scoase. De exemplu, poți deschide uşa în zbor. La înălțime şi viteză mică, deasupra apei. Amenință prizonierul că-l aruncă afară. Totul pentru a-l face să se înmoaie mai repede.

Apoi am spus:

— De fapt, câteodată chiar aruncă prizonierii. În drum spre casă, de obicei, după ce au obținut de la el ce au vrut. Prea mare bătaie de cap ca să facă altceva, într-adevăr.

Apoi am spus:

— Asta vom face şi noi cu muniția. Trebuie. Nu avem nicio posibilitate s-o distrugem înainte de aterizare şi nu putem s-o lăsăm să reapară dintr-odată în Statele Unite, ca şi cum ar fi scăpat de la muzeu. Şi e schema perfectă pentru confirmare. Pentru că suntem trei. Pentru că ni se vor pune întrebări. Trebuie să fie sigur. Şi în felul acesta eu pot jura că v-am văzut pe voi doi cum o aruncați pe uşă, voi puteți jura că ați văzut-o atingând apa şi tu poți jura că eu v-am văzut făcând-o. Ne putem acoperi spatele unul celuilalt în trei feluri.

Totul avea sens, aşa că am zburat jos şi încet şi am deschis uşa. Aerul sărat a intrat vâjâind înăuntru, înghețat, iar avionul s-a legănat şi a tremurat. Am păşit în spate, iar tipul de la Unitatea Specială a venit primul, mergând într-o parte pe culoar, cu una din curelele containerului de transport înfăşurată pe mâna stângă cu răni şi cicatrici, apoi venea chiar muniția, grea, legănându-se ca un om gras în hamac, şi apoi venea Carter, cu o curea în mâna dreaptă, mergând în lateral.

Ei s-au aşezat alături la uşa deschisă, cu spatele la mine, fiecare cu un braț în sus pe perete, pentru a se echilibra, cu muniția mişcându-se uşor şi lovind podeaua dintre ei.

— La trei, am spus şi am început să număr, iar ei au ridicat cilindrul şi au început să-l legene, iar la trei şi-au deschis mâinile, curelele de pânză au

țâşnit eliberate, cilindrul a plutit şi a fost instantaneu măturat de curentul de aer. Au rămas cu brațele pe perete, privind afară, întinzându-se, uitându-se în jos, iar eu am scos arma pe care o luasem de la baie şi l-am împuşcat pe tipul de la Unitatea Specială în partea inferioară a spatelui, nu din cauza unei tendințe sadice, ci pur şi simplu datorită balisticii. Dacă glonțul trecea prin el, voiam să iasă în aerul subțire, nu în corpul avionului.

Nu cred că glonțul l-a ucis pe tip. Dar şocul i-a schimbat soarta. S-a înmuiat, brațul şi-a dat drumul şi pe jumătate a căzut, pe jumătate a fost aspirat în gol. Niciun sunet. Doar o morişcă neclară, pe măsură ce l-au prins curenții, apoi un punct care s-a micşorat şi apoi mici stropi albaştri dedesubt, care nu se distingeau dintr-un milion de valuri albe.

Am păşit în față şi l-am ajutat pe Carter să închidă uşa.

— Cred că ştia prea mult, a spus el.

— Mult prea mult, am spus.

Ne-am aşezat, cu genunchii unul lângă altul.

***

Carter şi-a dat seama după mai puțin de o oră. Nu era un tip prost.

— Dacă focosul era fals, a spus el, ar fi putut să întoarcă totul în favoarea lui, ca şi cum ar fi fost o capcană, ca să scoată un adversar major din joc. Sau ca pe un război economic. Ca un Robin Hood. El a scos o mulțime de bani răi din circulație, în schimbul unei chestii inutile. Ar putea fi eroul secret. Omul super-modest.

— Dar? am întrebat.

— Nu a întors-o aşa. Şi toți acei oameni au murit de cancer. Familiile Robinson, şi Donnelly, şi McLaughlin.

— Deci? am întrebat.

— Focosul era real. Era o bombă atomică. A vândut arme nucleare.

— Una mică, am spus. Şi scoasă din uz.

Carter n-a răspuns. Dar asta nu era partea importantă. Partea importantă a venit cinci minute mai târziu. Am văzut-o apărând în ochii lui.

— Pune întrebarea, am spus.

— Mai bine nu, a spus.

— Pune întrebarea, am spus.

— De ce era o armă în baie? Tipul de la Unitatea Specială a fost cu noi tot timpul. Nu ai cerut-o în timpul ăsta. Nu ai avut când. Dar era oricum acolo pentru tine. De ce?

N-am răspuns.

— Era acolo pentru mine, a spus el. Tipul de la Unitatea Specială a fost o întâmplare. Pe mine ai plănuit tot timpul să mă împuşti.

— Fiule, şeful nostru a vândut arme nucleare, am spus. Eu curăț după el. La ce altceva te aştepți?

— Are încredere în mine, a spus Carter.

— Nu, nu are.

— Nu l-aş trăda niciodată. E eroul meu.

— Gerald McCann ar trebui să fie eroul tău. A avut bunul simț să nu folosească lucrul ăla blestemat. Sunt sigur că a fost extrem de tentat.

Carter n-a răspuns la asta. Să scap de el a fost dificil, de unul singur, dar următoarele ore au fost liniştite, doar eu şi pilotul, zburând sus şi repede, printr-un apus de soare spectaculos. Mi-am dat scaunul pe spate şi m-am întins. Relaxarea e importantă. Viața e scurtă şi nesigură şi merită să iei tot ce-i mai bun din ceea ce îți iese în cale.

WILLIAM KING

PROTECTORUL

WILLIAM KING

PROTECTORUL

versiunea în limba română

UNCRIS

— Deschide ușa, a strigat Kormak.

Sângele îi curgea de sub vestă, rana dintr-o parte durea, și era amețit datorită rădăcinilor mestecate pentru a-și ostoi durerea. Trebuia să intre cât mai curând. Era aproape amurgul și tocmai în această noapte nu era timpul de a sta pe afară.

Privi înapoi către colinele nesfârșite și pădurile asupra cărora pogora întunericul. Bine măcar, că pe drum nu se vedea nici un semn al urmăritorilor săi. Ei se aflau, cu siguranță, la adăpost, ascunzându-se după *Vechile Semne*, rugându-se la Soare să-i apere de teroarea întunericului.

Auzi pași care se apropiau de ușă.

— Cară-te!

Vocea era profundă și aspră, cu accentul unui țăran fermier.

— Alungi pe unul dintre ai tăi, un om, în noaptea cu lună plină? a întrebat Kormak. *Sfântul Soare* își va întoarce chipul de la recoltele tale. Vitele îți vor fi sterpe.

— Cum pot ști că ești un om? Este seară și am mai avut necazuri cu *Copiii Lunii*.

Cu siguranță, asta explica suspiciunea din vocea omului, se gândi Kormak. Ținutul se afla aproape de marginile lumii, unde *Cei Vechi* încă se mai confruntau cu oamenii.

— Dacă aș fi un *moondog*[1] aș putea sta în fața *Semnului Vechi* cioplit pe piatra de la ușa ta? întrebă Kormak.

Bine că nu ei puteau vedea sângele-i ce tocmai picura pe steaua cu cinci colțuri în cerc, cioplită grosolan pe suprafața plată a pietrei. Ar fi fost cel mai rău lucru.

— Nu pare a fi unul dintre ei, tată, spuse o altă voce, mai subțire și mai puțin aspră decât prima.

A urmat sunetul unei palme și un strigăt de durere.

— Ce știi tu despre treburile astea, băiete? Ei pot vorbi cu orice fel de glas vor.

— Ai de gând să deschizi ușa sau trebuie să o dobor?

Kormak s-a simțit rușinat că a trebuit să amenințe, dar trebuia să intre ca să-și vadă de rană. Trebuia să-și pună și calul într-un grajd protejat. Era nevoie să fie odihnit, pentru ca mâine să scape de oamenii care voiau să-l spânzure pentru uciderea Primarului din Stormgarde.

— Spune *Rugăciunea Soarelui*! a strigat omul.

Era o veche superstiție cum că *Copii Lunii* nu puteau recita aceste cuvinte. Kormak avea motiv să știe că nu era adevărat, dar nu era timpul potrivit ca să-și împărtășească cele știute. Spuse cuvintele învățate de mic copil acum mai mult de 30 de ani. A auzit cum este ridicat un drug și ușa s-a deschis.

— Intră repede, spuse vocea.

Kormak se gândi o clipă dacă ar trebui să scoată sabia. Oamenii dinăuntru ar fi putut fi înarmați și înclinați spre rele. Pe de altă parte, nu voia să-i înfricoșeze cu vederea unui muntean[2] cu părul negru, care năvălește prin ușă la acest ceas de seară. Amintirea vechilor războaie era încă vie.

Păși în interiorul luminat slab de focul din vatră. Podeaua de pământ era acoperită cu paie. Își plecă capul ca să evite grinzile tavanului jos. Locul mirosea a porci, câini și oameni, cu toții îngrămădiți la un loc.

Kormak văzu un om nu prea înalt, de vârstă mijlocie, voinic și cu barba blondă.

În spatele fermierului era o femeie cu chipul marcat de vreme. Era și un băiat, nu mai mare de 13 ani, probabil cel ce vorbise, și o fată, cu vreo cinci ani mai mică, poate sora lui. Lângă fereastră mai era un bărbat, de vreo 20 de ani,

[1] Moondog – se referă la *Copii Lunii* / monștrii nopții.

[2] Muntean – *highlander* – scoțian din zona muntoasă.

fiul cel mare, sau fratele mai tânăr al nevestei. Bărbatul care a deschis ușa avea un ciomag gros. Kormak a înaintat ca să-și facă destul loc în caz de nevoie.

— Stai liniștit, spuse. Nu vreau să te rănesc. *Sfântul Soare* să lumineze asupra ta.

Înclină capul făcând semnul *Soarelui* în aer, dar tot timpul cu ochii la bărbați pentru că nu avea chef să încaseze o lovitură în timp ce se închina. Privindu-l oamenii s-au liniștit puțin. Se temuseră că intră un monstru, dar se aflau în fața unui om înalt, îmbrăcat ca orice alt mercenar lipsit de pământ, cu sabia la spate, cu sângele ce-i îmbiba cămașa murdară din lână picurând de sub vesta din piele groasă.

— Vezi de calul meu și am să te plătesc.

Scoase o monedă din pungă, lăsându-l să vadă cât de goală este. N-avea de ce să-i dea un motiv ca să-l ucidă la noapte.

Omul mai în vârstă a luat o hotărâre și-i făcu semn băiatului:

— Du-te. Noi o să stăm cu ochii pe străin.

Băiatul s-a îndreptat spre ușă, ros de curiozitate despre ce va urma, prins între dorința de a rămâne ca să-și ajute tatăl dacă ar fi nevoie și frica de a ieși afară în întunericul ce se lăsa.

— Du-te, l-a îmboldit tatăl pe un ton răstit.

Băiatul s-a supus imediat.

— Sângerezi, spuse fata.

Părea îngrijorată.

— Tâlhari pe drum, a mințit Kormak, mai puțin ferm decât i-ar fi plăcut.

Devenise foarte priceput la minciuni.

— Am fost rănit, dar am reușit să fug. Calul meu a reușit să mă aducă aici.

— Semeni mai mult cu un bandit, decât cu unul care să fie jefuit, spuse fiul mai în vârstă, jumătate sfidător, jumătate înfricoșat, din locul său aflat în siguranță lângă fereastră.

— Sunt un soldat, a mărturisit Kormak, ascunzând o minciună mai mare cu un adevăr mai mic.

Într-un anume sens, chiar era un soldat. Tocmai luptase într-un altfel de război decât cel la care s-ar fi gândit acești oameni.

— În ziua de azi sunt mulți ca tine pe drumuri. Pentru că s-au terminat războaiele din răsărit. Uneori mă gândesc că ar fi fost mai bine să ne fi cucerit *orcii*[3]. N-ar fi jefuit și ucis mai mult decât așa zișii apărători ai noștri.

Totdeauna era la fel, se gândi Kormak. Când pericolul era prezent, oamenii scoteau urale, îți aruncau flori și te numeau erou. După ce pericolul trecea, uitau și te numeau bandit.

— Dacă spui asta, înseamnă că nu știi nimic despre *orci*, îi spuse Kormak.

— Dar tu știi? s-a repezit tânărul.

A avut un fel de rânjet disprețuitor, dar se mai vedea și altceva. Frica, desigur. Sau poate invidia. Mulți băieți plecaseră de la ferme ca să lupte în războaiele cu *orcii*, dar mulți au rămas pe loc și de atunci își puneau la îndoială curajul.

— Știu. Dacă cei cu pielea verde erau aici, nu v-ar fi lăsat casa în picioare… ar fi ars-o…

— Oamenii ar face al fel, iar femeilor le-ar face și mai rău…

— *Aye*[4], așa ar face oamenii cruzi. Dar ei nu v-ar lua pentru turmele lor.

— Moartea e moarte, spuse bătrânul. Nu contează cum se întâmplă.

N-ai văzut niciodată o turmă a orcilor, fu gata să spună Kormak, dar n-avea chef de contrazicere. De ce să povestească acestor oameni despre asemenea orori? Aveau destule probleme de-ale lor. Toată viața au trăit cu teama în suflet, au văzut baroni luându-le mai mult decât li se cuvenea ca taxe, și nu au putut să ridice vocea ca să protesteze. Au trăit sub teroarea banditților, și a *Copiilor Lunii* care veneau noaptea. De ce să mai adauge ceva la povara temerilor lor?

— Ai dreptate, bătrâne. Am fost prost că te-am contrazis.

Asta i-a luat pe nepregătite. Presupuse că ei nu erau obișnuiți cu politețea lui.

— Pot să mă așez lângă focul vostru? Trebuie să-mi văd de rană.

Bătrânul a încuviințat dând din cap. Kormak s-a apropiat de foc și și-a desfăcut vesta. Și-a sprijinit teaca de vatră, asigurându-se astfel că are sabia la îndemână și că toți văd asta. Cataplasma cu care se bandajase mai devreme, înainte ca să fie evident că este urmărit, se întărise într-o crustă groasă de sânge, care a crăpat în unele locuri. O fărâmiță cu cuțitul, apoi oftă ușurat. Rana a

[3] Orc - membru al unei rase imaginarea de creaturi/monștri relativ asemănători cu oamenii, dar urâți, războinici și răuvoitori.

[4] Aye – termen arhaic din engleza medievală; aprobare=*Da*.

sângerat nițel, dar părea curată și puțin adâncă. Acum trebuia să o coasă. Scoase acul și ața din buzunar și începu să-i încălzească vârful în foc. După ce a ajuns la roșu îl lăsă să se răcească. Dacă ar fi avut o băutură tare, ar fi înmuiat acul în ea, dar nu avea. Familia îl privea în tăcere, toți fiind fascinați de acțiune. A presupus că în această colibă aflată la dracu-n praznic nu există prea multe prilejuri de distracție. A prins marginile cărnii sfâșiate între degetul mare și arătător și s-a pus pe treabă. *Acul a intrat*, își spuse, strângând din dinți. Acul a ieșit. Acul a intrat. Acul a ieșit. A durat ceva până a terminat, dar a fost mai ușor decât a crezut. Sucul rădăcinii amare pe care o mestecase mai devreme își făcea încă efectul.

Măcar a făcut ceva bun astăzi, se gândi, și s-a lăsat obosit pe scaun, întinzându-și picioarele lungi. În Stormgate lucrurile merseseră foarte prost.

— Asta doare ca stomacul unui episcop după banchet, spuse Kormak.

Femeia a priceput aluzia. Turnă niște fiertură din cazanul de pe foc într-un bol de lemn și i-l dădu. O privi precaut, așteptându-se să-i arunce conținutul fierbinte drept în față. Văzuse oameni murind pentru că au făcut greșeala simplă de a lăsa garda jos în fața unor oameni ca aceștia. Nu voia să i se întâmple asta și lui.

Dar ea nu a făcut nici o mișcare bruscă atunci când i-a înmânat grațios bolul, chiar cu oarece curtoazie. L-a acceptat mulțumind, iar rușinea lui a fost și mai mare când ea i-a dat și o pâine mică. Își forțase intrarea în casa acestor oameni, și-i făcuse să se teamă de el, iar ei îl tratau cu mai multă amabilitate decât avea dreptul să aștepte. Se întrebă cum s-a ajuns la asta. Aceștia erau oameni pe care trebuia să-i protejeze, nu să-i terorizeze.

Pe de altă parte, când a făcut jurămintele nu s-a așteptat nicicând să devină un asasin și nici să fie vânat ca ucigaș. Viața părea mult mai simplă atunci când era flăcău. Crezuse că va ajunge un erou. A fost un prost, așa cum a fost și astăzi când aproape că a fost ucis în timp ce ducea la îndeplinire ceea ce trebuia să fie o simplă execuție.

Acest gând a readus sentimentul de vină. Își spuse că nu uciderea primarului îl făcea să se simtă rău; era fata.

Uciderea bărbatului fusese necesară. Primarul din Stormgate își vânduse sufletul *Umbrelor*, și dezlănțuia monștrii noaptea ca să-i sfâșie pe dușmanii săi și să-i protejeze averea. Desigur, oamenii din oraș nu au știut, pentru că el fusese deștept și-și ascunsese răutatea cu grijă. Nu a putut dezvălui deschis toate acestea pentru că omul era puternic și avea prieteni bogați în posturi înalte, iar poziția *Ordinului* în grațiile Regelui era destul de precară în aceste vremuri.

Deci, judecata trebuia făcută în secret. Ar fi trebuit să fie o execuție simplă, ușoară, dar a făcut greșeala de a-și lua ochii de la primar atunci când fetița de numai opt anișori a intrat în cameră ca să-i arate tatălui noua sa păpușă… tatălui care urma să fie decapitat sub ochii săi. Expresia de pe chipul ei, groaza, l-a încremenit o secundă. N-ar fi crezut niciodată că e posibil, până când s-a întâmplat.

Atunci, pumnalul primarului s-a înfipt într-o parte a pieptului lui Kormak. Doar cu un centimetru mai sus coasta nu l-ar mai fi făcut să alunece, și ar fi murit el în locul primarului. Acum zece ani n-ar fi făcut asemenea greșeală. Se înmuiase.

Ca răspuns la strigătele cumplite ale omului, niște gardieni a năvălit prin ușă, dar Kormak a spus cu glas tare sentința și și-a terminat treaba fără a mai ține seama de urletele de protest ale fetiței pe care a închis-o într-un dulap.

A aruncat capul retezat către gardieni, distrăgându-le atenția, și a trecut printre ei. O săritură pe fereastră în strada pietruită, apoi alergarea către porțile orașului, în timp ce clopotele dădeau alarma. A crezut că va ieși cu ușurință, până ce a auzit tropăitul copitelor pe drumul din spatele său, și a știut că trebuie să fugă.

Băiatul cel tânăr s-a reîntors și s-a așezat într-un loc aproape de foc, îngenuncheat, încălzindu-și mâinile deși afară nu era frig. Sora sa s-a ghemuit alături, cu mâinile pe umerii lui, uitându-se cu ochii larg deschiși la Kormak. Erau amândoi blonzi ca părinții lor, cu părul tăiat grosolan. Aveau ochii albaștri și inocenți.

— Tata spune că ești un soldat, spuse băiatul. Trebuie să fi văzut multe războaie.

Doar unul, a vrut Kormak să răspundă, *pentru că toate celelalte războaie de care ai auzit vreodată sunt doar părți ale lui*. Dar a spus doar:

— Da. Am văzut războaie.

— Ai ucis pe cineva? a întrebat fata.

— Am ucis prea mulți.

A vrut să spună *'prea mulți ca să-i pot număra'*, dar aceste cuvinte i se părură oarecum nepotrivite. Acele rădăcini mestecate încă mai aveau efect asupra lui.

— Ai omorât vreun *orc*?

Kormak a dat din cap.

— Vă va spune că a ucis orice întrebați voi, a spus fiul cel mare.

Încă se simțea sfidarea, dar și frica.

— Am ucis un *Orc Tyrant* adult. L-am hăcuit pe câmpul de la Aenar, în timp ce oamenii din jur au fugit îngroziți, iar ciorile se ospătau cu ochii celor morți.

Rădăcinile trebuie să fi fost mai puternice decât crezuse sau era el mai obosit și visa cu ochii deschiși. O clipă s-a aflat iar pe câmpul de bătălie, victorios printre cadavre, cu sabia făurită de *gnomi*[5] cântând în mâna sa. Marele *orc*, pe jumătate din înălțimea sa, dar cu o greutate de câteva ori mai mare, s-a aruncat peste el cu iataganul de oțel negru suficient de mare încât să reteze un copac, ținut strâns în mâna cu gheare, gata să lovească în gâtul regelui căzut. Poate că în acea zi a devenit bărbatul care, ca și copil, crezuse că va deveni. Poate, dar era prea târziu. Nu mai credea demult în onoarea regilor și nici nu mai voia să fie erou. Văzuse prea multă corupție în onoarea regilor, prea multă trădare și prea multă moarte pentru a mai crede vreodată în așa ceva.

Și-a scuturat capul și s-a concentrat să bea supa direct din bol. Era fierbinte, cu mulți cartofi și morcovi, ceva carne și puțină grăsime ca să-i dea gust.

— E bună, îi spuse stăpânei casei, sperând că-i va mai oferi o porție.

N-a făcut-o, așa că a început să șteargă bolul cu o coajă de pâine.

— Poți ucide un *troll*? spuse fata cu o notă ciudată de speranță în voce.

— Gerda, a intervenit femeia, e mai bine să nu vorbești despre asemenea lucruri, ca nu cumva să te audă *Copii Lunii*.

— Întrebam doar, mamă, iar omul acesta m-ar putea salva…

Lui Kormak i s-a oprit inima. Se cam așteptase la așa ceva încă de când a auzit cuvintele tatălui spuse prin ușă. Nu voia să iasă afară și să-i înfrunte iarăși pe monștri, dar făcuse un legământ cu mult timp în urmă, când încă mai era un flăcău și voia să fie un erou. În acea zi, i-au pus în mână o sabie strălucitoare și i-au spus că el este cel Ales, iar pentru o scurtă clipă luminoasă, el chiar a crezut că e adevărat. Au fost vremuri când a crezut că și-a trăit întreaga viață în umbra aruncată de acel moment incandescent.

— Să te salvez de *ce*? a întrebat.

— De ceva din întunericul de afară, spuse mama. Ne-a luat câteva vite și-l putem auzi hălăduind prin noapte. Uneori ne cheamă. Ne cere să o trimitem pe Gerda afară. Spune că dacă o trimitem, va pleca și ne va lăsa pe ceilalți în viață.

[5] gnome, goblin, hobgoblin, troll, imp, elf, brownie, kelpie, leprechaun, fairy, pixie, sprite – în folclor și literatura fantasy sunt membrii unei rase mitice de creaturi asemănătoare oamenilor, dar pitici, îndesați, talentați în minerit și prelucrarea metalelor.

Kormak privea flăcările, gândindu-se la o altă fetiță de opt ani pe care o văzuse astăzi.

Și ea văzuse un monstru. Își ținu gura bine închisă.

— Câți ani ai, soldatule? a întrebat fermierul.

— Treizeci și cinci. Am să mă las la vatră peste șapte ani.

— Ce?

— Nimic.

Kormak și-a regretat imediat vorbele. Nici măcar unul din șapte oameni ai *Ordinului* său nu supraviețuiau anilor lungi la datorie, iar cei rămași erau doar veteranii ologi care instruiau noua generație. Șansele contra supraviețuirii sale era mai multe și creșteau în fiecare an. Mai mult ca sigur că nu va mai revedea vreodată schiturile de pe Muntele Aethelas. Cei mai mulți dintre anii închinați prin jurământ trecuseră deja.

Maera cea cu plete aurii și zâmbet fermecător.

Grim Solian.

Cârnul Rurik care și-a dorit atât de mult să fie viteaz și a și fost până când…

Iar aceștia erau cei despre care știa, pentru că fusese trimis ca să le recupereze săbiile, să le preia sarcinile, să ucidă creaturile care i-au omorât.

— Puțini mercenari trăiesc cât să ajungă la vârsta ta, întregi și nevătămați. Înseamnă că ești un bun luptător cu sabia.

— Sunt.

Și de ce n-ar fi? Plătise cu întreaga sa viață ca să fie atât de bun.

— Poți înfrânge un *troll*?

Kormak s-a gândit. *Troll*ii erau printre cei mai duri dintre *Copii Lunii*. Unii erau înalți cât o casă și puteau ucide un ditamai taurul cu o singură lovitură de pumn. Aveau pielea tare ca piatra. În toți anii săi de luptă, el nu s-a confruntat cu nici unul.

— Nu știu.

— Cei mai mulți oameni ar fi spus un simplu *'nu'*.

— Eu nu sunt ca ceilalți oameni.

Fermierul îl privi gânditor.

— Cândva am auzit o poveste – despre un *Ordin* de *Cavaleri* care au jurat să înfrunte *Luna* și *Umbra*. Semnul *Ordinului* lor era sabia făurită de *gnomi* pe care o purtau la spate ca simbol al poverii jurământului depus. Se spune că au *Dragonul* tatuat deasupra inimii.

Deci îi văzuse tatuajul când își îngrijise rana. Kormak a blestemat faptul că și-a ajustat cureaua sabiei ca să o poată purta agățată peste umăr, deși, după atâția ani, tot nu s-a simțit niciodată confortabil purtând-o așa.

În aer plutea o întrebare nepusă, dar nu pentru mult timp.

— Sabia ta e făurită de *gnomi*, războinicule?

Kormak știa că putea răspunde cu un simplu '*nu*'. Momentul avea să treacă. Acești oameni vor fi oricum mai în siguranță în spatele *Vechilor Semne* de pe zidurile lor. Nu-și vor da niciodată fata pentru ca Creatura din întuneric să plece, nu-i așa?

Iar el era obosit, slăbit din cauza rănii. Mai mult decât atât, ca să o spună pe-a dreaptă, obosise să mai lupte… să ucidă. Obosit… mortal. Dacă nu spunea nimic, putea sta în noaptea asta aici, lângă foc, și să plece dimineața în liniște. Ar fi fost o atitudine înțeleaptă. O clipă se gândi că asta ar vrea să facă mai mult decât orice de pe lume, dar jurământul l-a reținut; cuvintele unui flăcău erau mai puternice decât frica unui bărbat.

— Da.

— Atunci îți cer această binefacere – apără-ne de teroarea nopții. Veghează cât timp dormim. Păzește-ne pe noi, copii zilei, de *Copii Lunii*.

Toți ochii erau ațintiți asupra sa. În ei luceau frica și speranța. Cuvinte au fost spuse conform ritualului. Nu putea refuza. Dădu răspunsul ritualic.

— Vă voi proteja, spuse. Jurământul mi-l voi ține sau muri-voi încercând sarcina să o îndeplinesc. Dacă va trebui să mor, frații mei o vor duce mai departe. Pentru asta îmi dau cuvântul.

Termină bandajarea rănii, deși era foarte obosit, își ridică încă o dată sabia.

— Nu pot rămâne ca să vă protejez, așa că vă voi scăpa de monstru în noaptea asta.

Imediat ce a pășit în pădure, Kormak a știut că acolo era ceva rău. Liniștea era amenințătoare. Simțea prezența a *altceva*. Cu un efort de voință și-a ținut mâna departe de mânerul sabiei. Și-ar fi dorit să poarte o sabie de argint care i-ar fi ars pe *Cei Vechi* cu atingerea ei. La fel de mult își dorea soarele, gândindu-se că era abia trecut de miezul nopții. Luna plină privea în jos printre copaci.

Uneori, i se părea că vede sclipirea rece a unor ochi mici, dar când se întorcea într-acolo nu mai vedea nimic.

Auzea zgomotele făcute de Creaturi micuțe prin frunziș. *Șoareci*, își spunea sieși, dar știa că nu asta erau.

Ceva se agita prin ramurile de deasupra și știa că nu e o bufniță.

Întreaga pădure *puțea* prezența *Celor Vechi*. Semnele lor erau peste tot.

În apropiere se afla un arbore uscat, pe jumătate prăbușit. Una dintre crengi era ațintită către calea ce ducea la fermă, către siguranță. *Du-te*, părea a spune. *Fugi cât încă mai poți*. Făcuse un jurământ pe care îl va respecta cu prețul vieții. Să-l încalce acum însemna să-și bată joc de întreaga sa viață de până acum și de toți cei care l-au precedat murind onorabil. Ei au intrat în luptă știind că se confruntă cu Întunericul și soarta lor. Nici el nu putea face altfel.

S-a afundat mai adânc în pădure.

Cu fiecare pas creștea simțământul de amenințare.

Cu fiecare pas simțea ochi ostili ațintiți asupra sa din întuneric.

În sfârșit, a găsit ce căuta. Ajuns într-o poiană, a văzut semnul *Copiilor Lunii* scrijelit pe o buturugă de copac. Se opri în mijlocul poienii, strigând:

— Vorbește! Știu că ești acolo!

Kormak a rămas absolut nemișcat. Ceva uriaș se apropia de el, venind printre copaci. A surprins sclipirea a ceva palid și rece, acoperit în mare parte de ramurile copacilor. Să fie niște colți? Să fie un ochi? *Pe Soare*, își zise, *Creatura e uriașă*.

— N-ar fi trebuit să vii aici, copil al zilei.

Nu era slabă precum vocea umană. Era prea joasă și prea puternică, iar tonul era prea ciudat. Era o foame în el. Era vocea unui prădător mare. *Dacă un leu ar fi putut vorbi*, se gândi Kormak, *ar fi avut o vocea ca aceasta*.

— Ai încălcat *Legea*, spuse Kormak.

— A trecut multă vreme de când unul ca tine a invocat *Legea*. Cine ești tu care vorbești despre ea?

— Știi cine sunt. Știi de ce am venit aici.

— Unde-ți este sabia de argint? Unde-ți este calul alb? Unde-ți este lancea cu flamura *Dragonului* fluturând în bătaia vântului?

— Le-am lăsat în urmă. Am vrut să-ți acord o șansă, cu sportivitate.

— Copil al zilei, stai acolo rănit, cu blestemata aia de sabie la spate și totuși n-o scoți, deși eu m-am apropiat destul ca să te pot sfâșia și să-ți smulg inima din piept. Chiar ești atât de bun?

Vocea era plină de amuzament și dispreț.

— Dacă scot sabia, trebuie să te ucid. Cred că e mai bine să-ți dau mai întâi un avertisment.

Un urlet a izbucnit din întuneric, precum tunetul mândriei unor lei care au luat urma prăzii.

Lui Kormak i-a trebui un moment ca să priceapă că era un râset. Chicoteli și țipete au străbătut toată pădurea. Râsul era oribil, voioșia *Celor Vechi*, rece și mortală. *Erau chiar atât de mulți acolo?* se întrebă Kormak.

— Te întreb din nou, ești chiar atât de bun la lupta cu sabia?

— Există o singură cale să afli. Vrei să mă pui la încercare?

— Copil al zilei, eu cunosc această sabie. Știu ce este. Dar tu?

— Da.

— Deci dacă te ucid, va fi un *Protector al Zorilor* mai puțin.

— Dacă mă ucizi, vor veni alți doi ca mine. Dacă îi ucizi și pe ei, vor veni patru. Dacă îi ucizi, iar vor veni de două ori mai mulți. Și tot așa, până când vei muri. *Ordinul* este o mare mașinărie. În spatele zău se află toate *Armatele Dimineții*. Dar mai întâi, va trebui să mă ucizi pe mine, iar eu nu sunt un țăran sau o fetiță.

Era o înșelăciune. *Ordinul* nu mai avea puterea de a duce o astfel de răzbunare, cel puțin nu pentru niște oameni atât de nevoiași, dar, poate că acest *Copil al Lunii* nu știa asta.

— Hai să mai vorbim până când mă hotărăsc cum să te ucid.

Kormak s-a pregătit. Și-a reamintit vorbele Maestrului Ibrahim. *'Nu arăta nici frică, nici slăbiciune. Copii Lunii respectă asta.'*

— Dacă așa vrei… Avem toată noaptea.

— Îmi amintesc această sabie, spuse vocea leonină. Areon cel Brav a purtat-o la Brightmere.

Un mic șoc a trecut prin mintea lui Kormak. Aeron cel Brav se afla în mormânt de o mie de ani.

— L-a ucis cu ea pe fratele meu Masarion.

Iată un indiciu, se gândi Kormak, deși concluzia la care ducea nu era ura una luminoasă. Creatura de acolo era ceva infinit mai rea decât un *troll*.

— Atunci, te salut, Telurion,

— Îți cunoști istoria, spuse *Copilul Lunii*. Poate că ești cine spui. Dacă-mi cunoști numele, ar fi politicos din partea ta să mi-l spui pe al tău.

— Sunt Kormak Mac Kaine.

— Am auzit acest nume. Stârnește teroare printre cei mai lași din poporul meu. Ei spun că ești cel mai bun în mânuirea acestei săbii de la Aeron încoace. Eu unul, nu cred.

— Se spune că nici tu nu ești la nivelul fratelui tău, așa că probabil noi doi suntem egali.

Și iarăși au răsunat îndelung acele râsete tunătoare. Știa că este pus la încercare și că *Cei Vechi* nu judecă precum oamenii. Se întreba la ce concluzie a ajuns Creatura din întuneric.

— Miros sângele pe mâinile tale și văd oameni în urma ta.

De unde știa asta? s-a întrebat Kormak. Clarviziunea nu se număra printre abilitățile lui Telurion. Poate că va avea ceva de adăugat la *Cronici*, dacă va supraviețui acestei nopți.

— Am ucis un *Fiu al Umbrei* în Stormgarde.

— Iar ei te vânează pentru asta? Credeam că ar trebui să-ți fie recunoscători.

— Din nefericire, cetățenii, prietenii săi, nu știau despre natura crimelor sale. Garda civică m-a surprins chiar în momentul când îi aplicam sentința. N-am fost blând cu ei când am plecat.

— Te furișezi prin întuneric și-i ucizi pe cei asemenea ție, când altădată ai fi călărit deschis spre luptă. *Ordinul* tău pare foarte slăbit în prezent. Sigur ești vrednic să sprijini *Legea* cea veche?

Kormak nu mai era sigur demult, dar a spus:

— Pentru a sfârși războaiele îndelungate dintre popoarele noastre, *Copiii Lunii* au jurat să rămână pe pământurile lor și să-i lase pe ai mei în pace. Încalci acest jurământ?

Kormak s-a încordat. Moartea rapidă ar putea fi singurul rezultat dacă răspunsul era cel greșit. Urmă o pauză.

— Poporul tău nu mai respectă demult vechile hotare.

— Iar poporul tău poate și-i pedepsește pentru fărădelegile lor. Așa cum te voi pedepsi eu pentru ale tale, pentru că aceasta este sarcina *Ordinului* meu. Acestea nu sunt pământurile tale.

— Cine ești tu ca să-mi vorbești de pedeapsă, muritorule? Eram bătrân când acest pământ era tânăr. Am trăit zece mii de ani și voi trăi încă zece mii după moartea ta.

— Nu și dacă încalci *Legea*.

— Chiar dacă porți sabia aceea, nu înseamnă că ești Aeron, muritorule. Trebuie să o și mânuiești la fel ca el.

— Știu să lupt cu ea destul de bine. Te întreb iarăși, încalci jurământul?

Tufele au fost date deoparte ca și cum trecea printre ele o greutate uriașă. A așteptat ca monstrul să iasă la vedere, dar acesta nu a făcut-o, deși acum se afla mai aproape ca mai înainte, acoperit încă parțial de frunze.

— Nu mă tem de acea sabie.

— Ai fugit de ea odată. Ai părăsit trupul fratelui tău pe câmpul de la Brightmere când ai fugit de puterea ei. Juri să părăsești aceste ținuturi sau trebuie să ne luptăm?

— Am regretat întotdeauna că mi-am părăsit fratele în acea noapte. Voi, muritorii, nu puteți înțelege cât de mult am făcut-o. Am servit împreună la Curtea *Doamnei* înainte de a-și întoarce fața de la noi. Am cutreierat Pădurile Sălbatice înainte de venirea *elf*ilor și am străbătut Marele Ocean înaintea navelor strămoșilor tăi. Am făcut poeme închinate frumuseții Stormfangs înainte ca *leprechaunii* și ceilalți din același neam să-și facă vizuinile acolo, sau ca prima cetate să-și înalțe turnurile întunecate peste deșerturile de cenușă. Am luptat în bătălii cum nu vei vedea nicicând în aceste vremuri decăzute; pe atunci *Puterile* dezrădăcinau munții și fierbeau lacurile în furia lor. Toate astea s-au sfârșit pe câmpul de la Brightmere.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta. Dacă fratele tău n-ar fi ales să fure fata *Regelui Soare*, poate nu ai fi avut atât de suferit.

— M-am gândit mult la sabia pe care o porți, muritorule. M-am gândit ce înseamnă pentru cei ca mine.

— Înseamnă Moarte.

— Am trăit mult, muritorule, și i-am văzut pe ai tăi alungându-i pe ai mei în pustiurile acestei lumi. Am obosit să fug. Am obosit să fiu alungat de vracii voștri și de descântecele voastre și de săbiile voastre reci, din argint.

— Ai ales, deci trebuie să ne luptăm…

Mult timp nu a fost nici un răspuns.

Kormak și-a ridicat mâna la mânerul sabiei.

Liniștea s-a adâncit, apoi păru că noaptea a suspinat. Simți încă o prezență, și auzi vorbe șuierate în limba veche, atât de repede încât nu putu să le priceapă. *Oare ce se spunea acolo?* s-a întrebat.

— În noaptea asta nu ne vom lupta, muritorule. Îi voi lăsa în pace pe micii fermieri pe care-i aperi.

— Juri în numele *Doamnei* și al speranței tale pentru iertare?

— Jur în numele *Doamnei Noastre a Lunii* și al speranței mele pentru iertarea ei, că nu-i voi mai tulbura atâta vreme cât vor mai trăi.

Acesta nu era un jurământ pe care să-l facă vreunul dintre *Cei Vechi*, iar lui Kormak nu i-a plăcut deloc formularea.

— Atunci mergi în pace, *Copil al Lunii.*

— Noi doi ne vom reîntâlni. În acea noapte nu voi mai fi la fel de prietenos.

— Nici eu.

— Mergi în pace, *Protector al Zorilor.*

Hohote batjocoritoare de râs l-au însoțit până la ieșirea din pădure. Era sigur că știe de ce. I-a trebuit toată forța voinței ca să nu o ia la fugă.

Casa fermierului era tăcută, deși știa că acolo sunt oameni. Putea auzi caii nechezând în grajd. Putea simți mirosul purtat de vânt, miros simțit și altădată. Duhoarea cărnii de om arse nu putea fi uitată niciodată.

S-a apropiat de ușă și i-a auzit pe oamenii dinăuntru. Erau o grămadă. O privire iute în grajd i-a spus că sunt cel puțin zece, judecând după numărul cailor. Urmăritorii săi au fost hotărâți. Au călărit chiar și sub lumina lunii pline. A presupus că mărimea numărului le-a dat încredere.

Kormak s-a apropiat de ușă. Simțurile i-au spus ceea ce mintea deja înțelesese. N-au lăsat gărzi. Nimeni nu voia să aștepte singur afară, când bântuiau *Copii Lunii.*

Prin crăpăturile ușii răzbătea lumina. Spărseseră ușa la intrare. Fermierul n-a fost la fel de ospitalier cu un grup mare de oameni înarmați, așa cum fusese cu Kormak… și a plătit prețul. Râsete ascuțite, aproape isterice, răsunau între zidurile casei. Kormak știa că indiferent ce va găsi înăuntru, nu va fi de bine. S-a încordat și a intrat pe ușă.

Era un grup de oameni cu aspect dur în uniformele Gărzii Civice din Stormgarde. Kormak l-a recunoscut pe unul dintre ei, un tip solid cu mustață stufoasă și capul chel. Avea un bandaj strâns în jurul bicepsului rănit de Kormak mai devreme. În obscuritatea din interior, le-a trebuit ceva vreme ca să-și dea seama că el se afla acolo.

O singură privire i-a spus tot ce avea nevoie să știe. Fetița era moartă pe podea. Mama ei zăcea alături, moartă, cu brațele întinse către fiica ei. Dintr-un ochi îi curgea sânge care se adunase într-o baltă pe podeaua de pământ. Kormak știu că era unul dintre acele lucruri care-l vor ține treaz în multele nopți când nu mai putea dormi.

Era ușor de priceput ce se întâmplase acolo. Ochiul său experimentat citea semnele ca și cum ar fi fost paginile unei cărți.

Gardienii au năvălit înăuntru. Au început să ia la întrebări familia. Aceștia nu au răspuns satisfăcător. Unul dintre intruși a înșfăcat fetița și a amenințat-o. Atunci băiatul s-a năpustit și s-a ales cu capul zdrobit de unul mai panicos.

Frica și furia au scăpat de sub control, și a urmat o baie de sânge. Bătrânul fermier era întins lângă nevasta lui, cu o gaură mare în piept. Fiul cel mare era prăbușit lângă foc. Avea fața arsă. Lângă el se afla o furcă. Încasase o jumătate

de duzină de răni, după care a căzut în foc. Un gardian l-a tras deoparte. De la el venea mirosul de ars.

Ar fi putut fi și mai rău, se gândi Kormak. Când duhoarea i-a invadat nările, s-a așteptat la tortură. Vorbele bătrânului i-au revenit în minte: ‘*Moartea e moarte. Nu contează cum se întâmplă*’.

Toate acestea s-au întâmplat pe când el stătea în pădure vorbind cu *Copilul Lunii*. Iar Telurion a știut. Acestea erau veștile pe care le-a primit. A jurat știind că deja trecuse termenul până la care trebuia să și-l țină.

Gardienii tocmai l-au observat. Comandantul lor l-a privit din scaunul în care se lăfăia.

— Știam că te-au ascuns pe undeva. Ai fost prost că ai ieșit din ascunzătoare, dar nu contează. Te-am fi găsit dimineață.

— N-ar fi trebuit să veniți aici, spuse Kormak. Și n-ar fi trebuit să faceți asta.

— Iar tu n-ar fi trebuit să-l ucizi pe Primarul nostru. A fost un nemernic gras și lacom, dar nu putem lăsa oamenii să bântuie ucigând pe cine au chef. E un exemplu rău.

— Unul pe care se pare că l-ați urmat voi.

Căpitanul avu decența să pară rușinat o clipă.

— Situația a scăpat de sub control.

Se uită la ceilalți gardieni care păreau și ei rușinați, iar Kormak a știut că rușinea lor era chezășia morții sale. Nu vor voi să lase în viață pe cineva care a fost martor la asta.

— Cine a ucis fetița? întrebat Kormak. Cine a început?

— Ce contează? a întrebat căpitanul.

S-a ridicat și și-a tras sabia din teacă. Era un om înalt și purta zale.

— Contează pentru mine.

— Păi, dacă te face fericit, află că eu am făcut-o. Consideră că ți s-a îndeplinit ultima dorință înainte de a te spânzura. Ne-a îndrugat niște palavre cum că te-ai dus să o salvezi de monștrii întunericului. N-a vrut să spună adevărul nici chiar când am tăiat-o.

Kormak privi trupul micuț. *Iartă-mă. Monștrii au venit din întuneric, iar eu nu te-am putut salva. Au venit căutându-mă pe mine, iar eu nu am fost aici, așa că te-au ucis pe tine în locul meu.*

Omul cu brațul rănit i-a întrerupt șirul gândurilor.

— Spânzurătoarea este prea ușoară pentru acest nemernic. Azi aproape că m-a ucis. Trebuie să plătească pentru asta cu sânge.

— N-am vrut să te ucid, spuse Kormak.

Au râs cu toții de parcă făcuse o glumă. Încă mai hohoteau când a murit primul dintre ei; chipul său a rămas împietrit de uimire la iuțeala cu care sabia a apărut în mâna lui Kormak. A spintecat cel mai apropiat gardian de-a latul burții.

Oțelul forjat de *gnomi* a tăiat prin cămașa de zale de parcă ar fi fost din lână. Burta omului s-a deschis și mațele i s-au împrăștiat.

Toți l-au privit uimiți, nu prea înțelegând ce se întâmpla. Un singur om îi ataca pe ei toți. Au mai murit trei înainte ca să poată reacționa: un craniu despicat, o inimă străpunsă, un braț retezat de la cot.

Kormak continuă să înainteze spre căpitan. Un gardian a încercat să-l lovească în cap cu o toporișcă de cavalerie. S-a ales cu încheietura mâinii retezată. Apoi, Kormak și-a împlântat sabia până la gardă în burta căpitanului, străpungându-i tot trupul, după care a tras-o afară, răsucind-o. Căpitanul a căzut răcnind la pământ.

Kormak s-a întors… doar ca să-i vadă pe ceilalți fugind în noapte.

Luna plină lumina totul. Când a auzit urletele *Copiilor Lunii*, Kormak a luat scaunul și s-a așezat lângă foc, așteptând și făcând tot posibilul să nu privească trupurile celor pe care nu a putut să-i protejeze.

A durat mult până ce au încetat țipetele de afară. *Celor Vechi* le plăceau să se joace cu hrana.

SFÂRȘIT

LEE CHILD

SHORTY ŞI SERVIETA

LEE CHILD

SHORTY ŞI SERVIETA

Titlul original: *Shorty and The Briefcasse, 2018*
Traducerea: Ştefi Todo

Săptămâna legendară a lui Shorty Malone a început într-o luni, când a fost împușcat în picior, pur și simplu, într-o secție de întreținere a departamentului de salubritate. Echipa lui a intrat pe ușa din față, cealaltă a intrat pe ușa din spate, cu un plan vag de a încercui un tip despre care știau că era ascuns undeva printre camioanele de gunoi parcate. Apoi cineva a început să tragă și într-o fracțiune de secundă toată lumea trăgea. Raportul oficial spunea că au fost trase nouăzeci de cartușe în acea zi. Nimeni nu a fost ucis, nici chiar tipul ascuns. Singura victimă a fost Shorty, din cauza unui glonț care a ricoșat în mod nefericit. Reconstituirea de mai târziu a arătat că un coleg ofițer a tras, iar glonțul lui a deviat ușor de pe partea laterală a unui cauciuc și apoi mai mult de pe șasiul unui alt camion. După aceea a fost deformat și și-a pierdut cea mai mare parte din energie. L-a lovit pe Shorty în fluierul piciorului, nu mai rău decât o lovitură ușoară a unui ciocan cu cap rotund. A zgâriat pielea și a rupt osul. Shorty a fost spitalizat imediat.

După aceea a fost ciudat. Era greu să arăți prea mult entuziasm. Shorty fusese în divizia detectivilor cam un an, așa că nu mai era un începător viteaz, dar nu era încă nici un veteran încărunțit. Era un nimeni. Plus că tehnic crease un conflict intern. Existau chiar niște dubii că tipul ascuns chiar avea o armă. Și un zvon că oricum era tipul greşit. Poate că fratele lui. Așa că exista o senzație generală că era mai bine ca toată afacerea să fie uitată. Ceea ce era dur pentru Shorty. În mod normal un polițist împușcat ar fi fost tratat cu respect maxim. În mod normal Shorty ar fi fost prezentat peste tot ca un erou. O jumătate de duzină de golani optimiști ar fi lansat colecte pe internet. Shorty ar fi putut primi bani frumoși. Poate chiar ar fi putut să-și ramburseze creditul pentru colegiu.

Dar a fost ignorat. Marțea ni s-au dat tuturor noi sarcini. Parte din uitare. Bineînțeles, uitându-te înapoi, s-ar putea să fi fost făcute niște greşeli. Dar asta a fost atunci. Am mers mai departe. Acum facem progrese. Toți ne-am ocupat de noile treburi și, ca rezultat, nimeni nu a mers să-l mai viziteze pe Shorty la spital, cu excepția colegei lui Celia Sandstrom, care era un alt nimeni de un an, doar că arăta mai bine, dacă nu purta vesta de kevlar. Evident, se oprea frecvent pe la spital și, evident, îl ținea la curent pe Shorty cu ce se întâmpla. Și cu ce nu se întâmpla.

Am fost mutați la narcotice, ca parte a propriei lor uitări. Toate strategiile anterioare s-au transformat în nimic. Era timpul să le uităm. Timpul să mergem mai departe. Așa că dacă cineva ar fi menționat vreodată beleaua anterioară, am fi putut toți să strâmbăm din nas și să spunem: „Ce, chestia aia veche?”. Ca prietena ta când îi spui că arăta bine în hainele de ieri. Așa că departamentul lor a luat-o de la început, așa cum am făcut și noi, iar ei ne-au băgat în cap noua lor idee măreață, care era să nu mai urmărim drogurile și să începem să urmărim banii. Ceea ce necesita forță de muncă. Narcoticele erau o afacere cu bani gheață. Banii gheață

erau ca un râu. Voiau să vadă unde curg. Și cum. Unele părți le cunoșteau. Unele părți nu le înțelegeau. Ne voiau acolo, urmărind.

Mai exact, voiau să urmărim un tip care ducea o servietă din Jersey. Făcea de obicei călătoria de două ori pe săptămână. Presupunerea era că servieta era plină de bani de hârtie. O plată en-gros, poate, sau o parte din profituri. Un nivel al schemei piramidale care ducea la celălalt. Spuneau că o servietă obișnuită putea conține un milion de dolari. Spuneau că era un transfer fizic pentru că banii nu erau electronici până când nu erau într-o bancă. Unde banii nu ajunseseră încă. Spuneau că era un indiciu în nume. Spuneau că treaba noastră era să evaluăm șansele de a fi martori oculari la un schimb. Ceea ce ar fi fost doi la preț de unu. Plus întreruperea unei legături vitale în lanț. Era o treabă captivantă. Nu era de mirare că toată lumea uitase de Shorty. Cu excepția Celiei. Ea trebuie să-i fi descris misiunea în aceeași zi, pentru că atunci trebuie să fi fost momentul când Shorty a început să gândească.

* * *

Tipul cu servieta era un bărbat mai bătrân. O persoană cu greutate. Cumva impunea respect. O figură foarte impunătoare. Simpla lui prezență impunea un adânc respect. Cu un milion de dolari în mână. Servieta era de metal. O marcă la modă. A mers pe trotuar, liniștit, până la ușa în stil vechi a unei clădiri. A dus-o înăuntru. Zece minute mai târziu a ieșit fără ea. L-am văzut făcând exact același lucru pe care raportul zicea că îl face întotdeauna.

Clădirea de birouri avea un hol îngust, păzit. Lista arăta că sunt douăzeci de chiriași. Toate nume anoste. O mulțime de import-export. Fără îndoială o ramură bine dezvoltată. Tot felul de sisteme de avertizare timpurie. Nu avea rost să pui întrebări. Am scris lista și am trimis-o. Noilor noștri șefi nu le-a plăcut. Au trimis-o înapoi.

— Trebuie să știm care birou se potrivește, au spus.

— Nu putem trece de biroul de primire, am spus.

— Prefaceți-vă că sunteți de la întreținere.

— Nu folosesc servicii de întreținere.

— Atunci folosiți-vă insignele.

— Tipii răi vor fi pe scara de incendiu înainte chiar ca ușa liftului să se deschidă pentru noi în hol. Probabil că tipul de la securitate îl controlează cu o pedală de picior.

— Dați-i o sută de dolari.

— Tipii răi i-au dat cinci.

— Aveți vreo propunere?

— Prima zi, șefu', am spus noi. Căutăm conducătorii.

După aceea Celia a spus că Shorty și-a dat seama că ne scăpase ceva. Era pe spate, cu picioarele ridicate. Nu era necesar din punct de vedere medical, dar sindicatul s-a gândit că ar fi o fotografie mai bună pentru ziare. Shorty era îngrijorat pentru noi, a spus Celia.

— Care Shorty? am întrebat noi.

* * *

Am venit în dimineața zilei de miercuri și, după cum era de așteptat, afacerea cu servieta modernă se cam răcise deja. Așteptările au fost reduse retroactiv. Erau niște informații solide, altă cărămidă în zid, așa cum se intenționase, nimic mai mult.

Apoi, chiar înainte să fie gata cafeaua, a urcat din nou în top pe agenda zilei. Au apărut noi dovezi, dintr-o direcție diferită, și duceau spre aceeași clădire de birouri. Către un chiriaș anume. Știau cu siguranță că tipul ăsta trimite bani afară. Acum ei voiau să găsească o soluție. Voiau să vadă aceiași bani întorcându-se. Voiau un ochi în preajma tipului. Voiau mărturia unui martor ocular, care să vadă cum bătrânul pune servieta pe o masă, iar celălalt tip o învârte și deschide încuietorile cu degetele. Dacă am putea ajunge destul de aproape încât să vedem banii, ei bine, asta ar fi cireașa de pe tort.

— Shorty spune că e evident că asta e imposibil, a spus Celia după aceea.

— Nu avem nevoie de vocea judecății de pe un coridor de spital ca să ne spună asta, am spus noi. Bineînțeles că e imposibil.

— Deci ce ar trebui să facem?

— Nimic. Poate ne vor muta la moravuri. Ceea ce n-ar fi cel mai rău lucru din lume.

Dar menționarea lui Shorty ne-a reamintit de remarca anterioară, de la sfârșitul zilei de marți, pe care niciunui detectiv nu i-a plăcut să o audă, că ne-a scăpat ceva. Nimeni nu a spus nimic cu voce tare, dar știu că toată lumea a verificat pe ascuns și individual tot ce a putut, de la început până la sfârșit, de la fișierele originale, până la notele scrise de mână.

Tipul a condus din Jersey, doar el singur la volan, fără șofer, într-o mașină frumoasă dar nespectaculoasă, prin tunelul Lincoln, în sud, spre o parcare din West Twenties, care era cel mai aproape de biroul de clădiri în stil vechi. Un tip scund cu vestă neagră și papion i-a parcat mașina, în timp ce el a ieșit cu servieta și a început lungul marș pe trotuar. Călătoria lui a sfârșit inevitabil după o stradă și jumătate în holul clădirii de birouri, unde i s-a permis să treacă dincolo de birou, după o inspecție respectuoasă, dar nu neglijentă. De fiecare dată a petrecut cam zece minute înăuntru și de fiecare dată a ieșit cu mâinile goale. Acelea erau faptele. Asta știam noi.

Celia se prefăcea că nu s-a gândit deloc la problemă, dar mai târziu a spus:

— Shorty e sigur că ceva e greșit.

Ceea ce nu voiam să auzim chiar atunci, pentru că miza a fost ridicată și mai mult. Mai multe piese de puzzle se aranjaseră la locul lor. Dintr-odată tipii de sus și-au dat seama că ar putea prinde întregul lanț deodată. Ar fi arestarea anului. Sigur, medalii. Voturi pentru primar. Tot tacâmul. Dar aveau nevoie ca totul să fie impecabil. Fiecare verigă din lanț trebuia să fie probată cu martori. Dovezile erau cheia.

Noi am argumentat că nu va merge. Am spus că în loc de asta ar trebui să-l arestăm pe tip pe trotuar, înainte să intre în clădirea de birouri, cu banii încă în servietă. Pentru că era justificat din punct de vedere legal să presupunem că se îndreaptă spre un tip anume din biroul necunoscut. Unde altundeva ar merge? Era la fel de bine ca a fi martor la un transfer. Exact același lucru, cu o etapă mai devreme. Un instantaneu diferit. Un cadru anterior din același film.

Nimic nu era mai convingător decât să nu ai alternative, așa că au fost de acord. Am așteptat într-o sală de ședințe un telefon din Jersey. Departamentul local al poliției de acolo supraveghea locuința tipului. Imediat ce tipul s-ar fi îndreptat înspre tunel ne-ar fi anunțat. Drumul era de obicei aglomerat. Vom avea destul timp pentru a obține un mandat. Nu era nicio grabă.

Dar apelul telefonic n-a venit. Nu miercuri. Nu joi. A venit vineri. Un agent din suburbii ne-a spus că tipul era în mișcare în mașina lui frumoasă, dar nespectaculoasă, și părea să se

îndrepte spre Manhattan. Celia nu era cu noi în birou în acel moment. A venit un minut mai târziu și i-am spus despre telefon.

— Shorty spune că gândim totul greșit, a spus ea.

Ceea ce nu voiam să auzim chiar atunci, pentru că eram prea agitați înainte să luăm un tip de pe trotuar. Dar ea a insistat. A spus că Shorty stătea întins acolo, cu o grămadă de timp de gândire. Ar trebui să ascultăm. Eram indeciși. Pe de-o parte, Celia era în echipă. Putea ea să fie un nimeni, dar era a noastră. La fel și Shorty. Pe de altă parte, era în joc arestarea anului. Medalii și voturi. Nu era o chestie cu care s-o dai în bară luând inițiativa. Nimeni nu dorea să fie tipul care a aruncat-o în aer.

— Chiar credeți că este convingător din punct de vedere juridic dacă îl luăm pe stradă cu o pungă de bani? a întrebat Celia.

— Într-un fel, am spus noi. Cumva. Poate. Destul de bine, probabil.

— Ar fi îngrijorat avocatul lui?

— Puțin. Probabil nu-și va tăia venele.

— Dar oricum, e o imensă bătaie de cap, nu? a spus ea. Sunt un milion de dolari în numerar. Fiscul ar fi implicat. Poate și Ministerul de Finanțe. De ce să-și asume riscul? De ce să ducă servieta așa, la vedere?

— Știm că banii sunt mutați din punctul A în B, am spus noi. Știm că tipul dinăuntru îi primește. Cum altfel ar putea ajunge la el, dacă nu prin tipul nostru? Nimeni nu intră și nu iese. Și oamenii duc tot felul de lucruri în acest oraș. Duc serviete pline cu diamante, care valorează mai mult decât are acest tip.

— Shorty crede că e o momeală. Crede că servieta e întotdeauna goală. Își bat joc de noi. Vor să-l arestăm pe tip. Se roagă de noi. Ăsta-i planul lor. Vor să deschidem servieta și să nu găsim nimic înăuntru. Shorty spune că vom arăta ca niște proști. Spune că nu vom mai primi niciodată alt mandat. Judecătorii vor râde de noi. Va trebui să îi lăsăm în pace pe tipi ani de zile. În acest fel vor câștiga.

— Un tip îl plătește pe celălalt, am spus noi. Știm asta. E un fapt real. Pentru că e un lanț. O mulțime de oameni se așteaptă de la noi să ne facem bine treaba. Avem nevoie de dovezi.

— Putem să le obținem, a spus ea. Dar nu în stradă. Nu acolo sunt. Shorty spune că aveți dreptate, un tip îl plătește pe celălalt. Dar nu în felul în care credem noi.

— Atunci cum?

— În parcare. Tipul lasă banii în portbagaj. Poate că într-o pungă. Omul de la parcare o ia și o pune în mașina celuilalt tip. Care e întotdeauna acolo pentru că parcarea e aproape de clădirea de birouri. Adevăratul transfer nu se vede și nimeni nu se gândește la el. Toată lumea e distrasă de servieta strălucitoare.

Nimeni nu a vorbit.

— Shorty spune că putem câștiga oricum, a spus Celia. Putem verifica rapid mașina, imediat ce tipul iese din ea și, până la urmă, dacă nu e nimic în ea, atunci putem să-l prindem pe tip după câteva pași și să-l arestăm oricum, așa cum ar trebui să facem. Shorty spune că nu avem nimic de pierdut.

Telefonul a sunat din nou. Polițiștii de la autoritatea portuară de la gura de tunel din Jersey. Tipul tocmai a trecut prin punctul E-Z.

Am plecat. Am așteptat în parcare.

Nimic de pierdut.

* * *

Shorty a avut dreptate. Banii erau într-o pungă de cumpărături galbenă în portbagajul mașinii tipului. Ca dovadă, era la fel de bună ca oricare alta, și mai bună decât mulți oameni. A contribuit puternic la arestarea anului. În fața Celiei n-am putut pretinde toată gloria pentru noi înșine, așa că am spus cea mai mare parte din adevăr și, ca urmare, povestea a ieșit repede la iveală, despre un polițist-erou împușcat în picior luni, care apoi a stat în patul de spital și a agonizat și, până vineri, a creat unul dintre cele mai spectaculoase succese ale noului său departament, totul doar cu puterea minții. A primit o medalie pentru picior și alta pentru parcare, iar apoi a apărut în ziare, ceea ce l-a făcut în cele din urmă o legendă. Sindicatul a avut dreptate în privința fotografiei. A ajutat foarte mult.

Special pentru VP MAGAZIN!
Din universul DUNE
Începând cu luna Februarie reluam in versiune integrala foiletonul

SPIRITUL DUNEI

Fanfiction de ***William Mitchell***
În traducerea lui ***Sorin Panait***

Am scris această continuare a seriei, în urmă cu câțiva ani, pentru că întotdeauna am vrut să ştiu ce s-a întâmplat după evenimentele din Canonicatul DUNE.

William Mitchell

Cartea a şaptea a „Dunei" a stârnit vreme de ani buni imaginația fanilor. Faptul că drepturile exclusive de publicare a unei continuări au aparținut lui Brian Herbert nu a fost un impediment pentru William Mitchell să scrie propria sa variantă, pe care a pus-o gratis la dispoziția publicului: „Dune: Revenant", este, aşa cum recunoaşte însuşi autorul, un „unfinished draft" plin de curaj: ne aflăm în anul 20.252, când amintirea lui Muad'Dib, a lui Leto II şi a Dispersiei a produs nişte şcoli speciale: la Şcoala de Păstrăvărese, de exemplu, se pregătesc Visătorii de Melanj, prin prisma cărora, apelându-se la Memoria Universală vom afla ce s-a întâmplat cu Duncan Idaho şi Sheeana pe non-navă. Narațiunea are structura unui puzzle în construcție, şi paradoxal, ține cont de amănunte din „Ereticii Dunei" mai mult decât o face Brian Herbert şi Kevin J. Anderson în „Vânătorii Dunei". Noțiunea de Kwisatz Haderach nu mai e subsumată unei epopei mediocre despre urmările războiului cu maşinile: istoria evoluează dar vechile mistere fac loc altora noi, aşa cum ne obişnuise scriitura lui Frank Herbert. Întrebările Murbellei persistă: cum să facă pacea între Bene Gesserit şi Onoratele Matre? Membrii non-navei şi Duncan Idaho, acest prieten loial omenirii, au ajuns într-un alt Univers, unde, colonizând o planetă i-au pus numele de Dune. A existat şi un ghola Paul... era imposibil să nu existe, iar viermii de nisip au fost alături de el. Totul revine, chiar şi Viermele Om, care se întrupează în Sheeana, chiar şi autodistrugerea.

Dune: Revenant

http://reviziadecarte.wordpress.com/

...„Există ceva din Dune care trăieşte şi după moartea sa. Poate o poartă încărcătura noastră de viermi de nisip, perle ale conştiinței lui Leto. Poate o porți chiar tu, Sheeana." ...„Ceea ce văd sfidează temporalul, un spirit fără trup al unei lumi sfărâmate. Acest Spirit al Dunei hoinăreşte odată cu noi, caută o lume pe care s-o bântuie aşa cum noi căutăm una s-o locuim. Fără astâmpăr, cum suntem şi noi fără astâmpăr."

SPIRITUL DUNEI de William Mitchell

William Mitchell
Spiritul
Dunei

William Mitchell

SPIRITUL DUNEI

În traducerea lui ***Sorin Panait***

EPISODUL I
Capitolul 1

(20525 A.G.) Această investigaţie a Şcolilor de Păstrăvărese îşi are originile într-o criză de mult uitată. Cunoaşterea evenimentelor din jurul mileniilor numite Dispersia şi, ulterior, marea Integrare care a urmat, este critică pentru înțelegerea oamenilor din acele timpuri antice. Disciplina Visătorilor Mirodeniei şi abilitatea lor de a reconstrui şi disemina personajele „umanității noastre trecute" ne-au oferit o unealtă de cea mai mare importanță. Prin eforturile lor, am descoperit o bogăție de informații arheologice, un strat temporal ni s-a deschis care ne-a permis o reconstrucție a ceea ce în timpurile antice s-ar fi numit „istorie". Rețineți că Memoriile Multiple şi Tranziția Sinelui nu erau trăsături comune ale strămoşilor noştri umani. Acest fapt a fost printre cele mai alarmante şi revoluționare dintre toate cele descoperite de către Visătorii Mirodeniei – mințile oamenilor erau cândva solitare şi unice.

– Imprimare sociotemporală a Şcolii Păstrăvăreselor Idah-Mirabla

Thunhun stătea singur pe un podium în fața unei mulțimi care umpluse Marea Sală la maximum. Sala avea o capacitate de peste un milion de oameni, ceea ce o făcea locul perfect de întâlnire pentru Prima Celebrare Milenară a fondării Şcolilor de Păstrăvărese, dar nu asta îi reținea atenția lui Thunhun.

Stau în fața unui milion de Indivizi, dar gândurile mele sunt la designul acestui loc.

Arhitectura Marii Săli a Şcolii Idah-Mirabla era influențată de Templul original al Sfintei Alia a Cuțitului. Deşi Rakis fusese distrus cu două mii de ani înainte, planurile templului fuseseră salvate într-un cristal ridulian.

Legenda spune că au fost înregistrate de însuşi Tiranul – Împăratul Zeu Guldur. Guldur trebuie să fi prețuit şi el designul, arcul zidului exterior de o mie de metri ce ducea la „cuțit", o clopotniță ce se ridica deasupra la o mie de metri.

Thunhun îi spunea pe numele obişnuit Guldur, deşi, ca istoric, ştia că numele Tiranului era de fapt Leto II. Acest gând atemporal îi plăcu lui Thunhun şi îl calmă în timp ce se pregătea să vorbească.

Tempul Sfintei Alia fusese ales pentru mărimea sa, deşi multe structuri de pe diferite lumi ale Păstrăvăreselor ar fi fost de ajuns. Toate marile şcoli se adunau totuşi aici, pe planeta Ouadra, pentru istoria sa bogată datând de la prima duzină de Şcoli de Păstrăvărese. Cunoscută în timpurile antice drept Canonicatul, Ouadra fusese căminul Şcolii Idah-Mirabla, şcoala pentru care Thunhun activa ca reprezentant în timpul acestor Celebrări. Sute de evenimente se desfăşurau în timpul Celebrărilor Milenare, fiecare adaptat rolurilor familiale şi grupurilor de interese pe care erau fondate diferitele şcoli, ca şi discursuri ce aveau să fie ținute de către reprezentanții fiecăreia dintre Şcolile de Păstrăvărese. Thunhun privi la bannerele diferitelor grupuri şi le recapitulă în minte încă o dată, pentru a-şi îndepărta tracul, în timp ce mulțimea agitată se calmă pregătindu-se pentru discursul său.

Harkon-Mohia; Chani-Tej, Hallac-Ouadra, chiar membri ai Hayt-Scytl şi-au abandonat ideile izolaționiste pentru aceste evenimente.

Unele discuții erau specializate pentru grupuri mai mici de interese, în timp ce mai multe duzini de vorbitori urmau să se adreseze întregii adunări, de-a lungul mai multor reprize. Cardul-suspensor arăta titlul discursului său tuturor celor care intrau în sală:

„Visul Mirodeniei ca tehnică de Arheologie Istorică”
Şcoala Păstrăvăreselor Idah-Mirabla
prezentată de Thunhun Idah ibn al'Idah-Mirabla
Imprimare sociotemporală arheologică

Când începu, la un timp după ce mişcările încetară, intrând gradual în ceea ce pentru Thunhun marca realizarea de o viață, ochii săi se opriră pe culorile prismatice ale Ferestrei Calendarului Căii Soarelui de la capătul îndepărtat al sălii.

Privesc pe cărările luminii în acest calendar străvechi, în timp ce fac paşi spre destrămarea a ceea ce cu toții cunoaştem drept Timp.

Mulțimea de aproape un milion păstra o tăcere stranie, iar Thunhun începu.

„Ne-am adunat aici în onoarea realizărilor acelei mii de ani de progres numită istoric Integrarea. Înainte ca vechile şcoli să se formeze, în acele vremuri când Dispersia se terminase şi începuse Întoarcerea, a avut loc o mare biruință. Astăzi stăm aici ca mărturie atât a unicității ireconciliabile a Şcolilor noastre individuale, ca şi a abilității noastre de a ne păstra Individualitatea în mijlocul unei asemenea Integrări. Suntem de acord că arhaicul concept de „umanitate”, deşi de semnificație minoră pentru viața Individuală, cândva era un cuvânt de coeziune pentru ființele pre-Integrare.”

„În timp ce Tranziția Sinelui şi Memoriile Multiple au devenit trăsături comune printre Indivizii din toate Şcolile majore, modul cum au apărut aceste schimbări a rămas multă vreme un mister. Originile Şcolilor de Păstrăvărese sunt învăluite în istoriile antice pierdute, dar o tehnică istorică arheologică recentă, Visul Mirodeniei, a oferit chei spre acest trecut pierdut. În mare parte la fel cum Navigatorii Ghildei pliau cândva spațiul ca mijloc de călătorie în spațiu, Visătorii Mirodeniei au învățat să plieze conştiința ca mijloc de călătorie în timp.”

„Suntem un popor care are multe întrebări. Cum am ajuns la varietatea de Şcoli pe care o cunoaştem azi? Care este originea noastră? Diferite Şcoli abordează această cunoaştere în mod diferit. Mitologia noastră comună este deschisă interpretării. Teoria Tleilaxu a Oului Originar, Mitul Genetic al Bene Gesseritului. Suntem pregătiți pentru o nouă abordare a căii adevărului. Mi-am luat libertatea de a prezenta o serie de imprimări temporale descoperite prin Vise ale Mirodeniei de la zorii Integrării, şi zorii primelor noastre şcoli de Păstrăvărese. Să ştiți că semințele Integrării au răsărit din conflictul care a dus la unirea celor două mari dar combative şcoli, Bene Gesserit şi rivalele lor, Onoratele Matre.”

Thunlun explică detaliile procesului Visului Mirodeniei. Individul medium ingera Mirodenie sintetizată pentru a-şi lărgi gama preştiinței. Deşi majoritatea indivizilor posedau Memorii Multiple şi puteau împărtăşi Sinele transmis de-a lungul liniei unei Şcoli, tehnica de viziune în consens fusese abia recent descoperită. Procesul Visului Mirodeniei permitea unui număr de oameni să experimenteze un anume moment istoric prin dilatarea țesăturii preştiinței.

Thunhun trecu repede peste cifrele spațiu-timp, simplificând ideea drept o încrucişare între abilitatea de a plia spațiul şi tehnicile Rețelei lui Duncan. Această halucinație în consens permitea istoriei să fie retrăită, la fel de uşor cum era cu zece milenii în urmă citirea unei cărți de istorie. Thunhun făcu o pauză cât i se alătură pe podium o tânără medium numită Yanima, de la Şcoala Noree-Ampre.

Şcoala Noree-Ampre menținuse o descendență strictă din baza genetică originală Ixiană, care fusese de asemenea de folos membrilor şcolii pentru cunoaşterea tehnică a Visului Mirodeniei pe scară largă. Oricine ar putea învăța să plieze conştiința câtorva oameni din apropiere, dar existau o multitudine de fire de urmărit şi un nivel de pricepere pentru a abandona firele nesemnificative care cereau un Visător al Mirodeniei cu trecut Ixian pentru a manevra un eveniment atât de mare. Cât Yanima se pregătea pentru transă, Thunhun pregăti mulțimea adunată pentru a primi visul.

În câteva momente locul şi momentul începură să pălească din gândurile lui Thunhun, şi ca visele obişnuite după care era numit, Visul Mirodeniei începu să lucreze asupra conştiinței lui şi a conştiinței adunării.

Nu putem vreodată experimenta Visul Mirodeniei al altcuiva, totuşi ştim că toate coincid cu intențiile Visătorului Mirodeniei.

În timp ce Yanima continua procesul, pliind conştiinţa, readucând momentele atât din dovezi fizice cât şi psihice, milionul de Indivizi adunaţi începu să împărtăşească halucinaţia istorică, fiecare gând ţesut în pânza ţintei dorite. Ultimele gânduri ale lui Thunhun înainte de vis fură despre Yanima, care era o linie alfa descinzând direct din însăşi Hwi Noree, silueta ei tăind lumina Ferestrei Căii Soarelui.

Este la fel de frumoasă cum era consoarta Zeului.

Şi apoi fură transportaţi...

Ghola Paul Atreides era singur în curte când intră Miles Teg. Băiatul se uită împrejur, conştient că progresul lui era urmărit de deasupra poate de Sheeana sau una din celelalte surori. Paul avea dreptate, desigur, Sheeana şi Duncan Idaho aşteptau şedinţa de antrenament pentru a-i observa progresul. Duncan era oripilat, şi îi spuse asta Sheeanei.

„Care e scopul pentru toate astea, Sheeana?”

„Nu începe, Duncan, ştim amândoi că în jurul nostru se întâmplă lucruri care sunt mai importante decât disconfortul tău în pregătirea lui Paul.”

Ea îi spune mereu Paul, niciodată ghola. Când eram tânăr, maica Swanugyu mereu se referea la mine ca ghola, niciodată ca Duncan. Dar Sheeana nu mai este Bene Gesserit.

Privi perechea aflată în antrenamentul de luptă de dedesubt, iar Sheeana porni dispozitivul de ascultare ca să tragă cu urechea. Paul era furios.

„Unde e Duncan? Nu mă învaţă să folosesc armele cu plasmă?”

„Unde e Duncan?” Îmi amintesc când originalul Paul obişnuia să îmi solicite compania, în timp ce eu îl priveam cu tatăl său, Ducele Leto. Atâtea vieţi şi m-am întors la asta.

În timp ce Sheeana vorbea cu Duncan şi privea cum Paul şi Miles se antrenează jos, ea realiză că ideea de ghola nu păruse niciodată naturală unei Bene Gesserit, deşi ele manipulaseră liniile genetice atât de multe milenii; ele permiteau întotdeauna o naştere naturală din doi părinţi. Ideea de inginerie genetică avea aceeaşi dezaprobare pe care o căpătaseră computerele după Jihadul Butlerian, tehnologia din jurul domeniului interzisă de edictele sale includea biotehnologia computerizată. Numai Bene Tleilax o practica, şi mereu negaseră că o fac, în timp ce Bene Gesserit folosea înmulţirea convenţională. Dar acum erau a doua generaţie de surori Bene Gesserit care se obişnuiseră cu folosirea tancurilor axlotl Tleilaxu pentru creşterea de ghola la comandă. Nu numai că produseseră cu succes propriul lor Duncan Idaho, dar chiar se autodepăşiseră când produseseră un tânăr Miles Teg. Următorul proiect păruse inevitabil, supravegheat de Sheeana şi grupul ei de surori renegate. Creaţia unui ghola diferit de orice alt proiect ghola dinaintea sa. Vor aduce înapoi la viaţă cel mai

ciudat dintre atracțiile lumii vechi, vor crea un ghola al lui Paul Atreides.

Paul țipă la o lovitură a lui Miles.

„Gata, băiete, destulă luptă corp-la-corp pentru azi, să trecem la armele cu plasmă de care vorbeai mai devreme.” Miles privi în sus la ferestra de observare, şi atât Duncan cât şi Sheeana ştiau ce spune fața lui.

Reacțiile lui Paul sunt prea lente ca să supraviețuiască. Este o relicvă a timpurilor trecute.

Duncan privi la Paul, şi avu sentimentul ciudat că tot ce făcea era urmărit de un observator necunoscut...

Visul Mirodeniei încetă. Murmurele adunării crescură în timp ce aşteptau răspunsul lui Thunhun. În timp ce zgomotul conversațiilor se ridica în Marea Sală, Yanima îi aruncă o privire cunoscătoare lui Thunhun, în timp de părăsea scena.

Ochii ei îmi spun că ea crede că sunt încântați de demonstrație. Dar vor crede adevărul din spatele a ceea ce conştiința lor tocmai a experimentat, pentru binele nostru al tuturor.

„Ceea ce am dezvăluit este o cheie, dovada o dată pentru totdeauna că într-adevăr a existat un om numit Paul Atreides. Dovada din fața noastră este evidentă. De ce ar minți amintirile? Mulți au pretins că însăşi ideea de Kwisatz Haderach a fost un mit construit de Maeştrii Dansatori Față, întrețesută cumva în însăşi memoria noastră celulară. Ofer această memorie ca dovadă că Paul Atreides a existat. De ce să creezi un zeu decăzut de două ori? Istorica Lege a Celei Mai Mici Probabilități demonstrează că ar fi absurd să creezi o asemenea poveste unde un om-zeu imaginar şi apoi reconstruit ca un ghola care este mai puțin decât originalul său. Este o poveste atât de bizară încât trebuie să fie adevărată.”

Din mulțime se auzi o voce „Desigur că eşti la curent cu ideea Teoriei Degradării Ghola.” Thunhun explică faptul că Degradarea Ghola nu este o problemă deoarece dinamica Visului Mirodeniei este încă fixată într-un moment fizic adevărat din trecut. Imediat ce întrebării i se răspunse, alta apăru, continuând să contrazică descoperirile Visului Mirodeniei. Thunhun ascultă pe jumătate în timp ce privea Fereastra Căii Soarelui şi se gândea la faptul că era o reprezentare a tuturor calendarelor vechi, până la momentul creării sale. Când vocea termină, Thunhun continuă descoperirile, lăsând cărările de lumină din acea mare fereastră cumva să-l ajute să se concentreze şi să îl ghideze.

Discursul continuă pentru ceva vreme. După revărsarea de întrebări şi felicitări personale, câteva ore mai târziu, Thunhun se regăsi singur în izolarea camerei sale. Se lăsă pe spate în scaunul unde-şi făcuse majoritatea cercetărilor. Ca istoric al erei care produsese Integrarea, Thunhun rareori era singur în aceste zile. Interesul crescând în originile Integrării se datora Celebrărilor Milenare. Chiar Visul Mirodeniei se putea

face de unul singur, dar era mult mai intens să ai mai mulți visători reconstruind o amintire sau o scenă din trecutul antic. Yanima avea să vină destul de curând, împreună cu alți câțiva studenți de la şcoala Idah-Mirabla. Thunhun va ajunge înapoi la memoriile Tleilaxu, acolo unde se aflau prioritățile sale curente.

Memoriile Tleilaxu nu sunt istorie, sunt cheia tuturor viitorurilor noastre.

Thunhun avea o genealogie puternică până la copiii originali ai lui Duncan şi Murbella, şi deşi practica ghola-ului Duncan continuase până cu două sute de ani înainte, şcoala Idah-Mirabla se menținuse la progeniturile originare, spre deosebire de şcoala Hayt-Idaho care făcuse încrucişări cu următoarele ghola Duncan. Idah-Mirabla era mai mult o familie decât o şcoală, o relicvă păstrată de la fondatorii săi. Thunhun însuşi era unul din trei ghola născuți în aceeaşi zi, deşi rareori interacționa cu cei doi „frați" gemeni. Ca istoric, concentrarea sa fusese mereu asupra trecutului. Thunhun perfecționase tehnica multiplilor Visători ai Mirodeniei reconstruind acelaşi moment istoric într-un mod revoluționar. Fiecare Visător al Mirodeniei devenea responsabil pentru firul unui singur personaj într-un moment trecut, şi atâta timp cât memoriile de mult decedate interacționau prin vis, fiecare visător menținea un contact strâns cu sinele desemnat. Unele momente țintă aveau chiar Visători ai Mirodeniei auxiliari concentrându-se asupra comunicării inter-sine sau chiar subtexte colective. În acest mod puteau fi obținute mai multe detalii interne iar scenele rezultau cu o rezoluție mai mare a dialogului intern şi gândurilor răzlețe care erau pâinea şi cuțitul istoricului.

Gândurile lui rătăciră înapoi la un Vis al Mirodeniei pe care-l construise de zeci de ori înainte, la o vreme pe care o resimțea ca având o poezie istorică. Prezentul pălea, iar Thunhun auzi anii rulând înapoi cu un sunet pe care mereu îl asociase cu vântul trecând prin trestiile copilăriei lui. Asociația îi făcea plăcere şi o hrănise de-a lungul anilor, astfel că orele petrecute în mica sa barcă pe râul de lângă casa copilăriei lui nu se pierduseră vreodată. Curând nu mai era loc în conştiența lui pentru nimic altceva decât Visul Mirodeniei, iar dilatarea timpului îl aduse înapoi la timpul de după distrugerea Rakisului originar.

Ținta lui era o non-navă în căutarea unui cămin...

Sheeana ieşi din non-navă cu un sentiment de uimire şi împlinire când picioarele ei atinseră nisipul acestei noi lumi. Un deşert, se gîndi, deşi alte voci şopteau, „trebuie luat" – Îşi întoarse gîndurile către şirul de responsabilități ce aveau să urmeze. Nu avea nici un precedent să o călăuzească, doar o aderare la tradiția Bene Gesserit care trebuia să reziste acolo unde toate celelalte tradiții se dezlânau. Ea era acum tradiția; ce fusese era un lucru, dar ce stătea înainte pentru ea şi cei care o urmau era altceva.

Planeta avea cinci luni; Sheeanei îi plăcuse asta din momentul în care Duncan îi anunțase descoperirea planetei pe senzorii non-navei. Deja respinsese stabilirea permanentă pe o altă lume la care se opriseră, o lume

mai răcoroasă în comparație, mult mai temperată, foarte asemănătoare cu Canonicatul. Porecliseră această primă lume Popasul şi această lume semăna şi mai mult cu Canonicatul prin faptul că nu avea lună.

Am ales chiar să îndepărtăm acest detaliu. Prea multă romanțare pentru lumea de baştină a unei comunități a surorilor care a interzis chiar şi muzica.

Sheeana avea nevoie de o lume cu cel puțin o lună. „Construim o nouă mitologie”, îi spusese ea lui Duncan. Popasul îşi dovedi porecla potrivită, şi în mai puțin de o lună se întorseseră la non-nava lor – lăsând adăpostul lor fără lună vidului spațiului pliat.

Timpul trecu. Scytale străbătea cabina sa cântărind celulele din tubul său anentropic. Viermii de nisip fremătau în cala convertită. Sheeana lucra cu surorile ei renegate în şedințe private. Duncanul se trezi într-o noapte imediat după o viziune de coşmar, văzu un Dune ca o fantomă reîntoarsă, şi fu copleşit de sentimentul că aceasta era o provocare pe care umanitatea nu o putea depăşi prin simpla distrugere a unei lumi. Văzu Fremeni acolo, şi Muad'Dib era acolo, invitându-l, prevenindu-l. Îi spuse Sheeanei că era un vis oracol, dar ceea ce vedea nu era viitorul, nu era o viziune preştientă. Nu putuse explica mai mult.

„Nu văd viitorul,” insistase Duncan, iar accentul lui pe acel ultim cuvânt fusese cumva un indiciu pentru Sheeana a ceea ce văzuse el, „lucrurile pur şi simplu apar în plasa preştiinței mele extinse. Nu trebuie privite ca viziuni ale viitorului.” Sheeana ştia că pregătirea de Mentat a lui Duncan îi împiedica deseori abilitatea de a fi un mistic. Sugestia ei pentru el veni într-un sigur cuvânt:

„Zensunni.”

Una din încarnările trecute ale lui Duncan fusese ca filosof Zensunni, un dar/glumă Tleilaxu pentru Tiran. Acel sine ieşi la iveală şi cuvintele începură să se formeze în mintea lui Duncan.

„Există ceva din Dune care trăieşte şi după moartea sa. Poate o poartă încărcătura noastră de viermi de nisip, perle ale conştiinței lui Leto. Poate o porți chiar tu, Sheeana.” Făcu o pauză, iar Sheeana îi aşteptă următoarele cuvinte, „Ceea ce văd sfidează temporalul, un spirit fără trup al unei lumi sfărâmate. Acest Spirit al Dunei hoinăreşte odată cu noi, caută o lume pe care s-o bântuie aşa cum noi căutăm una s-o locuim. Fără astâmpăr cum suntem şi noi fără astâmpăr.” Sheeana observă că avea o privire pe care în semi-transa sa alese să nu o ascundă.

Priveşte în Plasa sa, văzând ce s-a prins în ea. Duncan e pescarul nostru. Totuşi noi pescuim un nou Dune.

Două săptămâni după ce părăsiseră Popasul fără lună, găsiseră lumea cu cinci luni. Idaho îşi forțase abilitățile de a vedea în plasa sa oraculară, până când lumea fusese descoperită, încâlcită în țesătura sa. Găsise lumea acolo aşa cum găsise manual multe lucruri. Adăugase liste de arme, limbaje şi aptitudini achiziționate de nicăieri în arhiva computerului non-navei. Un detector mecanic de non-nave fusese primul proiect la care

voia să înceapă să lucreze, imediat ce timpul şi resursele aveau să-i permită.

„Teg poate vedea non-navele”, o avertizase Duncan pe Sheeana, şi ştia că Basharul va proteja locația acestei lumi cu cinci luni şi non-nava lor.

Mare parte a planetei era deja deşert. Sheeana înconjurând non-nava simți primă dată că aerul era uscat şi fierbinte. Un vânt prăfos se stârni, iar nările ei înregistrară posibilitatea adaptării viermilor de nisip. Vântul prăfos aducea semnele prevestitoare ale unei furtuni de nisip, nu una foarte puternică, dar oricum venea dinspre o mare secată din sud.

Se minună de această lume deşertică. Soarele planetei era cu o clasă uşor mai fierbinte decât fusese soarele lui Rakis. Se întoarse spre cele două surori care ieşiseră şi ele din navă – Sheeana luă un ecran portabil cu itinerare de la una din ele – lista atributelor planetei apăru electronic. „Vom avea sigur nevoie de distraie şi echipament pentru a construi primele adăposturi. De acolo vom produce restul.” Sheeana se întoarse la ecran. Soare mai fierbinte, iar planeta era o idee prea aproape, asta însemnând un an mai rapid.

Asta ar putea iuți ciclul păstrăvilor de nisip.

Zilele şi nopțile mai lungi erau rezultatul unei rotații planetare mai lente, zile de 16 ore/nopți de 16 ore la echinocțiu. Mărimea şi masa mai mare a planetei aveau ca rezultat o gravitație uşor mai mare decât a lui Rakis.

Această lume va produce copii cu membre puternice, dacă ne putem aclimatiza la căldură.

Duncan ieşi din non-navă cu paşi vioi, „Sheeana, senzorul temporar meteo pe care l-am lăsat pe orbită a transmis primul flux de date. Ar trebui să stăm înăuntru deoarece temperaturile la prânz vor creşte mult. Curând va fi prea fierbinte să părăsim non-nava. De fapt, probabil va trebui să oprim toate sistemele care nu sunt esențiale sau ne vom coace cu toții înăuntru. Temperatura învelişului navei va avea impact asupra regulatoarelor temperaturii aerului.”

Primele noastre obstacole, aşa de devreme. Asta trebuie să fie planeta.

Conştiința lui Thunhun reveni din Visul Mirodeniei când Sheeana rostea acele vorbe. Îşi aminti o altă dată, la zece ani de la prima lor sosire, când Sheeana gândise iar acele cuvinte. Thunhun contractă momentele, şi era iar pe râu, grăbindu-se spre momentul pe care-l dorea…

„Asta trebuie să fie lumea care să ne facă din nou Fremeni.” Era vocea Odradei care-i vorbea Sheeanei din altă memorie. Sheeana îşi aminti ziua când sosiseră pe noul Dune, ziua când asolizaseră în urmă cu zece ani. Îşi aminti acea zi cu o claritate pe care numai o Cucernică Maică putea învăța să o stăpânească. Îşi dăduse seama că aceasta era planeta, şi-şi aminti o conversație interioară pe care o avusese cu Odrade despre ce să facă în continuare: „Atât de multe lucruri de făcut, Dar.” Sheeana se oprise înainte de a trezi sinele interior al Odradei în acea primă zi a sosirii. În ultimul timp, Sheeana permitea deseori vocilor interioare să răspundă. Soarta ei era

să se schimbe aşa cum una singură o mai făcuse în întreaga istorie, şi permisese o anumită libertate celorlalte voci. Planurile fuseseră puse în mişcare în acea zi cu zece ani în urmă – mutarea viermilor de nisip din cală, stabilirea sarcinilor, construcția adăposturilor repartizate acelor surori, producerea distraielor repartizate acelor surori, toate modificările supravegheate de Duncan.

„Trebuie să fim Fremeni din nou.” Sheeana îi permise lui Dar să răspundă. Ce romantică ascunsese fosta Cucernică Maică Superioară de noi toți (nu la fel de bine cum ascunsese copilul mării, totuşi). Aceste valuri din urmă cu zece ani încă o mai mişcau pe Sheeana – Odrade chiar o ajutase în denumirea celor cinci luni. Ce poziție mitică în care să te afli. Mai mult decât şi-ar putea imagina orice artist. Cum se vor implica aceste luni în provocarea noastră? Denumirea lunilor fusese instinctivă. Sheeana îşi aminti conversația cu Duncan: „Aceste luni merită nume Fremene,” îi spusese ea într-una din rarele nopți când toate cinci lunile erau vizibile pe cer. Ieşiseră în noaptea deşertului pentru o testare de lungă durată a noilor distraie cu adaptările făcute de Duncan pentru adâncurile deşertului. Trecuseră peste o coamă ridicată care le-ar fi permis de asemenea să vadă câmpul deschis – să le permită observarea progresului adaptării viermilor. Adoptară cel mai străvechi pas Fremen aritmic – ceea ce declanşă pentru Sheeana ritmuri mai adânci, dansul ei pentru Shai-Hulud.

Cu timpul, lunile căpătară nume: L-Gaib (Lumea exterioară), L-Akrab (Scorpionul), L-Katib (Scriitorul), Sihaya (Primăvara deşertului), L-Sayal (Ploaia de nisip). Numele planetei fusese mai dificil. Arrakis, aşa cum o numeau anticii, fusese ea însăşi numită după cuvântul fremen araq, care înseamnă „sudoare”. Numele Dune începu să prindă aici, mai ales printre tinerele surori la trezirea celorlalte memorii. Odată ce prezența vechiului Arrakis le fusese disponibilă, numele apăruse. „Cât de fierbinte pare Dune față de vechiul Arrakis” sau „Dune reînvie claritatea Fremenilor în deşert”. Sheeana îşi amintea cum Duncan insistase să numească planeta Dune, datorită viziunii sale a Spiritului Dunei înaintea sosirii lor. În acea noapte pe culmea înaltă discutaseră rapoartele Întoarcerii Maeştrilor Dansatori Față la Vechiul Imperiu. Sheeana îi spuse că îşi căutau propriile lor lumi deşertice cunoscute. „Deci vor să distrugă şi acest Dune, nu-i aşa?” Duncan se referea la un raport care venise de la Canonicat, Murbella era ocupată până peste cap. Sheeana întrebase „De ce insişti să numeşti lumea aceasta Dune?”. Duncan zâmbise privind întunericul, „Aceste luni îmi sunt martori, cunosc un adevăr simplu. Spiritul din viziunea mea a găsit casa pe care s-o bântuie: această planetă este acum Dune.”

Visul Mirodeniei dispăru. Extenuat de evenimentele zilei şi de întorsăturile emoționale care însoțeau evocarea de asemenea amintiri antice şi necartografiate, Thunhun îşi amintea ceva ce Yanima îi spunea mereu când se spetea muncind: „Mai ții minte măcar cum să ai vise normale? Îți dau un indiciu, are mult de-a face cu mersul la culcare.”

O întâlnise pe Yanima în timpul unei tabere studenţeşti, unde mai mulţi membri ai diferitelor Şcoli de Păstrăvărese se întâlneau pentru schimburi de idei. Duinain era treaz de mai multe zile, vrând să-şi depăşească limitele şi să aplice Visul Mirodeniei la investigaţia sa asupra istoriei.

Visele Mirodeniei vor trebui să aştepte până mâine.

Mai târziu în acea noapte, străzile şi pieţele Ouadrei zumzăiau de activităţile Celebrării Milenare. Thunhun se zvârcoli şi se agită ore întregi de somn fără a se odihni. Ochii i se zbăteau sub pleoapele închise, picioarele şi braţele îi zvâcneau. Brusc, Thunhun se trezi din coşmarul lui. Ud de transpiraţia fricii îşi aminti visul.

Templul Sfintei Alia a Cuţitului.

Stătea în piaţa Templului la miezul zilei, dar nu era pe Ouadra. Era pe Dune? Mirosul de cafea de mirodenie îl distrăsese de la scenă, cu mirosul de Melanj pe care-l ştia doar din amintirile sale din Visele Mirodeniei. Această contradicţie îl zăpăcise timp de un moment lucid în vis, iar cu colţul ochiului prinsese imaginea unui orb sub o glugă. Apoi zgomotul brusc al geamurilor sparte. Îndepărtat. Mult deasupra. Privise şi văzuse Fereastra Căii Soarelui spărgându-se în afară, iar corpul unei femei sărea prin el şi cădea spre solul de la o mie de metri mai jos. Câteva secunde încetinite care duraseră o eternitate privise femeia cum cade.

Se trezise violent recunoscând femeia drept Sfânta Alia, când ea se zdrobea pe treptele din faţa lui.

Capitolul 2

Celebrarea milenară a Şcolilor de Păstrăvărese vine la o vreme când GIOAD respectase maximele Economiei Integrale timp de 500 de ani. Faptul că GIOAD încorporează în lung şi în lat marea diversitate xenoculturală şi nevoile interesante ale universului nostru era ceva ce străbunii nu şi-ar fi putut imagina. Proto-economia arhaică, cum erau capitalismul şi comunismul, erau încă prezente pe vremea CHOAM, încercând să ţină în echilibru şi sub control puterea pe care o aveau. Având baza în Economia Integrală, GIOAD nu mai este legată de chestiunile politicii. Fără un astfel de sistem, ne-am extinde până la o masă critică ce ar însemna distrugerea noastră mutuală. Ne cedăm puterea necondiţionat, aşa că succesul nostru este succesul universului: măsurat în procese, nu în scopuri.

- filosofie progresivă GIOAD –

Adunarea directorilor GIOAD[1] nu era planificată pentru încă trei semicicluri, astfel că trebuise stabilită de la distanță în unanimitate o întâlnire de urgență extraordinară. Directoratul Ghildei Ixiene Omni Asimilatoare existase cu acest nume de câteva milenii. Edictele pe care fuseseră codate alianțele Ghildei Ixiene, totuşi, mergeau milenii în urmă până în vremea Zeului Tiran, iar precedentul cooperării şi conspirației Ghildei Ixiene puteau fi găsite în povestirile mitice ale lui Muad'Dib. Directorii GIOAD includeau reprezentanți din enclavele Ghildelor majore ca şi tehnocrați Ixieni de mare vizibilitate, teoreticieni cybimech şi parlamentari integral economişti.

Yeshika Ampre fusese împăratul tehnocrat al Ixului şi era rolul ei să înceapă şedința GIOAD. Produsă prin Şcoala Noree-Ampre din acelaşi proces de înmulțire care o produsese pe Hwi Noree, Yeshika şi geamăna ei Yanima reprezentau un stil de înmulțire Noree-Ampre care punea accent pe renunțarea la vechea tendință de favorizare a genului masculin în creația tehnologică. Hwi Noree, care se măritase cu Zeul Tiran însuşi, începuse să simbolizeze ideea că impulsul masculin de creație era deseori externalizat şi aproape niciodată nu avea grația creației biologice. Şcoala Noree-Ampre accentua că femelele Ixiene aveau o înțelegere intrinsecă a favorizării biologice, iar tehnologia creată de Şcoala lor nu era dependentă de depăşirea de către masculi a impulsului creator. Întrucât femelele continuaseră cândva specia, maşinile lor nu au nevoie să reflecte o astfel de reacție negândită, se pronunțau teoreticienii cybimech. Yeshika reflecta la aceste roluri în timp ce se apropia de mica navetă orbită-suprafață care avea să o transporte la sala parlamentului.

Deşi se putea participa la întâlniri de la distanță prin holo-imagine, o tradiție a prezenței fizice a directorilor asigura un nivel înalt de atenție şi importanță pe care îl cereau toate întâlnirile GIOAD. Yeshika intră în atmosfera lui Ix de la reşedința ei de pe Inelul artificial, dând ocol lui Ix pe orbită. Zona rezidențială Ixiană aducea mult cu arhitectura tehnologică pe care o introduseseră pe vechiul Gammu, cunoscut în mitologie drept Giedi Prime. Poveştile lumii Baronului Harkonnen marcaseră acea lume drept o realizare tehnologică scăpată de sub control. Suprafața lui Ix era încapsulată într-un înveliş, o armură a tehno-civilizației lor, pentru care Ixienii fuseseră mereu cunoscuți şi temuți. Yeshika îşi reaminti crezul Ixian: Nu există nimic ce nu poate fi îmbunătățit.

În zilele Vechiului Imperiu fuseseră ținuți sub control, dar Ixienii trecuseră printr-o Renaştere în timpul Zeului Tiran. Faptul că miturile vorbeau despre maşinile lor drept amuzamente pentru Zeul Tiran, ca şi ghola ai Tleilaxu, şi toleranța Sa pentru acestea, permiseseră Ixienilor să înflorească.

Cu adevărat am transformat Tehnologia în Artă.

---

[1] **G**uild **I**xian **O**mni **A**symulant **D**irectorship

Yeshika cobora spre oraşul Richese, numit în onoarea lumii industriale sacrificate, distrusă în timpul băii de sânge a Întoarcerii. Richese era un simbol al vremurilor Economiei Integrale. Oraşul nu mai consta în spire de plastoţel care puteau fi comparate numai cu rigurozitatea comună în timpul Dispersiei. Anii Integrării fuseseră martorii redefinirii conceptelor fundamentale în arhitectură. Descentralizate, sistemele urbane Ixiene erau aranjate pe toată planeta într-o ecuaţie de funcţionalitate, estetică şi metamorfoză ce putea fi comparată doar cu geometria non-Euclidiană. Această estetică bizară devenise comună Ixienilor – dar era aceeaşi ciudăţenie ce-i ţinea pe cei din afară departe de Ix. Înnebuniţi vizual, vizitatorii nu reuşeau să se relaţioneze cu un asemenea contrast de spaţiu şi materie fără ancorare în sol. Ixienii înşişi găseau alte lumi la fel de neplăcute, cu efectele claustrofobiei reduse de implanturi, atunci când părăseau Ix.

Yeshika trecu prin portal pe transportorul către Biro-palatul Richesian. Trecu pe lângă mai mulţi Ghildari în tancurile lor de melanj aflate la intrarea în clădire.

Am fost mereu tovarăşii perfecţi ai Ghildarilor. Pentru a plia spaţiul şi timpul ei şi-au schimbat imaginea statică de „uman”, în acelaşi fel cum am făcut-o noi cu implanturile. Am fost primii care ne-am Integrat cu mediul nostru; ne-am transformat dependenţa noastră de dispozitive într-o filosofie a îmbunătăţirii.

Directorii erau pregătiţi pentru momentul sosirii ei. Yashika începu în stilul de adresare întortocheat ce era practica pe Ix; o gramatică formală guvernată de un calcul lingvistic care era cel mai potrivit pentru descrieri tehnice.

Nu e o lingură pentru orice gură.

Ea avansă apoi spre criza în curs: „Nu trebuie să subapreciez poziţia rolurilor noastre situaţionale. Verificarea Celor cu Multe Feţe drept o transformare epidemică a Maeştrilor Dansatori Faţă este evidentă din toate rapoartele. Ce raport Individual este necesar să fie discutat?”

Eahrch vorbi primul, cu corpul său mutant de SintMelanj, după tradiţia Şcolii El-Edrich, agitându-se în tancul lui de melanj. „Cei cu Multe Feţe văd Spiritul Dunei, totuşi nu sunt mai aproape decât noi de a descoperi dacă planeta a existat vreodată. Toate istoriile arată că nu a existat vreodată o a doua Dune. Totuşi asta e ceea ce caută ei.”

Almek, un pliator de spaţiu cibernetic, se foi în timp ce vorbea Eahrch, dar nu spuse nimic. Eahrch avea rădăcini adânci ca descendent al Edricilor, care îl cunoscuseră pe Muad’Dib, în vremurile când navigatorii Ghildei erau apreciaţi după nivelul de specificitate hiperspaţială. Almek, totuşi, era un adevărat produs al Integrării, care plia spaţiul cu ajutorul maşinilor Ixiene interne. Era dintr-o şcoală al cărei motto era: Uitată fie Istoria.

Almek interveni cu fraza lui standard, „Vremea Mirodeniei a trecut, acum pliem spaţiul cu biomecanice. Scopul nostru ar trebui să fie să

continuăm pe calea pe care am început acum peste o mie de ani, vorbesc de schimbarea totală a edictelor Jihadului Butlerian.” Almek vorbi de implanturile de pliere a spațiului, care nu numai că puteau gândi, dar erau chiar capabile să viseze transa mirodeniei care permitea posibilitățile plierii spațiului.

Edrich nu se putu abține: „Găseşte Spiritul Dunei şi Adevărata Mirodenie, iar vechile căi se vor întoarce.”

Yeshika detectă interacțiunea lor şi interveni, „Trebuie să ne permitem lăsarea deoparte a ambițiilor enclavelor sau ansamblului Ixian şi să acționăm ca unul singur în această chestiune.” Yeshika îi făcu semn lui Nro Pathay, în timp ce continuă – „pentru acest motiv ar trebui să continuăm conform algoritmilor generalişti.” Nro făcu o grimasă la cererea ei. Yeshika intenționat exclusese algoritmii lui extremişti, care deseori operau în afara limitelor economiei integrale. Algoritmii generalişti oferiseră pentru Ix şi Ghildă o alternativă la politică în integrare, dar asiguraseră locul GIOAD în economia universului. Algoritmii extremişti, pe care îi teoretizaseră Nro Pathay şi linia sa, căutau să folosească resursele la îndemâna GIOAD pentru a schimba natura Integrării într-o manieră politico-militară. Unii îi vedeau drept naționalişti Ixieni ce aveau ca scop un nou Imperiu, în ciuda tuturor calculelor care dovedeau lipsa de stabilitate reală în toate imperiile.

Înainte ca el să apuce să-şi anunțe obiecția, Yeshika adăugă, „Nu am vrea să stricăm stabilitatea de care GIOAD are nevoie ca să continuie aducerea noilor lumi pe calea integrării. Intențiile noastre ar trebui să continuie aşa cum au făcut-o mereu, în special în păstrarea cunoaşterii noastre în Calea Sheeanei şi Spiritul Dunei de la Maeştrii Dansatori Față.

Drumul vostru duce spre ruina noastră a tuturora.

Yeshika continuă, „Locul unde se află Spiritul Dunei şi rezultatul acelei faze în istoria noastră sunt necunoscute chiar celor de rangul nostru. Istoria străveche spune că Jytho Ampre, strămoşul meu, ajutat de Duncanul şi revelațiile sale au pliat Spiritul Dunei în afara spațiului nostru, cu ajutorul unei schimbări de fază codată, plasând planeta şi lunile sale pentru totdeauna în afara universului nostru. Soarta finală a Sheeanei, a lui Duncan şi Scytale nu a fost vreodată cunoscută.”

Nro Pathay alese acest moment pentru a lovi, „Ca delegat Ixian, am participat la o lectură fascinantă în timpul Celebrării Milenare pe Ouadra, chiar pe acest subiect. Mulți din cei adunați au manifestat un interes excepțional în viziunile pe care sora dumneavoastră Yanima le oferă universului prin ale ei Vise ale Mirodeniei. Unii vorbesc despre faptul că adevărul despre ghola Paul şi soarta Sheeanei par să nu fie cunoscute. Mă întreb cum privesc Maeştrii Dansatori Față toate acestea.”

Faptul că Yanima alesese o viață academică îşi găsea deseori loc în criticile la adresa conducerii Yeshikăi ca Împărat Tehnocrat al ixului. Interesul Yanimei în istoria străveche era ceva ce nu o preocupase niciodată pe Yeshika.

Istoria păruse mereu mai mult ca un fetiş, dar Yanima nu o văzuse niciodată astfel. Dacă Yanima ar fi văzut asta, ar fi stat aici în Consiliul Ixian. Pe Ix totul era fetiş.

Yeshika îi răspunse calm lui Nro, „Maeştrii Dansatori Faţă nu sunt singura noastră preocupare. Implicarea Celor cu Multe Feţe pare să cântărească mai mult decât chiar deranjul lor benign."

Nro răbufni, „Am putea face calculele pentru a prezice câţi din milionul prezent pe Ouadra erau de fapt spioni ai Maeştrilor Dansatori Faţă? Nu ar servi mai bine intereselor noastre să oferim Maeştrilor Dansatori Faţă cheia de criptare pentru Spiritul Dunei? Nu ne-am putea alia cu un inamic pentru a respinge un altul care este cu mult mai mare?"

Recunoaşte că este colaboraţionist? Trebuie supravegheat continuu !

Yeshika se calmă şi adăugă, „Soluţia voastră este notată, totuşi consiliul are nevoie de funcţiunile voastre ca generalist. După cum ştiţi, cercetarea noastră iniţială şi proiecţia confirmă, cu o probabilitate de 88 la sută, că Sheeana împărtăşea visul Zeului Tiran de a deveni vierme de nisip, o probabilitate de 31 la sută că ea a transformat şi pe mai multe din surorile ei renegate. Analiza noastră finală pe care am compilat-o personal, şi este probabil cea mai şocantă: o posibilitate de 19 la sută că Sheeana însăşi, ca vierme de nisip, este încă în viaţă astăzi pe Spiritul Dunei, ascunsă faţă de universul nostru. Întrebarea nu ar trebui să fie dacă ar trebui să informăm Maeştrii Dansatori Faţă despre prezenţa ei, ci mai degrabă ar trebui să ne întrebăm ce a plănuit ea pentru ei, şi pentru noi toţi, în ultimii 2000 de ani?"

Capitolul 3

> Să descrii transformarea Bene Tleilaxu sfidează limitele cunoaşterii unei fiinţe individuale. Străvechiul sistem de castă a produs stăpânii şi sclavii săi. Totuşi, când sclavii hibrizi şi-au perfecţionat dansul feţei de-a lungul mileniilor, au evoluat în ceva foarte diferit şi neaşteptat. Tot aşa cum Scytale s-a transformat în iteraţii succesive din Dansator-Faţă în Mastif, aşa şi aceşti Maeştri Dansatori Faţă transcend rolul pe care li l-au dat Vechii Maeştri. Care a fost rezultatul final: Cei Cu Multe Feţe. Mulţi ar vrea să îi abordeze pe Cei Cu Multe Feţe, aşa cum ai aborda un străin când vizitezi o ţară nouă, şi să-i întrebe, „Cum ai ajuns să fii astfel?" Poţi întreba o molie cum s-a schimbat din omidă? Răspunsul este uitat în cocon. Iar coaja goală este singurul martor al faptului.
>
> - din Şcoala Chani-Tej –

Yanima împreună cu jumătate de duzină de visători ai mirodeniei intră în camera lui Thunhun din sala istorică a Ouadrei. Planeta fusese cândva

lăcaşul primelor comunități combinate ale Surorilor Bene Gesserit şi Onoratelor Matre în timpul Întoarcerii, cu peste 1000 de ani în urmă. Acum era o planetă a Şcolii Păstrăvăreselor, cu numeroase colegii în tot universul. Idah-Mirabla luaseră actuala mare sală Bene Gesserit întrucât îşi identificau originile până la Murbella, una dintr-o duzină de icoane ale Integrării care dovedise cuvântul „umanitate” ca nemaifiind o includere colectivă a miriadelor de ființe ale universului.

„Ce faci singur?”

„Mă pregătesc pentru reconstrucția Tleilaxu.” Thunhun nu se întoarse spre ele, făcu o pauză şi apoi întrebă, „Cum a fost primită Imprimarea socio-temporală?”

„Raportul consistoriului de acum câteva momente a fost că Paul a fost un mit construit de Maeştrii Dansatori Față acum câteva sute de ani în conjuncție cu planurile lor de transformare pentru a deveni Cei Cu Multe Fețe.”

„De ce or reveni oamenii mereu la teoriile conspirației?” Thunhun rămase tăcut câteva momente.

Nimeni nu planifică greşeli ca Paul, sau ar construi vreodată o poveste la incidentul ghola Paul. Şi nimeni, nici măcar Maeştrii, nu-şi planifică propria evoluție.

Thunhun spuse următoarea frază cu voce tare, „Lucrurile pur şi simplu se întâmplă.” Yanima şi colegele ei Visătoare ale Mirodeniei se aşezaseră confortabil prin cameră.

„Ar trebui să începem, unele din noi avem şi alte lucruri de făcut în afară de a bălmăji prin trecut.”

Începură. Thunhun ghidă momentul pe măsură ce preştiința se plia. Când visul începu să se focalizeze, apăru Scytale...

> Era la câțiva ani după timpul țintă, iar Scytale supraveghea cuvele axlotl. Acum zece ani era captiv al non-navei cu Duncan Idaho. După distrugerea Bene Tleilax de către Onoratele Matre, Scytale fusese singurul supraviețuitor al elitei acelei societăți.
>
> *Cât de asemănători cu un stup am devenit – Calea noastră a făcut asta necesar. Maeştri Tleilaxu, Dansatori față, cuvele axlotl – Acum, un stup ca niciun altul se întoarce din Dispersie.*
>
> Era vocea lui Scytale.

Thunhun făcu timpul să sară înainte cu un gest peristaltic, spre timpul țintă, după ce maeştrii Tleilaxu abia ieşiseră din tubul anentropic al lui Scytale...

> Scytale stătea în fața Maeştrilor Tleilaxu reanimați. Tiparele lor fuseseră trezite după vechile metode, readucându-le istoria şi amintirile. Oricum, scopul acestei întâlniri era să pună la curent consiliul cu ce se întâmplase de la distrugerea lor.

Distrugerea de către Onoratele Matre va fi nimic față de cele cu care ne confruntăm acum. Suntem puşi în fața extincției noastre de mâna propriei noastre creații.

Adunarea avea un ritual al ei; o familiaritate adusă de milenii de repetare. Fiecare membru al consiliului experimentase mii de morți şi renaşteri, dar niciodată nu pieriseră toți deodată.

Dacă nu era tubul anentropic, care a păstrat toate datele genetice vitale, am fi fost pierduți, iar eu aş fi ultimul.

Totuşi, evenimentul părea obişnuit şi de rutină, rolul fiecărui Maestru reanimat începând la momentul său ca şi cum ar fi fost pre-programat să se desfăşoare la momentul respectiv.

„Sheeana este prima noastră grijă”, se lansă Scytale pe itinerarul său, „ea este în legătură cu conştiința Împăratului Zeu ce se găseşte în fiecare vierme de nisip.”

Nuahul vorbi primul, „Ne dăm seama că darul femeii powindah este de la Împăratul Zeu însuşi, de ce ar fi ea o grijă a noastră? De când i-am dat celulele lui Muad'Dib iar ea ne-a dat această lună în schimb, afacerile noastre au fost standard aşa cum au fost cu Bene Gesserit în ultimul secol. Care e preocuparea ta?”

Fața lui Scytale se schimonosi şi spuse, „Am fost prizonierul lor şi, credeți-mă, plănuieşte ceva. Trebuie s-o supraveghem pe această cățea powindah. Trebuie să acționăm cu precauție.”

Xiatl oferi un compromis, „Propun să avem un ghola crescut din celulele pe care le-ai luat de la ea, Scytale, apoi putem trece la testarea psiho-biotică şi titrarea trăsăturilor axlotl.” Scytale oftă în semn de acceptare. Era adevărat că puteau afla motivele ei şi să studieze reacțiile ei ca ghola, dar nu aveau destul timp.

Orice ar avea de gând Sheeana, trebuie să fie deja în fazele avansate ale oricărui plan pe care îl execută.

Scytale inspiră din nou înainte de a continua cu agenda sa.

„Aşa cum ştiți cu toții, în absența voastră cel mai nou ghola Duncan a depăşit orice aşteptări: Cel Care L-a Cunoscut Pe Zeu a dobândit multivieți similare cu ale noastre. A arătat rezistență la limbajul fluierat pe care l-am codat în el.”

Atlelell, care dezvoltase ideea originală a consiliului multivieți cu 5000 de ani în urmă, ceru atenție, „Propun să alocăm un număr de dansatori-față să înceapă o matrice de înmulțire multivieți pentru un program viitor.”

Nuahul răspunse după ce observă grimasa lui Scytale, „Se pare că Mastif Scytale şi-a pierdut din încrederea Bene Tleilaxu în timpul petrecut printre powindah. Uiți, Mastif Scytale, că Tleilaxu a fost clădit pe răbdare, anticipare şi inițiativă?”

„Nu uit, dar Mastif Nuahul nu cunoaşte vechiul adagiu, 'Fă planuri când duşmanul e treaz, Acționează când duşmanul doarme'?

Ai vrea să fim prinşi într-un proiect de cercetare când duşmanii noştri lovesc?"

„Fără supărare, Mastif Scytale, doar observam că putem acționa şi planifica."

Scytale aprobă dând din cap şi continuă cu a treia chestiune, „În fine, avem un alt rezultat neaşteptat de la ghola Teg. Sper că acei din dumneavoastră care nu sunt implicați în această cercetare au revăzut datele trimise despre îmbunătățirile extraordinare aduse de proba-T."

Mai mulți Mastif şoptiră între ei fiind interesați, dar Xiatl se repezi cu răspunsul, „Am adaptat deja mai multe din cuvele axlotl excelgro cu o modificare a probei-T. Astfel modificată, continuăm să maximizăm produsul cuvelor noastre axlotl. Primii dansatori-față din această tehnologie s-au născut azi iar rezultatele sunt aşa cum v-ați fi aşteptat. Aceşti hibrizi sunt mai rapizi şi mai puternici ca oricând, şi am reuşit să avem un control mai mare asupra limitelor specializării şi vieții maxime, înainte de înmulțire. Trimit primul lot la suprafață pentru a continua munca la Sfântul Sietch."

Ne aşteaptă extincția atât de curând după renaştere, iar ei se gândesc la ghola şi hibrizi.

Scytale încheie, „Țineți minte, frații mei, nu e de ajuns să fim mulțumiți cu rezultatele activității noastre. Pentru mijloacele devenirii noastre a existat întotdeauna ceea ce a definit Calea Tleilaxu."

Iar aici descoperim sfârşitul a ceea ce înseamnă a fi Tleilaxu...

Yanima ieşi prima, şi aşteptă ca şi ceilalți să se întoarcă din vis. Când se întorseseră toți, celelalte Visătoare ale Mirodeniei îşi luară rămas bun şi părăsiră camera lui Thunhun. Yanima reflectă la iuțeala şi tăcerea cu care plecaseră.

Niciodată nu e mare lucru de spus după un Vis al Mirodeniei. Retrăirea ne vorbeşte nouă, şi elimină nevoia de reflecție.

Yanima le privise pe celelalte în momentele de final ale Visului Mirodeniei. Îl privise pe Thunhun când începuse să iasă. Se întâlniseră pentru că aveau un interes comun în trecut. Într-o vreme a împărtăşirii gândurilor, conceptul de ceea ce a fost înainte.

Thunhun le urmări cu privirea cum ieşeau şi spuse, „Ştii, Yanima, optzeci la sută din toți Visătorii Mirodeniei sunt femei, are legătură cu genele Sionei." Schimbă apoi subiectul, „Imprimarea socio-temporală este disponibilă tuturor Şcolilor Păstrăvăreselor, şi tot se îndoiesc de importanța ei."

„Cum ar putea să gândească altfel, Scytale însuşi discutase reanimarea lui Paul."

„Ştii discuțiile, degradarea memoriei esențiale ghola, codarea mnemonică celulară, să mai continui? De doi ani suntem sub amenințare reală din partea Celor Cu Multe Fețe, totuşi şcolile rivale continuă să creeze inamici falşi. Conspiraționismul lor amână acțiunea cu cercetarea."

„Care era planul lui Scytale?”

„Nu am prins prea mult din el încă, mintea lui condiționată Tleilaxu, ascunde planul chiar şi față de sine însuşi. Bene Tleilaxu din acea vreme duseseră chestiunea filosofică a limbajului la ultimul nivel literal. Traduseseră limbajul drept cod, adică ceea ce stă între modul în care sunt lucrurile, cum par ele şi căile ascunse.”

„Căile neştiute,” adăugă Yanima. „Nouă ni se pare simplu, dar la acea vreme era revoluționar. Doar că nu cred că fuseseră mai revoluționari decât Bene Gesserit sau Tiranul însuşi.”

Thunhun se ridică din scaunul său şi merse la o fereastră ce dădea spre apusul Ouadrei. „Simțul practic al Tleilaxu este dezvăluit în nevoia lor constantă de a fi literali, prin punerea bazei teoriilor lor în practică.”

„Erau materialiştii supremi.”

„Exact motivul pentru care erau specialişti în corp: aveau abilitatea de a crea Dansatori Față care îşi schimbau forma şi reanimau morții ca ghola în cuve axlotl. Codul suprem este unul cu baza în înşişi corpurile biologice: codul genetic. Secretul îndelung păstrat al bene Tleilaxu este egalarea ființei limbajului cu ADN-ul, codul genetic pe care ei îl numesc Limbajul lui Dumnezeu.”

Yanima întrerupse, „Asta era intenția lui Scytale? Suntem cu toții născuți din cuve axlotl, Thunhun, cum poate asta să fie un indiciu privind intențiile lui? Cum ne duce orice din astea mai aproape de Cei Cu Multe Fețe?”

Thunhun se întoarse de la fereastră să o privească pe Yanima.

„Ce ştim noi despre originile vechilor Tleilaxu? S-au zămislit ei înşişi pe o cale care translatează propriul lor cod genetic de-a lungul liniilor credințelor lor Zensunni ce se întind în urmă cu zeci de milenii. Au perfecționat chiar codarea de pauze în secvența lor genetică ce în original nu ar fi avut pauze. Aceste pauze au descentralizat ideea de ADN identic în întregul organism. Nu vezi, a fost un truc Zensunni, doar întreaga ființă are un cod genetic complet, nici un singur string ADN nu este complet. Persoana este atât goală cât şi plină. Pauzele constituie ascunderea din partea Bene Tleilaxu a motivelor lor finale, astfel încât nici chiar Bene Gesserit nu au fost vreodată în stare să descifreze intențiile şi motivele Bene Tleilaxu, cu atât mai mult să treacă peste ideea de înmulțire.”

„Deci spui că Cei Cu Multe Fețe erau în afara controlului stăpânilor lor originali Tleilaxu.”

„Absolut. Cred că erau chiar în afara controlului Maeştrilor Dansatori Față. Din cercetările mele cu memoriile Duncan, el a fost primul în contact cu doi Maeştri Dansatori Față, Marty şi Daniel. Urmează firele de acolo şi vei descoperi că Cei Cu Multe Fețe i-au luat chiar pe Maeştrii Dansatori Față prin surprindere. Sper doar să fim în stare să descifrăm secretul lor înainte de a fi prea târziu.”

Yanima adăugă o notă solemnă, „Rapoarte de la o şcoală Teg-Chiani din exterior spun că pierdem trei lumi pe zi la margine. Cu fiecare lume pe

care o pierdem, Cei Cu Multe Fețe au o nouă biomasă pentru extindere ulterioară."

„Extindere geometrică," calculă Thunhun, pe măsură ce Cei Cu Multe Fețe consumă mai multe lumi, expansiunea lor creşte în viteză şi în mai multe direcţii. Cu o mie de ani mai devreme, Onoratele Matre au fugit din fața Maeştrilor Dansatori Față, spre Vechiul Imperiu. Întoarcerea lor şi Integrarea noastră s-au bazat pe reacțiile Maeştrilor Dansatori Față conducându-ne prin evoluție. Cine ştia că Maeştrii Dansatori Față au de a face cu o revoluție similară chiar din interiorul propriei lor civilizații străine? Rezistența față de orice memorii reconstruite despre Maeştrii Dansatori Față, sau ghola Paul, din partea celorlalte Şcoli ale Păstrăvăreselor vine din faptul că nu a mai fost întâlnit vreun Maestru Dansator Față de o mie de ani încoace."

Teoriile defectelor memoriei celulare au apărut ca explicație psihologică la acest mister vechi de secole: De ce există amintiri despre aceşti Maeştri dacă nu a fost întâlnit vreunul?

Thunhun ştia că au existat. Mai mult de atât, ştia că trebuie să intre în contact cu un Maestru Dansator Față pentru a afla ce ştiau ei. Asta ar fi fost mai imposibil decât găsirea Spiritului Dunei însăşi, o lume care el ştia că a existat. În ciuda tuturor memoriilor reconstruite despre Spiritul Dunei, lumea nu fusese vreodată găsită în universul cunoscut, explicată imediat de Şcoli ca fiind psihoză a degradării ghola. Thunhun jură pe Plasa lui Duncan că va dovedi cât greşesc aceste teorii.

Capitolul 4

> În orice ecosistem există o stratificare a formelor de viață a cărorsingură menire este de a asigura baza pentru forme de viață mai înalte. Dacă s-ar dezvălui omenirii că din punct de vedere cultural suntem la fel de neînsemnați ca bacteriile în ochii formelor de viață mai evoluate, s-ar provoca o nelinişte existențială şi isterie cum istoria n-a mai cunoscut. Dacă ar fi fost altfel, dacă Poteca de Aur a Tiranului Zeu ar fi fost pusă în mişcare perpetuă fără nevoia de intervenție ulterioară, nu ar fi fost nevoie de rasa de viermi de nisip a Sheeanei, nici de Maeştrii Dansatori Față. Tresărim la acest gând, dar chiar şi ei sunt doar paşi spre un nou nivel al existenței. Dacă am privi destul de profund am găsi toate progresele ca fiind doar blocuri de construcție pentru orice va fi să vină.
>
> - Vechiul Codex NeoTleilaxu

Duncan îi putea vedea privind din viitor. Întâi Maeştrii Dansatori Față Marty şi Daniel, acum aceşti Visători ai Mirodeniei, Yanima şi Thunhun.

Nu-mi dau seama de unde privesc; sunt atât de diferiți față de noi. Şcolile Păstrăvăreselor! Privesc înapoi exact spre acest moment crucial.

Îşi dădu seama că tânărul ghola Paul stătea în fața lui, distrăgând privirea interioară a lui Duncan de la Plasa sa. Timpul trecuse pe lângă el, exercițiile prana-bindu de dimineață ale lui Paul cu Rebecca se terminaseră iar acum urma să se antreneze cu Duncan în aptitudini de Mentat.

Când te-am întâlnit prima oară, Paul?

Când Duncan îl văzuse pe Paul prima dată fusese o experiență greu de explicat şi cu atât mai mult de împărtăşit. În fața lui stătea Paul ghola, la aceeaşi vârstă la care îl cunoscuse când îl antrena ca şef maestru de scrimă al lui Leto Atreides. Acestea erau amintirile originale experimentate prima dată de un bărbat numit Idaho. Aceste amintiri fuseseră baza pentru toți ghola Duncan de-a lungul secolelor.

Duncan decise să transforme asta într-un tip diferit de lecție.

(Încearcă să reconstruieşti acest detaliu, voyeur din viitor !) „Ştii despre Celelalte Memorii, nu-i aşa, Paul?"

„Sigur, ceea ce m-a învățat Sheeana. Când celălalt eu a fost Trezit de mirodenie, mi-a permis să am acces la memorii ancestrale multiple," Paul ezită, ca şi cum ar fi vrut să nu mai spună nimic; apoi izbucni, „Voi trece prin Agonia Mirodeniei?"

„Nu-ți face griji de asta acum, Paul, nu-ți face griji că vei deveni Muad'Dib."

„Era frumoasă luna lui Dune cel distrus? Uneori vreau acele amintiri înapoi doar ca să ştiu de ce am ales şoarecele umbră."

Vede şoarecele umbră? Acum ! Zensunni.

„Sentimentul de deja-vu pentru cineva cu memorii din vieți multiple la dispoziția sa pare fără importanță. Totuşi iată-ne, Paul, maestru de scrimă şi elev, Duncan şi Paul, aşa cum eram cu ani în urmă."

Pe toți Zeii, a fost cu 7000 de ani în urmă.

Duncan se gândi la ciudățenia pe care o prezenta acest deja-vu: un sentiment inimaginabil care transcede permutații ale existenței, pentru a ajunge aici la el în acest moment dat. Se uită la Paul.

Este adevăr în acest sentiment.

Băiatul Paul continuă să privească, şi răspunse tăcerii lui Duncan cu zâmbetul simplu pe care un elev îl acordă profesorului pe care îl respectă, dar nu îl prea înțelege.

Cândva mai târziu Duncan era singur, Paul trimis la lecțiile sale cu una din surorile Sheeanei.

Ce ne-ai făcut, Leto, Vierme bătrân?

Duncan şi-l amintea pe Tiran într-un mod pe care nimeni altul nu şi-l putea măcar imagina.

Zeilor, şi cum îl cunoşteam ! De câte ori venise pentru prima dată în întuneric înaintea lui Leto? De câte ori îl testase Leto? De câte ori murise de mâna lui Leto? Mă numea unul din Duncanii lui ! Unul dintr-o serie de mine.

Acum Tiranul pare să fie unul dintre mulți alții.

Un vierme, dar îl cunoşteam din punctul de vedere al multor vieți.

Duncan şi-l aminti pe Leto menționând ceva despre viermii care aveau să vină după moartea sa. „Mai mulți Ganglioni ! Şi conştienți !” spusese cu vocea sa de bas. Transformarea în vierme avusese efecte stranii asupra laringelui lui Leto. Duncan îşi imagina că tonurile sale jose puteau fi auzite reverberând sub nisip dacă Leto voia asta.

Sheeana e în contact cu această inteligență. Din prima zi când a invocat viermii.

Sheeana petrecuse mai mult timp în deşert zilele acestea.

„În pregătire” spunea ea. În pregătire pentru ce? Duncan îşi amintea o discuție pe care o avusese cu Sheeana despre Tiran. De ce alelese să-i explice deodată ceea ce era evident: „Prin unirea cu viermele, Leto le-a extins conştiința referitor la noi. Beneficiem de melanj atât direct cât şi indirect, e atât de uşor de văzut, Duncan.”

„Dar în acest caz, care este relația dintre om şi vierme?”

„Ah, Mentatul iese în față pentru această întrebare; dar calculul e prea rapid. Încearcă dansul data viitoare, Duncan.” Melanjul nu extinsese niciodată conştiința pe termen lung – doar ne aducea mai aproape de tipul de existență pe care o avuseseră mereu viermii de nisip. Acum că Leto a adus posibilitatea unei uniri mai strânse a Viermelui de nisip şi a Omului, Sheeana speră să încheie acest plan cu o ultimă procedură calculată. Simbioza.

Cu toată ființa vreau să scap din această situație nebunească. Să mă întorc la Murbella mea.

Teg intră în cameră, întrerupând gândurile lui Duncan.

„Duncan Idaho, mereu un pion, chiar şi al propriilor sale gânduri” zâmbi Teg, în timp ce-i dădea lui Duncan o vidcarte.

„Ce e asta?”

„Raport de la Sheeana. Scytale pune la cale ceva în adâncurile deşertului.” Duncan se uită pe raportul ecologic din deşertul ecuatorial ca şi din marea dunelor sudică. Sheeana raporta că păstrăvii de nisip erau abundenți şi mulți dintre viermii mici păreau să crească destul de mari.

Duncan întoarse conversația spre Paul.

„Cum merge antrenamentul cu arme al lui Paul?”

„Încet. E un model învechit, ştii. Asemănător cu tine când te-am antrenat eu.”

Vrea să spună că dacă eu am reuşit, va reuşi şi Paul. Mă asigură că antrenamentul nostru nu e în van.

Teg, Rebecca, Sheeana şi Duncan însuşi conduceau antrenamentul lui Paul. În timp ce Teg îl antrena în tradiția Atreides ca maestru în arme, iar Rebecca îl antrena în tradiția Bene Gesserit, Sheeana rezervase un tip special de antrenament pentru ea însăşi şi Duncan. Duncan avea să includă antrenament Mentat şi Zensunni, dar avea să aducă de asemenea propria perspectivă unică a vieților multiple. Sheeana simțise că era atât de puțină cunoaştere, chiar printre Bene Gesserit, a aptitudinilor diferite pe care cineva trebuia să le stăpânească pentru a se descurca cu toate acele

vieți. În fine, Sheeana avea să-l învețe pe Paul pe linia ascendenței sale speciale.

Ca un Kwitsatz Haderach, ca Părinte al Căii de Aur, ca Profet. Cum să înveți pe cineva o asemenea unicitate, dacă acesta nu face paşi pe linia continuării progresului.

Teg părea să aibă douăzeci şi ceva de ani, Duncan patruzeci şi ceva, fiecare jucase rolul de „tată" pentru celălalt, astfel că era o legătură curioasă care îi ținea împreună pe cei doi.

Amândoi am experimentat propriile noastre morți.

„Nu suntem tocmai umani, Duncan, ştii asta." „Mă îngrijorează că nu suntem, şi mă îngrijorează că Sheeana realizează că *viitorul* întregii afaceri stă în mâinile unor persoane ca noi."

Avem o perspectivă pe care omul obişnuit nu o are.

„În vremea mea ca Bashar, conducător de oameni, căutam mereu o calitate pe care o aveam eu, pe care toți oamenii mei o aveau, şi lucram cu ei."

„Ce vrei să spui, soldații urmează un soldat, deci ceea ce devine umanitatea ne va urma pe noi? Asta miroase ca minciunile care au împins rândurile Harkonnenilor la o baie de sânge."

Cu atâtea milenii în urmă.

„Duncan, aminteşte-ți că sunt Atreides, nu am luptat în acel război, dar toate războaiele au acel miros urât asupra lor. Cel mai greu lucru pentru un soldat e să nu lupte. Nu putem schimba progresul. Tu, mai mult ca oricine, ar trebui să ai o altă perspectivă asupra acestui lucru."

„Leto nu m-a putut rupe vreodată de această perspectivă. Iar când a făcut-o, un nou eu, foarte revoluționar şi loial renăştea din cenuşă."

Cei doi se priviră în timpul unei pauze tăcute în conversație. Apoi momentul trecu iar ei izbucniră în râs, cunoscători.

„Bashare Teg, e un motiv de a trăi să văd că viitorul are în el un om bun."

Teg arătă spre vidcarte. „Destul despre asta, parcă am fi filosofi.". Teg marcă diferitele suprafețe de teren unde viermii de nisip fuseseră activi, rețele de sateliți pe care le implementaseră în ultimele şase luni şi rapoarte de telemetrie referitoare la activitatea Tleilaxu pe luna Nova Tleilax, orbitând planeta. „Prea multe lucruri de ținut în frâu pe lumea asta blestemată. Între căldura care distruge echipamentele şi nenorocitul de câmp magnetic ce înconjoară locul ăsta, mă mir că mai merge încă vreo maşinărie de-a noastră."

Duncan se uită la Teg. „Miles, ştii că locul ăsta trebuia să fie unic. În toate lumile pe care le-am vizitat, niciuna nu ar fi fost capabilă să susțină viermii de nisip."

„S-ar putea să nu mai fie unică mult timp, dacă nu găsesc un mod de a stabiliza modulele de fază Ixiene pe orbită."

Întregul sistem era ținut cu succes defazat față de universul Vechiului Imperiu într-un pliu stabilizat al spațiului. Teg şi Duncan dezvoltaseră

proiectul după sistemele non-navei, care visa constant matematicile necesare pentru a menține lumea sigură de Maeştrii Dansatori Față. Dar modulul Ixian în sine fusese obținut de Teg de la un Ixian strălucit, pe nume Jytho Ampre.

Înainte să mor.

Ca Bashar, Teg condusese o inițiativă de a ține tehnologia Ixiană departe de mâinile oamenilor din Dispersie. Afacerea fusese încheiată ca un schimb pentru servicii militare. În schimb, Teg obținuse tehnologia Ixiană pentru Bene Gesserit.

„Ascunderea unui mic sistem stelar într-un câmp de hiperspațiu cu fluctuație constantă ne menține ascunşi, dar uzează echipamentul pentru a face asta posibil.”

„Asta e scuza ta ca să nu stai cu ochii pe Scytale.” Duncan îi dădu vidcartea înapoi lui Teg.

„Sheeana abia acum ne-a alertat. Oricum, nu a intervenit direct în planurile lui Scytale. Sugerez să-i facem o vizită personală lui Scytale, iar prezența Tleilaxu în adâncul deşertului să o lăsăm viermilor Sheeanei.”

Viermii Sheeanei. Cât de aproape de adevăr eşti, Miles.

Capitolul 5

Istoria este plină de lecții stranii ale celor care pretind că gândesc independent, şi cei care sunt judecați ca discipoli orbi. Este asta verificabil? Erau discipolii lui Muad'Dib orbi la profeția şi promisiunea lui? Era totalitarismul Tiranului Zeu justificat? Lecția e una pe care trebuie să ne-o adresăm noi înşine ca întrebare: în ce măsură sunt eu rezultatul lumii mele, şi cum transformă fiecare acțiune de-a mea ceea ce e dat? Împărtăşirea Sinelui este darul Integrării, pentru că un anume voal ce exista odinioară între membrii „umanității legate de istorie” a fost acum ridicat.

- Filosofie Integrală GIOAD

Sheeana lucra în atelierul ei pentru ceea ce putea fi ultima dată. Aranjase un spațiu de lucru pentru sculptură imediat ce se stabiliseră. Forma de artă întruchipa calea ei.

Şi cum diferă calea mea de cea a Bene Gesserit.

O stâncă bună în mod deosebit fusese scoasă din pietrele care marcau deşertul vestic. Avea un tăietor de piatră portabil fabricat de replicatoarele non-navei, cam în acelaşi fel în care toate nevoile lor materiale fuseseră replicate pentru colonia lor de aici. Chiar ceruse ajutorul unui vierme de nisip mai mic pentru a trage stânca la atelierul ei.

Viermii prosperă acum. Avem Mirodenie din nou, şi chiar câteva din surorile Rebeccăi au luat Apa Vieții.

Sheeana îi ceruse tinerei surori Laeona să aranjeze o întâlnire între Rebecca şi Maia. Maia era una din surorile care deveniseră Cucernică Maică aici, la noua lor casă. Cele două sosiseră, cu Laeona, care închise uşile atelierului Sheeanei lăsându-le pe cele trei.

Rebecca vorbi prima, „Nu sunt multe Cucernice Maici care să se dedea la asemenea activităţi."

Nu că Rebecca însăşi ar fi fost o Cucernică Maică ortodoxă. Tatăl ei păstrase vii tradiţiile Evreilor care datau cu peste douăzeci de mii de ani în urmă.

Rebecca adăugă, „Îmi place."

În amândouă sensurile.

Maia adăugă, „Care este inspiraţia ta?"

Sheeana se opri din lucru, şi mergând spre Maia şi Rebecca se întoarse să privească lucrarea din perspectiva lor.

„Numesc lucrarea ‚Surorile'. Va fi ultima sculptură pe care o voi face."

„Surorile". Ce cuvânt uman. Îmi va lipsi să fiu una din multe altele, dar voi păstra mereu în mine înţelesul lecţiei sale.

Sheeana umplu tăcerea, punând micro-tăietorul de piatră pe masa ei de scule.

„Fiecare din voi decideţi pentru voi înşivă cum se va derula viitorul fiecăreia."

Nici Rebecca, nici Maia nu luau uşor nimic din ce spunea această Cucernică Maică. Sheeana continuă treaba în studio liniştită, punând ataşamentele tăietorului de piatră în locaşurile lor, în setul de scule. Şi aceasta era o mişcare strategică, pentru că acest timp permitea celor două surori Bene Gesserit un moment de reflecţie.

Aceste femei au fost familia mea. Nu trebuie să uit această poezie care a fost umanitatea.

Primele gânduri ale Maiei erau la muribunda ei poveste de dragoste cu Teg. Multe Bene Gesserit nu cunoşteau niciodată adevărata dragoste, sau puneau la îndoială existenţa unui asemenea lucru. Dar pasiunea pe care o avusese cu Teg era exact asta, pasiune. Asta o făcuse pe Maia să realizeze că singurul lucru stabil în viaţa ei fusese Comunitatea Surorilor. Şi ar fi dat orice să păstreze relaţia sa cu surorile ei.

Funcţional. Sex. Atunci ce este dragostea? Pasiunea în toate sensurile cuvântului. Sheeana cere mult de la mine.

Rebecca se gândea la Bene Gesserit, şi la o tradiţie anterioară. Tradiţia Rabinilor era şi a ei. Tradiţia tatălui ei. Fusese mereu puternică şi ortodoxă, fusese calea ei, credinţa ei. Acum o alegere între două revoluţii disparate: planurile Sheeanei şi Comunităţile gemene ale Murbellei. Două căi dificile, şi totuşi Rebecca părea mereu să ajungă în situaţii diferite.

Milioanele de pe Lampadas. Şi promisiunea mea către Evrei. Nu pot fi totul pentru toată lumea.

Sheeana le privi pe amândouă pierdute în gânduri.

„Am spus prea puțin ca să provoc o stare de spirit atât de morbidă. Va fi timp, surorile mele, să ne gândim la toate alegerile noastre. Veniți cu mine."

Maia şi Rebecca o urmară pe Sheeana într-o plimbare prin curtea ei exterioară, unde celelalte sculpturi ale ei erau expuse în arşița deşertului. Ea înviora conversația cu întrebări despre sarcinile zilnice.

„Antrenamentul tânărului Paul în tehnicile fundamentale Bene Gesserit merge bine. Desigur, sunt genele Atreides, ca să nu mai vorbim de faptul că a fost cândva Mahadi. Mă voi întâlni în curând cu Miles Teg pentru a compara rezultatele lui în antrenamentul mai convențional de luptă." Rebecca observă lipsa de reacție a Maiei la menționarea numelui lui Teg.

Când Maia începuse să-l urmărească pe Teg, aproape puteam prezice momentul când inima ei tresărea involuntar. S-au îndepărtat unul de altul.

Maia se alăturase târziu Bene Gesserit, pentru că trăise într-o lume care fusese cucerită de curând de Onoratele Matres chiar înaintea morții primului Miles Teg. Sheeana o simpatizase, pentru că-i amintea de ea însăşi în acel timp de început, ca o acolită de vârstă înaintată a acestei Comunități a Surorilor. Din acest motiv, îi acorda o atenție sporită, iar acea atenție sporită rezultase într-un impuls şi o inspirație pentru Comunitate cum rar fuseseră văzute.

Aproape s-ar putea spune că e eleva mea cea mai bună.

„Rezultatele celei mai recente supravegheri a lui Scytale şi a coloniei Novo Tleilaxu au fost analizate. Judecând după tipurile de consumuri de putere şi analiza spectrală a anumitor câmpuri pe care le-am monitorizat, plănuiesc ceva uriaş. Iar ultimele câteva săptămâni de transporturi în adâncul deşertului se înscriu mai degrabă în comploturile tipice Tleilaxu decât în replicile cu ‚adunarea de resurse' şi ‚monitorizarea producției de Mirodenie' pe care le-au folosit ca să justifice aceste drumuri."

Aceste comploturi Tleilaxu s-au învechit. Cum trebuie să se fi plictisit de ele şi Tiranul-Zeu...

Plimbarea lor continuă dincolo de curtea Sheeanei, iar starea de spirit în fine se schimbă spre plăcută. Se întâlniră cu Miles Teg aproape de locul unde Rebecca plănuise ca el să le întâlnească.

„Sheeana şi cu mine putem discuta liniile ei directoare pentru următoarea săptămână de antrenament a lui Paul. Miles, dacă vrei poți să ai un moment cu Maia."

Rebecca e mereu cea împăciutoare şi comunicatoare.

Miles se uită la ele trei, dar Maia vorbi prima, „Miles şi cu mine am avut deja acea conversație, nu-i aşa, Miles?"

Miles râse ca să risipească tensiunea. „Şi suntem amândoi destul de mulțumiți cu decizia. Cred că Maia a spus cel mai bine, „Există moduri mai bune decât a pune scorpionul lângă tarantulă."

Sheeanei îi plăcu asta.

O decizie pe care curând va trebui să o luăm toți.

Capitolul 6

„Singură vocea lui m-a făcut să mă opresc, iar toate relele pe care le făcuse doar i-au crescut puterea în mintea mea. Îl numeau diabolic pe Bătrânul Baron Harkonnen, dar cum rămâne cu tradiția de a numi pre-născuții Abominații? A spus cineva, „Alia, ce ai să ne spui despre cunoaşterea ta unică?" Nu au spus. S-au temut de mine, şi m-au condamnat. Am fost prima care să lupte cu acest înger, cea care s-a gândit să trăiască cu toate Celelalte Memorii. Când n-am mai putut să le controlez, aveam nevoie de o voce care să poată. Şi când umanitatea nu mai poate purta povara istoriei sale, nu vor avea nevoie de un tiran să țină trecutul în frâu? Să ştiți că atunci când vine criza umanității vor fi încântați că Tiranul lor a venit să-i salveze. Şi faptul că noi toți suntem Abominații doar ne va îndemna spre a găsi un nou limbaj care permite înțelegerea".

- Din piesa Răzbunarea Sfintei Alia

Yanima trimise o printare socio-temporală a viselor Mirodeniei recente surorii ei Yeshika pe Ix. În acelaşi timp primi o transmisiune de la Yeshika, probabil trimisă cândva mai devreme.

Trebuie să rămânem în contact strâns. Cine ştie când vor fi întrerupte liniile noastre de comunicații?

Transmisiunea era în trei părți, Yeshika mereu trimitea o scurtă notă despre evenimentele recente, iar împreună cu aceasta era un text numit *Răzbunarea Sfintei Alia* şi o notă referitoare la această piesă. Yanima începu redarea notei, care era o holo-imagine. Yeshika apăru cu obişnuita licărire a imaginii în spațiul apropiat şi vorbi:

„Bună, geamăna mea de vis. Am ştiut mereu că o să-ți iroseşti viața visând, pe când eu am ales drumul responsabilității. Evitarea lui Edrichs şi Pathay mă ține în arhive zilele astea, şi am dat peste o referință la asta într-un cristal arhaic de stocare a memoriei. Este o PIESĂ SCRISĂ; ceva ce ştiu că ai aprecia. Este la fel ca holodrama acestui clasic, dar cred că nu mi-am dat seama vreodată că Murbella a aşternut piesa CU MÂNA EI. Oricum, înfige-te în ea. Ce mai face Thunhun? A mai găsit vreun Visător al Mirodeniei BUN, ca să poți veni acasă? Yeshika."

Mesajul se termină, şi Yanima apăsă icoana pentru redarea piesei. O văzuse de zeci de ori înainte (era mereu jucată aici pe Ouadra în timpul evenimentelor sociale Idah-Mirabla), oricum nu se gândise la ea vreodată ca la un text. Derulă prin ea până la una din părțile ei favorite şi fu surprinsă că încă se poate bucura citind ceva ce experimentase mult mai bine vizual...

Răzbunarea Sfintei Alia: Actul II, Scena III.

(CANONICATUL: Singură în întuneric, MURBELLA analiza formarea ŞCOLILOR DE PĂSTRĂVĂRESE prin distrugerea atât a BENE GESSERIT cât şi a ONORATELOR MATRES. Luase o supradoză de Melanj în speranța de a primi vreo viziune pentru punerea în practică a planului)

MURBELLA (DROGATĂ): Câte miliarde conțin într-un singur trup? Cineva care nu a trecut prin Agonie ar crede că sunt o ființă concentrată, mai multe suflete decât ar trebui să aibă un trup. Ce surprins ar fi un observator extern la cât de mult mă subțiază această povară. Cât de diluat pare fiecare gând când altcineva l-ar putea rosti din Celelalte Memorii un pic diferit. Cât de repede ar sări un suflet la ocazia de a mă contrazice. Şi totuşi încerc să le adun pe toate laolaltă, simultan... să le conduc spre exterior ca o lentilă prin care aş putea spiona cărarea pe care trebuie să o apuc. Cât de mult înapoi ne întindem, mame, copii, mame din nou. Mamă, matre, madra, mama, mah. O văd, nu asemănătoare cu noi, ci la fel cu noi toate. O văd aici. Stă lângă râu, ascultând cum curge apa în vreun râu antic. Oprind fiecare sunet pe care-l face râul. Atât de multe sunete şi ea le aude pe toate. Şi aşteaptă ca insectele să treacă, şi vântul să tacă, şi în spatele sunetelor apei îi aude cum îi vorbesc. Păstrăvii. Ascultă după păstrăvi până când vocile lor vin la ea prin larmă. Şi păstrăvul îi vorbeşte: „De ce asculți lângă râu să mă auzi vorbind?” Pentru că vreau să aud ce îmi va spune vocea ta. „Dar celelalte sunete, ele nu sunt ca să le auzi tu? Râul nu povesteşte lecția lui? Nu vorbeşte copacul cu vocea sa, stârnită de vânt? Sau creaturile pământului şi aerului? De ce te opreşti să ne auzi pe noi vorbind?” Pentru că într-o zi va trebui să înfruntăm ceva, ce voi ştiți atât de bine. Ca să învăț de la voi cum ați continuat, ca să putem continua şi noi. „Noi nu oprim râul. Suntem parte din el. Vei şti care este râul tău când nu vei putea să-l opreşti. Când vei fi parte din el. Asta e tot ce voiai să auzi?” Faptul că spuneți asta îmi dă speranță. Faptul că ştim unde să vă auzim vocea voastră va da celor dintre noi ce vor veni speranță. Atât de mulți vor veni să vă audă. Atât de mulți. Atât de mulți. Ne putem întoarce înapoi la ei, la acele prime Păstrăvărese? Nu putem opri asta. Eu nu pot.

(Sunetul cuiva intrând pe uşa la care priveşte Murbella, aproape aşteptându-se la un potop de apă. Când uşile se deschid, lumina inundă camera iar Murbella se prăbuşeşte. Intră DUNCAN IDAHO)

DUNCAN: Murbella! (strigă pe cineva din afara camerei) Repede, cineva, Maica Superioară s-a prăbuşit !

MURBELLA (slab): Nu-i pot opri cursul, Duncanul meu. Păstrăvul a prevenit-o de atât de multă vreme. Ne-au prevenit de la început, dar nu am ascultat niciodată.

DUNCAN: Nu e nevoie să-l opreşti, draga mea. Doar relaxează-te şi lasă-l să treacă. (ajutoarele intră şi o pun în poziția aşezată)

SORA 1: Miroase puternic a Mirodenie. Ce făcea?

DUNCAN: Ce face orice Păstrăvărească? (ajutoarele o iau din cameră să o îngrijească. Duncan se întoarce şi le urmează afară.)

IEŞIRE.

Yanima închise textul şi se gândi la povestea Răzbunării Aliei. Murbella o scrisese însăşi după ce începuse fuziunea celor două şcoli Bene Gesserit şi Onoratele Matres. Piesa urmărea să descrie felul cum Murbella folosise Cealaltă Memorie a Aliei pentru a o ajuta să ia decizia. După cum spunea mitologia, Alia fusese posedată de Cealaltă Memorie a bunicului său, Baronul Harkonnen, o posedare ce avusese ca rezultat sinuciderea Aliei.

Yanima se arcui departe de prezent, invocând iar un Vis al Mirodeniei, apropiat de gândurile Murbellei...

Murbella avusese o întrebare mereu prezentă în minte: „În ce direcție să-mi conduc Surorile?” Această nouă comunitate a surorilor avea potențialul tuturor măreților atât ale Bene Gesserit cât şi ale Onoratelor Matres, dar conducătoarea era strivită de opțiunile ce i se deschideau. Murbella ingera constant niveluri aproape fatale de Melanj, pentru a explora toate permutările de posibilități. Consulta marile conducătoare din trecut, fiecare cu propriile realizări şi slăbiciuni. Odrade. Mohiam. Doar când merse prin memoriile Aliei îşi găsi calea.

Visul Yanimei se diminuă. Deşi Alia nu avusese vreodată copii, agenții Tleilaxu furaseră câteva din celulele ei, iar când fugiseră în Dispersie, deseori încercaseră să multiplice aceste trăsături în membrele Onoratelor Matres ca monedă de schimb. Astfel, Murbella ajunsese în memorii prin acest proces de înmulțire încrucişată. Povestea continuă să descrie modul în care Alia o posedase pe Murbella, cum Murbella s-a aliat ea însăşi cu Alia interioară şi, în fine, cum cele două l-au dovedit pe Baronul Harkonnen care le poseda pe amândouă acum. Judecata Murbellei avea să devină un studiu de bază la nou înființata ei Şcoală de Păstrăvărese, şi avea până la urmă să ducă la practicile de Schimbare a Eului şi Indivizi cu Multivieți, aşa cum erau azi.

A fost asta o lecție prea bine învățată? De ce să-mi trimită Răzbunarea Aliei? Ştie Yeshika de vreo legătură între această poveste şi ascensiunea Celor cu Multe Fețe? Experiența Murbellei nu a fost inspirație doar pentru scrieri dramatice. Consulul Neo-Tleilaxu sub comanda lui Scytale se gândise să negocieze cu Maeştrii Dansatori Față într-o încercare de a o alunga pe Sheeana.

Oare luase Scytale celule de-ale Murbellei, cu memoriile celulare ale abilității de a aboli abominaționismul, şi le târguise cu Maeştrii Dansatori Față acum multe secole? Suspecta Yeshika asta ca fiind originea Celor cu Multe Fețe? Yanima redă din nou mesajul Yeshikăi, ştiind că cea mai bună codare era metafora.

„Oricum, înfige-te în ea.” Sfânta Alia a Cuțitului. Nu doar o glumă lejeră.

Yanima derulă înainte prin textul piesei. Murbella devenise obsedată de Alia, dar nu avea indiciul în minte. Yanima alunecă înapoi într-un Vis al Mirodeniei, dar doar pe jumătate, astfel încât să poată urmări textul pentru indicii. Tot timpul, o uşoară indicație din partea Celorlalte Memorii ale Murbellei o ghidară ca un fel de intuiție pentru ce să rețină şi la ce să renunțe.

Cu cât o revizita mai mult pe Alia, cu atât uita problemele ei proprii. Murbella începuse să observe modul cum Harkonnen o posedase pe Alia – dar cumva – nu putea să nu observe că Alia lua controlul asupra ei. Alia devenise dulce şi nemiloasă cu Murbella, atât de absorbită de misticismul şi prezența ei. Inocența Aliei venea din statutul ei unic de abominație. Era nouă într-o lume pe care doar ea o cunoştea – iar Murbella rămânea transfixată în uimirea ei. Ar fi fost atât de greu ca cineva să se apropie şi să o accepte pe Alia? Ce prevedea ea, mascat de condiția ei atât de bine definită? Ea era Sfânta Cuțitului – şi ea este văzută ca tăind prin limitele a ceea ce este uman (prima persoană care nu este umană o salvează şi o ucide.) Ceea ce rămâne fără ea este o adorare a relației noastre cu ego-ul. Ea doar ceruse mai mult de la noi decât eram capabili să ştim.

Yanima ieşi din Visul Mirodeniei. Privi înapoi la nota Yeshikăi.

„Ce mai face Thunhun?” Thunhun trebuia să afle despre aceasta. Ea nu putea risca Visul Mirodeniei singură; prea multe detalii se puteau pierde.

Dacă Yeshika are dreptate, viitorul nostru poate fi mult mai scurt chiar decât prezice pesimismul lui Thunhun. Cu un astfel de avans ca parte a formării lor genetice inițiale, cine ştie ce granițe depăşesc Cei cu Multe Fețe în fiecare zi?

Capitolul 7

Techne în sine a fost redefinită de Tiranul Zeu, ajungând la un nou nivel întrețesut de înțelesuri după moartea sa. Complexitatea teleologică a oricărui sistem de creație devine doar originea cuantică de niveluri paralele, de ordin mai înalt, şi hiperstructuri complexe. Nu este atunci necesar să realizăm că o asemenea complexitate de gradul *n* se apropie de infinit ca limită a unei singure apariții? Cu infinită complexitate realizarea devine singularitatea (ca în rețeaua formată de seriile recursive de vierme, mirodenie, umanitate), un portal spre o matrice de noduri în alte noduri, similar infinite. Aceasta este structura căreia îi acordă atenție întreaga gândire contemporană, dacă vrea să se regăsească relevantă în progresul integral.

- regulamentul Techne al GIOAD, secțiunea XIII.

Nro Pathay îşi reţinu furia, mergând cu paşi repezi spre ieşirea complexului Biropalat GIOAD din inima nodului urban de pe Ix. Ştia că Generaliştii vor jubila asupra algoritmilor politici ce proiectau o creştere cu 86% a pericolului pentru Ix reprezentat de distrugerea Spiritului Dunei.

Yeshika Ampre mi-a dat în fine un indiciu pentru îndepărtarea non-spaţiului ce înconjoară Spiritul Dunei – asta va termina odată pentru totdeauna întreaga problemă Sheeana.

Ca teorist Cybimech, Nro fusese instruit în arta ce combina abilităţi de Mentat cu tehnologia computerelor, cândva interzisă, venind din timpurile Tiranului Zeu. Deşi fuseseră create computere mecanice, adevăratul progres stătea în bio-neuro-sistemele construite folosind drept model creierul uman. Creierul lui Nro fusese îmbunătăţit la starea de supercomputer de către ramura Ixiană a tehnologiei Tleilaxu aplicată neuro-ingineriei. Dar Nro progresase chiar dincolo de acest nivel. Cercetarea asociată cu educaţia lui timpurie vorbeau despre o redefinire a limbajului şi despre Conştiinţa Individuală ca un virus. Nro avusese chiar succes în a demonstra că o conştiinţă individuală poate fi codată şi replicată în diferite reţele neurale fără a se degrada.

Am făcut progrese radicale de unul singur. Secretele mele. Cei cu multe Feţe nu sunt singurii care experimentează cu sinele. Sunt pregătit să-i înfrunt.

Nro Pathay urcă în tramvaiul care ondula printre pliurile nodului urban. Suspensiile gravitonice crescuseră în popularitate din nou, după o scurtă resurgenţă a şinelor cu propulsie magnetică. Nro fu distras pentru o clipă gândindu-se la modul cum designul reapărea.

Un design bun e greu de depăşit, şi totuşi asta este exact ce ar obţine Cei cu Multe Feţe.

Tramvaiul se puse în mişcare, gravitonii forţând şina de reţinere, ce se opunea, să dea mişcare vagonului. Nro găsea Generaliştii practici, şi dezaprobarea lor faţă de tărâmul pur al teoriei îi menţinea neutri politic. Privirea lui interioară se întoarse spre un astfel de tărâm, un set fiscal-imperialist de algoritmi dinamici pe care îi folosea să prezică un viitor în care Ix obţinea un respect universal, deşi rămânea nevăzut.

Ce mod mai bun de a asigura hegemonia Ixiană decât eradicarea Celor cu Multe Feţe? Trebuie să ne întoarcem la adevăraţii experţi, Maeştrii Dansatori Faţă.

Tramvaiul se opri în afara unui sector comercial, iar Nro ieşi în mulţimea aglomerată de schimburi şi adoraţie a celor mai noi mărfuri ixiene. Trecu pe lângă diferite magazine şi vitrine, cu privirea şi aplecare din cap rituale spre negustori şi vânzători. Oricum, Pathay mergea cu o a doua intenţie pe care se străduia să o ascundă.

Acum două mii de ani Sheeana se ascunsese pe Spiritul Dunei cu ajutorul generatoarelor de non-spaţiu ixiene. Clientul meu vrea să ajute la desfacerea acestui lucru ca să ne salveze de Cei cu Multe feţe. Iar eu mă trezesc punând la îndoială „loialitatea” mea faţă de Ix.

Nro se opri la taraba unui anume comerciant, cu un design special făcut cu un program de holo-tăiere dintr-un mulaj plastic de design clasic, cu ajutorul generatoarelor de polimeri de putere redusă. Efectul era atât modern cât şi antic, cu un stil de decor ce-i amintea lui Pathay de Ixienii care fugiseră în timpul Dispersiei. Taraba vindea ultimele noutăți în materie de bruiaj neural, un dispozitiv de alterare a memoriei popular atât printre utilizatorii recreaționali cât şi printre creatori şi cei ce doreau schimbări de memorie. Comerciantul părea Ixian, purtând tradiționalul garb al clasei conducătoare Richese de acum o mie de ani.

„Ar dori clientul să încerce o nouă persperctivă asupra vieții sale? Aparatele noastre sunt de integritate premium şi oferă o gamă largă de detalii."

„Caut linia mai avansată. Mai aveți şi alte unități în spate?"

„Desigur, cetățene, pofteşte în spatele vitrinei de aici," arătă comerciantul drumul spre o cameră din spatele lui. Nro trecu pragul şi intră, cu comerciantul Ixian urmându-l îndeaproape.

De ce nu vrea consulul să-mi vadă numerele? Generaliştii nu-şi asumă riscuri ideologice. În timp ce o simplă privire la numerele totalitariste cele mai pure este extremă – ele oferă 99% siguranță.

Comerciantul Ixian schimbă tonul şi se adresă lui Nro, „Ce e cu planurile tale de a-l ghida pe consul?"

„Nu vor nici măcar să dea voce intențiilor noastre. Trebuie să continuăm cu planul alternativ."

Ixianul începu să se transforme în mijlocul propoziției, fără a deranja o anumită fluiditate a formei. Trăsăturile se dizolvară şi întotdeauna exista un sunet ce-ți dădea fiori acompaniind schimbarea formei.

Nro continuă, „Yeshika Ampre era aproape de a ne da secretul non-spațiului Ixian care înconjoară Spiritul Dunei. Sistemul stă în afara fazei față de universul nostru."

„Ar fi bine să ne dai mai multe detalii decât atât, Pathay. Dorim să ajutăm universul nostru, dar nu putem s-o facem fără anumite concesii din partea ta. Maeştrii Dansatori Față cer ca anumitor întrebări să li se răspundă, iar răspunsul la acele întrebări se află pe Dune."

„Scopurile mele sunt pe aceeaşi linie cu Dansatorii Față."

„Oare? Nu ştii despre ce vorbeşti. Aminteşte-ți diferențele dintre Dansatorii Față, dronele Tleilaxu şi rasa mea de Maeştri Dansatori Față din Întoarcere. În timpul Dispersiei Maeştrii Dansatori Față au fost de asemenea separați în două facțiuni – exact aşa cum Păstrăvăresele erau cândva compuse din Bene Gesserit şi Onoratele Matres. Dispersia voastră a fost o Căutare pentru noi, şi am călătorit pe noi tărâmuri să găsim ce puteam găsi. În timp ce o facțiune a Maeştrilor Dansatori Față căuta să se extragă din regnul biologic, a doua facțiune căuta să mențină cele mai mari calități ale vieții umane."

„Între cele două facțiuni a apărut o schismă ideologică, primul grup numindu-l pe al doilea 'sentimental', al doilea grup numindu-l pe primul

’deşărtăciune’. Primul grup căutând existența biologică ca un detriment la tipul de ființă pe care-l puteau prevedea, au trecut la a ’trăi’ în alte forme – distrugând principiile de bază care îi propulsaseră de la viața singulară la o simbioză haotică a culturii de stup adusă la scopul extrem: antropomorfogeneza. Au urmat firul originilor Zensunni ale Tleilaxu până la exprimarea fizică finală a vechiului credo: unul este totul. Astfel, Cei cu Multe Fețe au căutat să-şi distrugă rivalii. Noi, facțiunea rămasă a Maeştrilor Dansatori Față, căutam alte scopuri. Deşi suntem superiori umanilor în majoritatea felurilor, am descoperit că am devenit solipsişti în mutabilitatea noastră, o contradicție în ideologia noastră care ne-a lăsat slăbiți față de un atac din partea Celor cu Multe Fețe. Încă ne bucurăm de singularitatea eului pe care voi, oamenii, o dați universului, iar niu cei cu multe euri încă găsim împrospătător să ne bucurăm de un nou eu atunci când apare. Avem multe întrebări, despre Sheeana, despre Duncan, despre Scytale, care încă nu au căpătat răspuns.”

„De asta căutați Spiritul Dunei.”

„Căutăm ceea ce caută şi Cei cu Multe Fețe. Oricum, în timp ce ei mătură multiversul într-un val care se întinde atât în trecut cât şi în viitor, noi suntem obligați de prezent să căutăm rămăşițele trecutului. Asta este urgența chinului nostru.”

Pathay desigur avea propriile intenții, şi ştia că aceşti Maeştri Dansatori Față aveau nevoie de ajutorul lui.

Ce nu înțeleg este de ce nu-mi fură eul. Trebuie să fie vreo slăbiciune în existența lor multi-euri care nu permite folosirea corectă a unei copii.

„Secvența de codare este generată de un algoritm sub protecția Tehnocratului Suprem Yeshika Ampre. Odată ce avem asta, cum puteți garanta că Cei Cu Multe Fețe nu au infiltrat rândurile voastre şi vor distruge Dune înainte să aflați ceea ce aveți nevoie?”

„Nu există nici o garanție. Oricum, ştim că lor le este dezgustător să ia formă umană în orice situație. Atacul lor este unul deschis, care nu va necesita subterfugii. Oricum, să fie ştiut că mare parte din Ix a fost deja înlocuit de oamenii mei.”

Ce spune el ! Eram sigur că un procentaj redus al Ix avea membri ai Maeştrilor Dansatori Față ca membri ai lor. Ce vrea să spună prin mulți?

„Nu te arăta alarmat, Nro Pathay. Noi oferim o continuare controlată a umanității, nu distrugerea voastră. Cei Cu Multe Fețe caută să elibereze spațiu-timpul chiar şi de o ființă finită cum ar fi un individ. Noi căutăm doar să rămânem observatorii voştri protectori, omniprezenți, dar permițându-vă libertatea de a vă bălăci în umanitate cum ați făcut-o timp de o sută de milenii. Maeştrii Dansatori Față au trăit printre voi timp de aproape o mie cincisute de ani, plivind cu grijă şi protejându-vă pe voi, care sunteți resursa şi marfa noastră cea mai de preț. Doar nu credeai că oamenii au dezvoltat Economia Integrală de care sunteți atât de îndrăgostiți. Integrarea a fost darul nostru pentru omenire, într-un mod care să asigure longevitatea supraviețuirii lor pentru noi.”

Pathay făcu un pas înapoi. Mintea lui ameţea la numărul de permutaţii ale evenimentelor.

Nici nu visam să fie atât de infiltraţi. Dacă planul lor este atât de avansat, doar planurile mele de rezervă vor asigura rolul Ix-ului în această afacere. Sfârşitul meu este aproape.

Maestrul Dansator Faţă se întinse spre Pathay, mângâindu-i o parte a capului şi ceafa.

„Haide, haide, Nro. Conformarea nu a fost niciodată punctul tău forte. Poate încă mai poţi fi de folos la consulul Ixian, înainte ca ego-ul tău să te strice. Acum dormi, uman drag, relaxează-te şi dormi în mortalitatea ta."

Câteva mângâieri mai delicate din partea Maestrului Dansator Faţă şi ochii lui Nro Pathay se închiseră de parcă ar fi dormit. Trupul lui se prăbuşi în braţele tovarăşului său, care începu să-şi schimbe forma în oglindirea imaginii lui, în timp ce aşeza cadavrul lui Nro pe sol.

Va urma…

STEVE BERRY

UMBRA LUI ARTHUR

POVESTIRE DIN SERIA

COTTON MALONE

STEVE BERRY

UMBRA LUI ARTHUR

Titlul original: *The Tudor Plot, 2013*
Traducerea: Ştefi Todo

EPISODUL I

CAPITOLUL UNU

CU ŞAPTE ANI ÎN URMĂ[1]

Cotton Malone ura surprizele.

Şi asta nu reprezenta o excepţie.

Ajunsese la palatul Buckingham cu zece minute în urmă, evitând mulţimea de turişti strânşi în jurul porţii din faţă, şi intrase cu maşina printr-o poartă laterală păzită. Acum stătea într-un scaun capitonat cu mătase verde şi se uita la cei doi bărbaţi, care-l aduseseră, cum părăsesc încăperea. Nimeni nu vorbise în timpul drumului şi acum începea să-şi pună întrebări. Era în Anglia de mai puţin de două zile şi acum, din nişte motive necunoscute, era aproape de a o vedea pe regină.

Camera de aşteptare părea să fie un birou – tapetul era un amestec de roz şi albastru, tavanul era împodobit cu ornamente de culoarea smântânii. Un şemineu de marmură albă umplea un perete, podeaua cu parchet sublinia un covor albastru cu auriu. Chiar în colţul de lângă ferestre era un birou plin de hârtii, curat şi ordonat. S-a gândit că probabil camera îi aparţinea cuiva din personal, spaţiul fiind elegant, dar nu regal.

Uşa s-a deschis şi a intrat un bărbat într-un costum de lână din trei piese, urmat de un scaun cu rotile în care stătea Victoria a II-a. Malone o văzuse de multe ori pe regină la televizor şi în fotografii. Totuşi, niciodată, nu fusese înfăţişată cu handicap, iar priveliştea era stânjenitoare.

Victoria domnise întreaga ei viaţă de adult. Era singurul monarh englez pe care îl ştiau cei mai mulţi americani. Faţa îi era ofilită, palidă, trupul fragil. Deşi părul avea nuanţa argintie cunoscută, coafat în stilul ei bob tradiţional, a observat o pată uleioasă pe frunte şi pielea exfoliată pe cele două părţi ale

[1] Faţă de evenimentele relatate în următorul roman, „Enigma reginei”.

nasului. Astea, postura înclinată şi o expresie care părea îngheţată arătau că Parkinson-ul îi controla acum muşchii. Singura licărire de speranţă era strălucirea radioasă care pătrundea din ochii ei verzi.

El s-a ridicat în picioare.

Victoria a fost împinsă de soţul ei, Prinţul James, ducele de Edinburgh.

— Vă rog, domnule Malone, luaţi loc, a spus Victoria. Îmi cer scuze pentru scaunul cu rotile. Dar în interiorul palatului mi se pare mult mai convenabil. Din păcate, mersul a devenit o corvoadă – şi, mai mult, nu cred că e necesară prefăcătoria.

I-a aruncat un zâmbet.

— V-am adus aici în cele mai suspecte circumstanţe. Aş putea să vă înţeleg foarte bine chiar dacă aţi fi supărat pe mine.

— Ar fi greu să fiu supărat pe o doamnă atât de graţioasă.

— Şi un linguşitor. Rapoartele despre dumneavoastră au fost corecte.

S-a întrebat la ce rapoarte se referea, dar şi-a ţinut gura închisă.

James a păşit înainte, ajungând în faţa lui, un bărbat înalt cu o înfăţişare musculoasă.

— E frumos din partea dumneavoastră că aţi venit aici, domnule Malone.

Prinţul a întins mâna şi el a simţit puterea în strângerea mâinii bătrânului.

— Avem o problemă pe care sperăm că aţi putea să ne ajutaţi să o rezolvăm.

Al treilea bărbat, mai tânăr, le care purta costumul din trei piese, stătea în spatele biroului. Se părea că e biroul lui. James a făcut semn spre el.

— Secretarul meu particular, William. El este cel care v-a găsit.

Malone l-a salutat pe bărbat cu o scurtă înclinare a capului şi i s-a răspuns la fel.

Victoria s-a uitat la soţul ei.

— Spune-i, James.

Prinţul şi-a dres glasul înainte de a vorbi.

— Cu două zile în urmă un tip a contactat palatul şi a cerut o întâlnire. A spus că era vorba de ceva de o importanţă extremă pentru naţiune şi pentru familia noastră, despre care trebuia să discutăm. Îi privea pe fiul nostru, Richard, şi pe nepotul nostru, Albert. În afară de asta n-a mai spus nimic decât ghicitori. Era programat să vorbim în acest birou. Astăzi. Dar omul a murit ieri.

— A murit? Sau a fost ucis?

— Din păcate, a spus Victoria, asta e greu de spus. Un accident de maşină. Dar la momentul cel mai inoportun, nu credeţi?

— Depinde de care parte al oportunităţii sunteţi.

James a aprobat din cap.

— Exact ce am crezut şi noi.

— Aţi spus că a vorbit în ghicitori. Cum?

— A vorbit despre Arthur. Ne-a trimis informații din jurnale din vechime.

— Ca în Pendragon? Camelot? Masa Rotundă?

Prințul a aprobat.

— Exact.

— Spuneți-mi, domnule Malone, a spus Victoria. Credeți în Arthur?

A ridicat din umeri.

— Am citit o mulțime despre el. Evul Mediu e una din perioadele mele favorite. Dar cine ştie? Un lucru pe care îl ştiu e că orice legendă e bazată pe nişte fapte.

— E o poveste, a spus James. Născocită de Thomas Malory. Care, apropo, are multe în comun cu mesagerul nostru mort. Amândoi erau hoți, Malory de ce mai joasă speță în vremurile lui, din moment ce jefuia biserici.

Malone cunoştea biografia lui Malory. Scriitorul petrecuse mult timp intrând şi ieşind de la închisoare înainte să primească o grațiere regală. Dar era curios.

— Mesagerul dumneavoastră a fost un infractor?

— A fost editor de ziar, a spus regina. De o reputație infamă. A furat intimitatea oamenilor, secretele lor, adevărate sau nu, şi le-a publicat că să le ştie toată lumea.

A sesizat amărăciunea.

— Şi de ce am fost adus aici, mai exact?

Venise în Anglia într-o misiune de la Magellan Billet. Cu trei ani în urmă ambasadele americii din Grecia şi Egipt au fost atacate de un terorist numit Peter Lyon, un sud-african care învinovățea Statele Unite pentru distrugerea apartheidului, sporirea puterii negrilor şi scăderea globală a rasei albe la nivel mondial. Era, de asemenea, un infam traficant de arme, extrem de periculos, din cauza averii sale personale şi a asocierii strânse cu multe elemente fanatice. Cele două atacuri asupra ambasadelor au luat viața a doisprezece ofițeri de marină şi a şase reprezentanți ai Departamentului de Stat, inclusiv a ambasadorului delegat din Grecia. Au fost mai mult de 100 de civili răniți. Departamentul de Justiție a făcut rapid legătura dintre Lyon şi crime, iar patru dintre cei implicați, toți aflați pe statele de plată ale lui Lyon, au fost capturați anul trecut de o echipă SEAL a Marinei.

Lyon a rămas un fugar.

Curtea Internațională de Justiție şi-a asumat jurisdicția şi Marea Britanie a fost aleasă ca loc de desfăşurare a procesului, cu Statele Unite formulând acuzarea. O echipă a Departamentului de Justiție, care-l includea şi pe Malone, a fost trimisă să se ocupe de problemă. Era la hotel, pregătindu-se pentru proces, când bărbații cu insigne au apărut şi l-au rugat politicos să meargă cu ei. I-au permis să dea un telefon în Atlanta şi a vorbit cu şefa lui, Stephanie Nelle, care i-a spus că şi ea vrea ca el să meargă cu ei.

Dar nu i-a oferit niciun fel de explicație.

Victoria s-a aşezat mai comod în scaunul ei cu rotile, mâna dreaptă tremurându-i.

— Corpul mă lasă, domnule Malone. Am optzeci şi doi de ani şi singurul lucru care mă ține în viață e conştientizarea faptului că, după ce eu nu voi mai fi, îmi va urma fiul meu. Richard e cea mai amară dezamăgire a noastră. Ca toți părinții din lume cu un copil problemă, mă întreb unde am greşit.

Malone a fost surprins de franchețea ei.

— Am încercat, a spus Victoria, să-i transmit fiului meu importanța poziției sale, dar el rămâne neclintit în sfidarea sa. Să fii monarh în secolul ăsta e destul de dificil – fără să mai ridici bariere artificiale. Fiul meu nu a înțeles asta.

Un citat i-a venit în minte, aşa că a spus:

— *El însuşi nu-i stăpân pe voia lui, / Că e supusul obârşiei sale/ Şi nu e slobod să-şi croiască soarta/ Ca orice om de rând; şi ştii prea bine/ De cununia lui că-i strâns legată/ Statornicia-ntregii noastre țări.*

Victoria a aprobat uşor din cap.

— Shakespeare a scris discursul lui Laerte cu mare elocvență. Ofelia ar fi trebuit să ia aminte. La fel ar fi trebuit să facă şi fiul meu. Din fericire, nepotul nostru e mai matur decât tatăl lui. Albert va fi salvarea noastră.

Acum înțelegea.

— Deci când un editor de ziare infam a pomenit că vrea să discute ceva cu privire la Albert, v-a atras atenția?

Ea a aprobat din nou cu o mişcare scurtă din cap, muşchii gâtului fiind cu siguranță limitați de boală.

— E bucuria noastră.

— Şi speranța noastră, a spus James.

Malone s-a întors spre Ducele de Edinburgh.

— Care-i problema?

James a făcut un semn.

— William vă va explica.

S-a întors către birou.

— Prințul de Wales, aşa cum sunt sigur că ştiți, e mereu în ochii presei. În ultimii nouă ani am urmărit aparițiile în toate ziarele din Londra. Acest sondaj mi-a arătat că *Globe* a publicat primul mai mult de 70 la sută din poveştile despre Richard. Acum, asta poate fi pur şi simplu muncă asiduă, noroc…

— Sau puțin ajutor din interior.

— Exact, a spus James.

— Şi bărbatul mort? Publica la *Globe?*

— Era fondatorul şi proprietarul.

— Ați vorbit cu Richard despre asta?

James a scuturat din cap.

— Nu ar avea niciun rost. Nu ar putea să-i pese mai puțin de orice percepție, probleme sau greutăți.

Malone a simțit ceva în tonul prințului.

— Ce nu-mi spuneți?

— E vorba de fiica noastră, a spus Victoria. Eleonor e o femeie ambițioasă. Ne temem că ar putea avea ceva de-a face cu toate astea.

Asta l-a şocat.

— Ce ar câştiga prin denigrarea fratelui ei? E departe de succesiune.

— Atâta timp cât Albert e în siguranță, a spus James.

— Credeți că ar putea fi în pericol?

— Nu ştim ce să credem, a clarificat James. Sperăm că e pur şi simplu paranoia a doi oameni bătrâni cu copii dificili. Dar William nu e atât de sigur. Nici eu nu mai sunt. După incidentul cu înregistrarea mi-am schimbat părerea.

Şi-a reamintit agitația care s-a creat cu câteva luni în urmă când înregistrări audio cu conversațiile telefonice ale lui Richard au apărut în presă. Conversații avute cu diferite femei, unele căsătorite, altele cu o reputație îndoielnică. Conversațiile erau juvenile şi explicit sexuale, arătând o uluitoare imaturitate – pe care presa a exploatat-o.

— Ați descoperit vreodată cine l-a înregistrat? a întrebat el.

James a dat din cap.

— Au încercat să dea vina pe securitatea palatului, dar nimeni de aici nu a făcut-o. Toate conversațiile au fost deschise, de pe telefoane mobile, aşa că puteau fi înregistrate de oricine. Al naibii de jenant pentru familia noastră. Dar, ca de obicei, Richard nu a părut afectat.

— Lucrul supărător la aceste conversații, a spus William, a fost că au avut loc într-o perioadă lungă de timp, de la diferite linii mobile, în părți diferite ale țării. Cum a putut cineva să fie conectat la frecvența corespunzătoare la momentul exact?

— Ce zic oamenii dumneavoastră de la securitate?

— Nu au oferit nicio explicație şi până acum nu avem nicio idee cine a făcut acele înregistrări nici cine le-a dat presei.

— Să ghicesc, a spus Malone. *Globe* a avut exclusivitate.

William a aprobat din cap.

— Sursa a fost, ca întotdeauna „un membru necunoscut din palat”. Exact ca în ediția de azi a *Globe*. O poveste pe prima pagină despre Richard şi fiica unuia din cei mai vocali lorzi din Parlament. Poze şi altele. O mare zbenguială săptămâna trecută. O fi Richard nesăbuit şi stupid, dar nu invită presa să-l urmărească. Şi totuşi au fost cumva alertați de acel trădător.

— Dar de ce e suspectată sora lui? a întrebat Malone.

— Fiica mea, a spus Victoria, a încercat din greu să mă convingă că e un copil bun. Dar când s-a măritat a intrat într-o familie ambițioasă. Nigel Yourstone spune că e un prieten al regalității, totuşi fiul lui nu prea e

bărbatul cu care mă gândisem că se va căsători Eleanor. Decizia ei de a face asta m-a mirat întotdeauna. Dar băiatul a fost născut într-o familie corectă, cu descendenţă clară şi declarat fertil. E tot ce pot *eu* să cer de la ea în alegerea unui soţ.

— Fiica noastră, a spus James, e mult mai şireată şi mai capabilă decât fratele ei.

— Credeţi că ea e informatorul.

Niciunul din părinţi n-a răspuns.

Într-un final, James a spus:

— Pur şi simplu nu ştim.

Între ei s-a lăsat tăcerea.

— Nu e nimeni în palat pe care să ne putem baza cu asta, a spus James. William şi-a păstrat îngrijorările şi suspiciunile pentru el. Victoria şi cu mine am vorbit doar între noi. Avem nevoie de cineva independent care să analizeze situaţia şi să ne spună dacă e vreun motiv pentru care să fim îngrijoraţi.

— Oamenii voştri de la securitate nu pot să facă treaba asta?

Prinţul a clătinat din cap.

— Prea sensibilă. William e apropiat de şefa ta. Ea ne-a spus unde să te găsim şi că ai putea fi capabil să ne ajuţi câteva zile.

— O cunoaşteţi pe Stephanie Nelle? l-a întrebat pe William.

— Pentru Dumnezeu, da. Ne cunoaştem de ani de zile. O femeie încântătoare, n-am dreptate? A spus că sunteţi cel mai bun agent al ei. Avem nevoie de cel mai bun aici, domnule Malone.

— Şi trebuie să ne mişcăm repede şi cu autoritate, a spus James.

Dar mai exista problema procesului teroriştilor, programat să înceapă în mai puţin de o săptămână. El mai mult asista, dar ura să-şi lase colegii de izbelişte.

Unul din cele trei telefoane de pe birou a sunat şi William a răspuns. După ce a ascultat un moment, a închis.

— BBC difuzează o emisiune pe care cei de la biroul din faţă spun că trebuie să o vedem.

William a păşit spre un dulap ornat şi a deschis uşile duble, scoţând la iveală un televizor. L-a deschis şi i-a ajustat volumul. Un bărbat mai în vârstă stătea în faţa unui grup de microfoane.

— Ăsta-i lordul Bryce, a spus James. Un fanfaron încăpăţânat. Nu e prieten al Coroanei. Deşi sunt rar de acord cu Richard, de data asta alegerea partenerei de sex e o pedeapsă potrivită pentru acel individ.

Malone era nedumerit şi William i-a spus despre povestea de azi din *Globe*, care detalia întâlnirea romantică dintre Richard şi fiica lui Bryce, din weekendul trecut. Bryce era împotriva regalităţii şi prezentatorul de pe ecran explica modul în care el intenţiona să facă mişcări agresive pentru abolirea monarhiei. Nimeni nu dădea prea multe şanse eforturilor lui, dar încercarea lui ar genera, cu siguranţă, mai multe discuţii negative despre o instituţie

care, aşa cum spunea prezentatorul, „a început să-şi piardă utilitatea”. Vocea a continuat spunând: „Dolarii generați de milioanele de turişti care călătoresc în Marea Britanie în fiecare an pentru a experimenta cultura regală nu ar trebui să fie justificarea pentru perpetuarea unei ruşini naționale. E prea mult să le cerem privilegiaților să se comporte cum trebuie?”

Imaginea s-a mutat brusc la alt bărbat. Cam de cinzeci şi cinci de ani, arătos, cu părul grizonat. S-a apropiat de microfon şi a vorbit cu o voce adâncă, autoritară, exprimându-şi loialitatea față de Coroană, dar şi dezacordul față de acțiunile imorale ale moştenitorului.

— *Ăsta* e Nigel Yourstone, a spus James.

A făcut legătura.

Fiul lui Yourstone era căsătorit cu Eleanor.

— Trebuie să fiu de acord cu colegul meu, a spus Yourstone. Ce-i prea mult e prea mult. A venit vremea ca Palatul Buckingham să dea socoteală.

Fața Ducelui de Edinburgh a împietrit şi Malone a zărit mânia la comentariul făcut de socrul celei de-a treia persoane în ordinea succesiunii la tron.

Dar o lacrimă brăzda obrazul Victoriei.

Privirea ei a prins-o pe a lui.

Şi brusc el a simțit durerea unei mame care e posibil să fi fost trădată.

CAPITOLUL DOI

Nigel Yourstone a zâmbit la camere în timp ce reporterii puneau întrebările. Tirada Lordului Bryce în Camera Lorzilor era clasică. Bătrânul gentleman arțăgos a petrecut aproape o oră mustrând monarhia, în special pe Richard, pentru ceea ce el considera *un asalt vicios la mândria şi demnitatea familiei sale*. Presa părea să saliveze la promisiunea lui Bryce de a introduce în Camera Comunelor un proiect de lege pentru abolirea monarhiei. Asemenea măsuri nu erau nimic nou, dar numărul miniştrilor care susțineau ideea era în creştere. Însuşi Bryce nu făcea niciun secret din credința că şeful statului nu ar trebui ales de genetică, fiind ecoul a ceea ce fiecare elev învață de la o vârstă fragedă. *Cel puțin, cei din familia regală ar trebui să fie o oglindă a sinelui nostru mai bun*. Din păcate, aşa cum a precizat Bryce, Richard Saxa-Coburg era un bărbat însurat care țopăia ca un şcolar, pe bani publici. Şi, aşa cum Bryce a spus aşa de bine, *incompetența clară a acestui individ slab de minte, care-şi datora poziția unui accident genetic, se învecinează cu grozăvia.*

Interesant, fiica lui Bryce nu făcuse încă niciun comentariu public, dar Yourstone ştia că tânăra lady va face exact ce o instruise tatăl ei. Seniorul Bryce controla finanțele familiei şi cei doi frați ai ei ar putea foarte uşor primi treimea ei. Era cu siguranță o femeie ispititoare şi putea paria că nu era proastă. O hârjoneală în pat cu un membru al familiei regale nu merita milioanele de lire sterline pe care le-ar fi putut pierde din cauza dezaprobării

continue a tatălui ei. Aşa că Yourstone era sigur că atunci când buna Lady Bryce în final va vorbi, cuvintele ei vor fi demne şi dureroase, obligând palatul să răspundă.

Şi-a aranjat postura în fața microfoanelor, ținându-şi discursul standard că monarhia este bună pentru Anglia, dar asta nu înseamnă că este de acord cu tot ce fac membri familiei regale. Deci el o respecta şi admira pe Victoria şi era încântat că Eleanor era membru al familiei lui, dar dorința lui cea mai mare era ca Prințul de Wales să se maturizeze. Era următorul în linia de succesiune la tron, tatăl lui Albert, al doilea moştenitor, ambele calități cerându-i să se comporte ca un adevărat gentleman. Şi-a terminat remarcile cu speranța sinceră că Dumnezeu va continua să binecuvânteze poporul englez dându-i sănătate Majestății Sale, Victoria a II-a.

Le-a mulțumit reporterilor şi a transferat microfonul colegilor. În mod normal nu şi-ar fi făcut timp nici să comenteze, dar era important ca opiniile sale să fie clare.

Având în vedere ceea ce urma să se întâmple, nu avea nevoie de neînțelegeri.

A părăsit repede clădirea Parlamentului, traversând strada spre Biserica St. Margaret. Edificiul din piatră albă, un amestec de stiluri arhitecturale, stătea în umbra a Westminster Abbey. Conținea un colaj de monumente ale Tudorilor care supraviețuiseră celor două războaie mondiale, deşi clădirea nu fusese la fel de norocoasă, fiind acum plină de reparații efectuate în secolul al XX-lea.

Un bărbat de vârstă mijlocie stătea într-o bancă din şirurile lungi.

Parada zilnică a turiştilor începuse deja şi culoarele erau aglomerate. A trecut printre ei şi s-a aşezat calm lângă bărbat, ținându-şi privirea înainte, spre altar.

— Ce era aşa urgent? a întrebat el repede.

— Cred că ai o problemă.

A ascultat cum spionul lui îi spunea despre un bărbat numit Cotton Malone, un avocat care lucra pentru Departamentul American de Justiție, într-o unitate de informații specializată, cunoscută sub numele de Magellan Billet.

— N-am auzit niciodată de ea.

Bărbatul i-a explicat că efectua investigații extrem de sensibile în toată lumea, lucrând în afara comunității americane de informații. Malone, un fost comandant în marină, avea reputația de a fi foarte competent şi era în Anglia ca să ajute acuzarea în procesul teroriştilor, programat să înceapă săptămâna viitoare.

— Totuşi, în momentul acesta, domnul Malone are o întâlnire cu regina. Spionul a făcut o pauză. Despre tine.

Şi-a spus singur să rămână calm. Totul era pus la punct. Era prea târziu să dea înapoi.

— Presupun că nu poți afla conținutul acelei întâlniri?
— Ar fi dificil şi ar apărea riscul expunerii.
— Încearcă. Rezultatele ar fi foarte apreciate.
— Speram să spui asta.
Celălalt bărbat s-a ridicat şi a plecat, urmând mulțimea spre uşile principale. Banii motivau majoritatea sufletelor slabe. Pe acesta în mod special.
Sau cel puțin aşa spera.
A mai stat câteva momente, gândindu-se la această nouă descoperire, nesigur de implicațiile ei.
Departamentul American de Justiție?
Nu a luat asta în calculul în ecuație.
S-a ridicat şi a mers încet spre capătul îndepărtat şi fereastră estică. Era un vitraliu cu o imagine minunată, realizat în Flandra la comanda lui Ferdinand şi Isabella în 1501 pentru a sărbători căsătoria fiicei lor, Caterina de Aragon, cu Arthur, fiul cel mare al lui Henric al VII-lea. Henric fusese fascinat de legenda lui Arthur şi şi-a numit intenționat moştenitorul după monarhul mitic. După sfârşitul Războiului celor Două Roze şi uciderea lui Richard al III-lea, primul rege din dinastia Tudor intenționase să reînvie tronul Angliei, începând cu fiul său, Arthur. Din păcate, băiatul a murit la scurt timp după căsătorie, chiar înainte ca viitorul ce se aşternea în fața lui să răsară pe pământul Angliei. Biata Caterina s-a măritat în final cu fratele lui Arthur, Henric al VIII-lea şi a trăit suferința dizgrației unui divorț forțat şi o moarte prematură.
Dar el admira cutezanța lui Henric al VII-lea. Acel prim rege Tudor avusese idei corecte.
Şi-a spus singur să rămână calm.
Să aibă răbdare.
Şi să finalizeze ce începuse.

CAPITOLUL TREI

Malone l-a urmat pe William afară din palatul Buckingham, printr-o poartă păzită, în stradă. Aerul după-amiezii se răcorise, dar un soare strălucitor încălzea cerul clar de septembrie.
— Apreciem serviciile pe care le faceți Coroanei, a spus William. Stephanie a spus că veți fi de folos. Şi cu siguranță avem nevoie de sprijin.
Era curios care era motivul pentru care şefa lui îl oferise voluntar atât de uşor. Trebuia să vorbească cu ea.
— Maşina de acolo vă va duce înapoi la hotel, a continuat William Vă rog să primiți numărul meu privat de telefon. Sunt disponibil oricând. Sunați dacă aveți nevoie de ceva. Am înțeles că aveți o memorie eidetică, aşa că presupun că nu e nevoie să-l scriu.

A ascultat şi a memorat numărul.

— Ați văzut cum toate astea o afectează pe Majestatea Sa. Sunt foarte îngrijorat. Presiunea îşi spune cuvântul. Doctorii au avertizat-o în mod repetat să reducă stresul.

— Hai să facem tot ce putem ca să o liniştim.

Malone a intrat în Osborne House.

Hotelul se mândrea cu tradiția englezească, dar era suficient de sofisticat ca să ofere toate facilitățile pe care le solicitau călătorii moderni în interes de afaceri. Când a ajuns în cameră, şi-a conectat laptopul de la Magellan Billet la internet şi a contactat-o pe Stephanie prin mail.

E minunat că mi-ai oferit voluntar serviciile. Nu ştiam că ai legături cu regalitatea. Acum spune-mi ce se întâmplă cu adevărat.

Am primit ieri un raport de la Langley. Un contrabandist mărunt pe nume Jonathan Kent a fost prins în Liverpool cu nişte materiale neobişnuite de culoarea lavandei. S-a dovedit că era explozibil C-83. Din păcate, Kent a murit înainte să se afle mai multe. Maşina care-l transporta a fost găsită făcută praf, toți ocupanții, inclusiv doi polițişti locali, morți. Nu vei vedea o poveste în presă despre asta. Britanicii au înăbuşit-o. Vor să vadă dacă apare mai mult C-83. E un explozibil puternic. Şi, apropo, unul din traficanții de arme care se ocupă în mod obişnuit de el e Peter Lyon.

Crezi că are ceva de-a face cu procesul?

Acest gând mi-a trecut prin minte. Lyon nu are de gând să stea retras şi să ne lase să-i judecăm oamenii. Mă gândesc că el i-a ucis pe Kent şi acei polițişti.

Ce are asta de-a face cu regina?

În timp ce Kent era în custodie, poliția din Liverpool a reuşit să scoată câteva ponturi de la el. A mormăit ceva despre Richard şi Albert şi despre schimbarea cursului istoriei. După ce am discutat cu William şi am auzit acelaşi lucru, m-am gândit că o investigație mai atentă era justificată.

Ce vrei să fac?

Doar fii atent câteva zile. Vezi ce-i cu asta. Ar putea fi lucruri separate, incidente fără nicio legătură. Dar intuiția mea spune că au o legătură. Dacă nu găseşti nimic, continuă cu procesul şi condamnă-i pe

nenorociții ăia. Îți trimit un profil actualizat al lui Peter Lyon, împreună cu un alt dosar pe care l-am primit de la William şi pe care, a spus el, trebuie să-l vezi.

S-a uitat cum indicatorul de descărcare s-a colorat. A deschis fişierul despre Lyon şi a citit informațiile. Nu erau multe acolo despre care să nu ştie deja. Lyon era un nemernic violent şi imoral care şi-a făcut un stil de viață din a-i omorî pe alții.

A deschis al doilea fişier.

Au apărut fotografii color ale unui cazan sferic, cu modele de argint sau cositor. Reziduuri aurite se vedeau pe margini. Opt plăci cu marginile neregulate compuneau pereții, o alta, baza. Un indicator de măsurare arăta că obiectul are cam optsprezece centimetri în lungime şi cel puțin tot atât în înălțime. Plăcile artizanale erau pline de gravuri şi a observat imaginile – soldați pedeştri, animale, trâmbițe din coarne de mistreți, modele de noduri.

O placă lipsea.

A mişcat mouse-ul spre un rând de imagini mai mici care mărgineau partea dreaptă a ecranului şi a dat dublu click. Ecranul s-a umplut cu un prim plan al uneia dintre plăci. Gravurile reprezentau trei soldați ducând scuturi lungi cu protuberanțe, unul suflând într-o trâmbiță din coarne de mistreț.

A dat click pe alte trei imagini mici.

Imaginile mărite prezentau mai mulți luptători, bărci, scene de bătălie.

O placă reprezenta moartea.

La sfârşit era o narațiune.

Vasul acesta a fost găsit de un bărbat care tăia turbă în Yorkshire, în jurul anului 1857. Solul a păstrat argintul remarcabil de bine, împreună cu gravurile artistice. Scopul lui era cu siguranță ritualic, cu greu putând fi folosit pentru depozitarea lichidelor, iar decorațiunile interioare elaborate de pe plăci ne fac să credem că băutul din ele nu era una din utilizările preferate. Pare ilogic să gravezi ceva cu atâta grijă doar ca să îl expui la lichide caustice. Investigațiile au dovedit că bolul este celtic. Şarpele cu coarne de berbec, torțele purtate de zeități şi cerbii şi mistreții erau toate componente obişnuite ale artei celtice. Imaginea creaturilor marine şi a altor ciudățenii confirmă faptul că aceasta era o reprezentare a unui mare eveniment, imortalizat în singurul mod permanent pentru secolele al V-lea şi al VI-lea, care este o datare exactă pentru crearea vasului.

Vasul a rămas într-o colecție privată până de curând, când Nigel Yourstone l-a achiziționat. Credem că asta s-a întâmplat din cauza unei descoperiri întâmplătoare la Muzeul Național din Reykjavik, unde Yourstone a găsit placa lipsă a cazanului. Era expusă împreună cu o mulțime de obiecte descoperite în Islanda în ultimii 300, 400 de ani. Curatorul muzeului nu i-a dat plăcii gravate

de argint nicio semnificație specială, alta decât constatarea unei legături din secolul al VI-lea între Irlanda, Anglia şi Islanda. Curatorului nu i s-a părut nimic deosebit deoarece istoricii ştiau de mult despre călugării irlandezi care călătoreau în mod obişnuit pe Atlanticul de Nord în timpul retragerii religioase din secolele al V-lea, al VI-lea şi al VII-lea. Yourstone a vizitat muzeul şi a făcut multe fotografii ale plăcii. Cu toate plăcile împreună, experții noştri consideră că acum el poate fi capabil că completeze mesajul pe care vasul a fost destinat să-l transmită.

Malone şi-a amintit ce i s-a spus la Palatul Buckingham despre redactorul mort care a solicitat o audiență la regină.

A vorbit despre Arthur.

Dar cum se potriveşte asta cu cazanul?

Următoarea lui mişcare era clară.

Era timpul să-i facă o vizită lordului Nigel Yourstone.

CAPITOLUL PATRU

Yourstone a format un număr la telefonul care stătea pe un colț al biroului. Cel din cealaltă parte a liniei a răspuns după al treilea sunet şi a spus:

— Avem o problemă.

Vocea gravă nu părea surprinsă.

În timpul ultimei decade au comunicat în mod obişnuit, vocea furnizându-i informații altfel de neobținut – Yourstone asigurându-se că poveştile nimicitoare despre Prințul de Wales apar în presă. Povestea despre prezența lui Richard la Lauder Place cu fiica lordului Bryce a ieşit la lumină mulțumită bărbatului de la celălalt capăt al telefonului.

— Comentariile mele şi ale lordului Bryce despre monarhie vor fi o poveste excelentă mâine, a spus Yourstone. Palatul Buckingham va trebui să facă o declarație şi asta-i povestea de poimâine. Presa poate apoi să reia fotografiile de la întâlnire cu un comentariu de la iubita fiică a lui Bryce în ziua următoare.

— Cred că ai ajuns atât să înțelegi cât şi să apreciezi această afacere sordidă.

— Tot ce-mi doresc e ca acel prostănac nenorocit să fie la fel de binevenit ca şi cafeaua de ieri.

— Asemenea resentimente pentru viitorul nostru rege Richard.

— Sper ca un astfel de titlu să nu fie niciodată ataşat de numele acestui bărbat.

— Pe baza ultimelor sondaje, nu eşti singurul cu acele sentimente.

A citit aceleaşi statistici.

— Întotdeauna am avut o mare credință în poporul englez.

Au existat patru monarhi din familia Saxa-Coburg. Linia regală a fost creată în 1840 când Victoria I s-a măritat cu un prinț german din familia Saxa-Coburg. Eduard al VII-lea, fiul cel mai mare al Victoriei I, a devenit primul conducător din familia Saxa-Coburg. Fiul lui, George al V-lea, a cochetat cu ideea de a schimba numele de familie în Windsor, în timpul primului război mondial – un mod de a distanța regalitatea de prădătorii nemți – dar n-a făcut-o niciodată. Următorul fiu a fost tatăl Victoriei. Dar simpatia lui față de nemți în al doilea război mondial, în timp ce bombele lui Hitler explodau deasupra Londrei, l-a făcut extrem de nepopular. Victoria a II-a era, de fapt, prima din linia Saxa-Coburg care conducea atât cu susținerea populară cât şi fără urmă de scandal.

Richard, totuşi, a moştenit în mod clar slăbiciunile bunicului său pentru femei şi inaptitudinea politică.

Gafele lui publice erau legendare.

Odată a caracterizat efectul de seră ca *nonsens*. Apoi a recomandat ca toate casele vechi cu terase şi clădirile georgiene din Londra să fie demolate şi înlocuite cu *structuri mai moderne*. A criticat deschis mica nobilime deoarece conduc *sugative de combustibil*, în timp ce era dus cu un Bentley care nu mergea mai mult de şaisprezece kilometri cu un galon. A consultat un psihiatru şi a înghițit antidepresive, şi nici măcar n-a considerat faptul destul de privat încât să refuze să comenteze despre el.

Dar afirmațiile sale cele mai ofensive şi alarmante se refereau la catolicism.

De la Actul de Reglementare din 1701, niciun catolic, nici cineva căsătorit cu un catolic, nu putea urma la tron. Richard nu făcuse niciun secret din ataşamentul său față de credință. Făcuse câteva călătorii la Roma în audiență la papă. Fusese fotografiat în timp ce participa la mesă şi pleda în defavoarea Arhiepiscopului de Cantenbury, recomandând reconcilierea totală între Anglia şi Roma, astfel încât să se încheie definitiv schisma pe care a creat-o Henric al VIII-lea în secolul al XVI-lea. Britanici erau o națiune protestantă şi suveranul era capul simbolic al Bisericii Angliei. Jurământul încoronării cerea loialitate absolută față de credința anglicană. Pentru un viitor monarh să se îndoiască de validitatea religiei naționale reprezenta limita trădării, şi editorialele din ziarele importante au sugerat de mai multe ori această concluzie.

Richard era sigur o dezamăgire pentru Victoria, dar, în mod normal pentru ea, niciodată nu a comentat în public. Yourstone a reamintit că se ştia că George al V-lea a spus despre fiul său – *după ce o să mor băiatul se va ruina singur în douăsprezece luni*. Mai mult decât probabil că Victoria repetase în intimitate aceeaşi predicție despre fiul său cel mare. Acesta fiind motivul pentru care Richard nu putea fi în poziția de a moşteni tronul odată ce regina murea. Aşa că, aproape o decadă, s-a asigurat că Richard Saxa-Coburg a fost în atenția presei.

Presa tabloidă din Londra a înflorit datorită exploatării aparițiilor moştenitorului. Fotografii cu el în diferite părți ale lumii, cu o varietate de femei, au susținut discuțiile britanicilor. Era un suflet slab care nu aprecia norocul pe care viața îl revărsase asupra lui. Nici nu părea să-i pese că era o sursă aproape constantă de ridicol.

Ceea ce l-a făcut o victimă excelentă.

— Avem o problemă nouă, a spus Yourstone.

Şi i-a spus complicelui ce ştia despre Cotton Malone şi Magellan Billet.

— Voi investiga, a spus vocea. Şi îți voi raporta.

Un ciocănit l-a uşă a întrerupt convorbirea.

— Trebuie să plec, a spus el. Dă-mi veşti cât de curând.

A întrerupt convorbirea.

Uşa s-a deschis şi Eleanor a intrat în cameră.

El s-a ridicat de la birou şi s-a apropiat de nora sa. Ea purta un capot lung de mătase care îi cuprindea strâns trupul frumos. Corsetul era croit din dantelă de culoare crem şi picioarele goale intrau şi ieşeau dintr-o crăpătură seducătoare pe coapse. O mantie în stil kimono îi acoperea umerii, fiind deschisă în față. Culoarea aurie se potrivea cu părul ei.

— O îmbrăcăminte ciudată pentru mijlocul zilei, a spus el.

Ea s-a apropiat de birou.

El s-a îndreptat spre un dulap lăcuit în roşu în care se afla un bar, a pus două cuburi de gheață într-un pahar de cristal şi a turnat votcă peste ele.

— Vrei ceva?

S-a apropiat şi a aprobat din cap.

I-a simțit parfumul în timp ce-i turna o votcă fără gheață. Aragon era cu adevărat unul din cele mai bune parfumuri din lume.

I-a dat paharul.

Întotdeauna îşi bea tăriile simple şi în spatele uşilor închise, iar el a observat umflarea sânilor în timp ce ea savura o înghițitură.

— Nu mi-ai răspuns cu privire la îmbrăcăminte, a spus el.

— Eram singură.

— Unde ți-e soțul?

— Fiul tău a ieşit. Azi la curse, cred. Îşi iubeşte viața lipsită de griji.

El ştia mai bine.

— Accepți cu multă răbdare infidelitățile soțului tău.

Şi-a sorbit băutura, nepărând afectată de declarația lui crudă. Aşa era ea. Capabilă să-şi ascundă emoțiile cu abilitatea unui magician.

— Singura mea grijă e să fie discret, a spus ea. Te asigur, priceperea lui sexuală nu e ceva pentru care să lupți.

El a chicotit.

— Îți faci familia să fie mândră.

— Fac ceea ce e necesar. Ca şi tine, iubitul meu socru. Şi-a terminat votca. Cum merge planul tău?

Actul de Reglementare proclama că un moştenitor bărbat primea tronul primul, ceea ce însemna că Richard şi Albert stăteau în calea lui Eleanor. Imediat după mariajul ei cu fiul lui, i-a explicat ce avea în minte şi a fost bucuros să afle că şi ea voia să fie regina Angliei.

Iar ea s-a dovedit a fi de nepreţuit.

Era legătura cu Richard.

Nebunul nefericit îşi preţuia sora şi îi cerea sfatul în mod regulat. Prin ea, Yourstone avea o linie directă spre cele mai intime gânduri şi temeri ale prinţului şi era uşor să-i manipuleze pe amândoi.

— Suntem la mai puţin de douăsprezece ore până să fie gata, a spus el cu ton scăzut, deşi nu era posibil ca cineva să-i audă.

Casa lui din oraş era goală, cu excepţia lor. Avea personal angajat, dar numai între anumite ore, şi nimeni nu stătea permanent în locaţie.

— Mama mea dragă ar putea muri în orice moment. Nenorociţii de doctori nu spun nimic sigur. Dacă asta se întâmplă şi noi suntem încă unde suntem acum, toate aceste lucruri se termină.

— Sunt conştient de risc.

— Deci afacerea a fost făcută?

El a aprobat din cap.

— Prietenii noştri din Africa de Sud m-au asigurat că va fi făcută.

Ea s-a mutat mai aproape de şemineu. Focul pe care îl aprinsese mai devreme se stingea. Mătasea halatului ei strălucea la fiecare pas. El se întreba ce poseda fiul său de lăsa o femeie de o asemenea frumuseţe singură.

Ea a observat cum o studia.

— Poate să reuşească tatăl acolo unde fiul lipseşte?

Şuviţe de păr strălucitor îi cădeau pe frunte ca franjurii unui şal. Femeia asta ştia cum să-l stârnească. Şi fusese aşa încă de la începutul asocierii lor. Fiul lui era steril, un lucru pe care-l ştia de când plătise doctorul care făcuse testul să mintă în privinţa rezultatelor. Apoi îl omorâse pe doctor. Aceeaşi soartă o avusese reporterul de la *Globe* care cumva pusese piesele a tot ce se întâmplase împreună şi luase legătura cu palatul. Din fericire, un alt spion îl alertase şi problema a fost rezolvată rapid. Ca planul lui să funcţioneze, nu trebuia doar ca Eleanor să ajungă pe tron ca regină, dar să existe şi un moştenitor care să urmeze.

Normandia. Blois. Plantagenet. Lancaster. York. Tudor. Stuart. Hanovra. Saxa-Coburg.

Fiecare familie a domnit.

Următoarea familie regală va avea numele Yourstone.

— Te asigur, pot realiza sarcina cerută.

Nu i-a folosit titlul nearătând nicio urmă de respect, dar asta nu părea s-o deranjeze.

— Mă întreb cum de fiul nu are nimic din ceea ce tatăl posedă în mod clar. Natura poate fi atât de crudă.

El a pus pe masă paharul gol.

— Presupun că țara va citi curând mai multe despre Richard şi drăguța domnişoară Bryce, a spus ea.

— În următoarele câteva zile.

— V-am văzut pe lordul Bryce şi pe tine mai devreme la televizor şi trebuie să întreb. Comentariile pe care le-ai făcut în presă. Erau necesare? În mod sigur mama şi tata îți pun acum la îndoială loialitatea.

Ceea ce putea explica prezența unui agent american pe nume Cotton Malone.

— Lasă-i în pace.

— Poate că stresul va revendica în final inima mamei.

— Nu încă, draga mea. Avem nevoie de încă o zi.

— Asta-i problema, Nigel. Nu avem idee cât timp i-a mai rămas.

— Asta se poate întâmpla foarte repede. Sincronizarea e totul.

Ea a pus paharul gol înapoi în dulap şi s-a îndreptat spre uşă.

— Din fericire, asta e problema *ta*. Mi-e îmi ajunge că trebuie să mă descurc cu mama şi cu Dickie. Vii sus?

Lipsa ei de haine fusese, bineînțeles, o invitație. Eleanor şi fiul lui stăteau de obicei la Clarence House când erau în Londra. Dar mai foloseau, ocazional şi apartamentul lui Yourstone din Londra. Soția lui Yourstone murise cu cinci ani în urmă, aşa că oportunitățile pe care le oferea această femeie erau irezistibile. Dar nu avea de gând să o lase să creadă că era aşa de uşor.

— Nu încuia. Dacă decid să urc.

Ea s-a oprit la uşă şi s-a întors, cu un zâmbet viclean pe buze.

— Să nu-ți ia prea mult.

Yourstone s-a ridicat din pat, şi-a tras pantalonii şi şi-a pus cămaşa. Şi-a băgat mâinile în bretelele de mătase şi le-a ajustat lungimea. Eleanor stătea întinsă peste aşternuturile de culoarea perlelor. Era mulțumit că putea să satisfacă aşa o femeie frumoasă.

— E timpul potrivit, a spus ea. Am devenit specialistă la a prezice ovulația.

— Să sperăm că ceea ce tocmai s-a întâmplat va fi suficient pentru a produce un moştenitor Yourstone.

Şi-a tras fermoarul la pantaloni şi şi-a încheiat mânecile cămăşii.

Se presupunea că fusese virgină când s-a căsătorit, dar el avea dubii. O femeie cu o asemenea pasiune, cu greu ar fi învățat tot ce ştia de la cineva atât de incapabil ca fiul lui. Yourstone avusese multe amante. Fuseseră de toate condițiile sociale şi de rase şi culori variate. Eleanor le egala în toate privințele, depăşindu-le în unele.

S-a rostogolit pe partea ei.

Exceptând coama scurtă blondă şi sprâncenele, nu avea niciun fir de păr pe corp. Pielea ei avea aspectul alabastrului lustruit. Nici un cusur nu-i

deranja luciul. Se spunea că mama ei, Victoria, fusese odată binecuvântată cu acelaşi luciu cremos. O trăsătură a familiei Saxa-Coburg pe care efectiv o admira.

— Nu te deranjează deloc, nu-i aşa? a spus ea. Să te culci cu nevasta fiului tău.

El a ridicat din umeri.

— Vrei asta aşa de mult?

— La fel de mult ca tine.

Ochii îi erau atraşi de trupul ei şi dorința crescândă se lupta cu gândurile la afaceri.

— Spune-mi, ştii povestea lui Arthur?

— Nu mi-a păsat niciodată de ficțiune.

S-a strâmbat la ignoranța ei.

— De fapt e destul de fascinantă şi cine ştie dacă e adevărată.

El s-a aşezat pe marginea patului.

— Atunci chiar te rog, spune-mi o poveste de noapte bună.

El a lăsat-o să-l tachineze.

— Se pare că în timpul sărbătorilor de Paşti regele Uther s-a îndrăgostit de soția ducelui de Cornwall. Uther, pur şi simplu, nu a putut să se controleze şi şi-a făcut cunoscute sentimentele, ceea ce l-a făcut pe duce furios de gelozie.

— Cum o mai invidiez pe soția lui.

— Ca orice soț bun, ducele şi-a luat soția şi a părăsit petrecerea. Ca orice iubit furios, Uther a adunat o armată şi i-a urmat. Ducele a ascuns-o în Castelul Tintagel, apoi s-a baricadat într-o fortăreață din apropiere pentru a-l distrage pe Uther.

— Aşa o pasiune pentru dragostea unei femei.

El a fost de acord.

— Uther a aflat unde era ascunsă soția şi l-a consultat pe Merlin, care a folosit magia ca să-l facă pe rege să arate ca ducele, permițându-i astfel lui Uther să intre uşor în castel şi să se urce în patul nevestei. Ea, bineînțeles, credea că se culcă cu propriul soț. Când ducele a fost omorât, soția a fost de acord să se căsătorească cu Uther, în special după ce a aflat că e însărcinată, astfel asigurându-se că fiul ei, Arthur, va deveni mai târziu rege. Aşa că vezi, draga mea, unirile ilicite în numele Coroanei nu reprezintă nimic nou.

Ea a chicotit.

— Asta-mi place la tine, Nigel. Nu ai conştiință deloc.

— Din fericire pentru noi şi din fericire pentru Anglia, suntem atât de asemănători.

— Mama ar intra în mormânt dacă m-ar vedea acum.

El şi-a luat portmoneul de pe noptieră.

— Cred că întreaga națiune ar cădea moartă dacă te-ar vedea acum.

— În special dragul meu tată.

Tatăl ei, Prințul James, Ducele de Edinburgh, era scoțian, dintr-o familie care putea să-şi urmărească rădăcinile în timp până în vremea lui Henric al VIII-lea, când luptau cu Anglia pentru independență. Era un bărbat dur, aspru, pe care publicul părea să-l divinizeze. Eleanor era în multe feluri ca tatăl ei, deşi a moştenit în mod evident înfățişarea fizică a mamei sale. El se întreba, însă, de unde a moştenit aşa o ambiție. Niciunul din familia Saxa-Coburg nu arătase vreodată acea trăsătură. Dar această vulpoaică părea o rasă nouă. Una pe placul său.

— Oricât de mult mi-ar plăcea toate astea, trebuie să plec, a spus el.

— Afaceri după-amiaza?

S-a ridicat din pat.

— Ne vedem la cină.

A păşit către uşă şi a ieşit, închizând-o încet în urma lui.

Yourstone s-a dus înapoi în partea din față a casei. De-a lungul drumului i-au ținut companie portrete în ulei ale strămoşilor lui. Cei mai mulți au fost finanțatori ai regilor şi reginelor, membrii de încredere ai parlamentului pe care Coroana s-a bazat pentru a se asigura că statutul lor este menținut cu religiozitate.

Ori un Hanovra, ori un Saxa-Coburg, toți mai mult germani decât englezi, au fost pe tron din 1714. Dar casa Yourstone a devenit repede familia conducătoare a Angliei. Dacă odată adversarii se băteau pe câmpul de luptă cu topoare şi săbii scurte pentru dreptul de a domni, secolul al XXI-lea oferea arme pe care uzurpatorii dinainte nu le avuseseră niciodată. Presa scrisă, camerele de luat vederi, sondajele opiniei publice şi internetul s-au dovedit mult mai eficiente decât armele.

Şi obiectivul era acum în vizor.

El a coborât pe scări şi a reintrat în birou.

Cartea de la care porniseră toate era pe masa de lângă fotoliul lui favorit, o analiză din secolul al XIX-lea a unui manuscris din secolul al XVI-lea. Editorul, un sociolog de la British Museum, fusese fascinat de legenda lui Arthur. Cercetătorul şi-a petrecut întreaga viață căutând dovezi că Arthur nu a fost doar o noțiune poetică romantică. A fost destul de norocos să descopere un jurnal obscur recuperat dintr-o mănăstire franceză, care povestea despre ceva ce s-a întâmplat în vara din 1189 şi în anul 1191.

Cu Henric al II-lea.

Un Plantagenet din secolul al XII-lea.

Ultimul care a domnit peste Franța şi Anglia unite.

A deschis cartea la o secțiune marcată.

În timpul celor opt zile de după sfinții Petru şi Pavel, în a nouăsprezecea perioadă a lunii noi, în a treia zi a săptămânii, a patra zi a lui iulie, în anul 1189, un scrib a străbătut curtea castelului Chinon, spre capelă. Călătorise prin

Franța, inima imperiului Angevin, şi căra o geantă de piele pe un umăr, având mare grijă să-i apere conținutul de ploaia de vară. La capelă a bătut uşor la uşă şi a fost primit înăuntru. Zidurile murdare de piatră erau luminate de strălucirea lumânărilor care se luptau cu aerul umed pentru a-şi menține flacăra. Pe un divan jerpelit stătea întins Majestatea Sa, Henric al II-lea. Dacă odată acest monarh era înalt, lat în umeri, cu fața pistruiată a unui leu, acum arăta bolnav şi prăpădit, doar o coajă a gigantului care fusese odinioară. Lângă el stătea Arhiepiscopul de York, Geoffrey, fiul nelegitim al lui Henric, iar Geoffrey l-a condus pe scrib la o masă unde a scos docil din geantă câteva foi de pergament, o pană de gâscă şi un mic borcan de cerneală neagră.

— Scrieți orice spune regele, a spus arhiepiscopul cu voce scăzută.

Mâna scribului tremura fără ca acesta să o poată controla. Aici, în fața lui, era conducătorul unui teritoriu care se întindea din Irlanda, prin Anglia, de-a lungul canalului Normandiei, apoi în sud prin Pirinei. Era primul din Casa Angevin care a revendicat tronul şi pentru treizeci şi patru de ani armatele lui au dominat Franța şi Anglia.

Cu toate acestea, realizările lui păreau găunoase.

Fii legitimi ai lui Henric, Richard şi John, plănuiau de mult timp împreună cu mama lor să-i submineze tronul. În ultimele săptămâni, trădarea lor a ajuns la punctul culminant, cu armatele lui Henry suferind o serie de înfrângeri umilitoare. Optzeci de cavaleri şi 100 de militari fuseseră luați prizonieri la Tours cu doar trei zile în urmă. După aceea, oraşele au fost devastate şi castelele asediate. Comandanții lui Henric s-au predat într-un ritm alarmant şi ieri Henric fusese nevoit să facă pace. Termenii predării i-au cerut să se pună pe el însuşi în mâinile regelui francez. A fost forțat şi să-l recunoască pe Richard ca unic moştenitor, desemnându-l moştenitor al tuturor domeniilor sale, inclusiv Anglia.

— Copii mei legitimi şi-au arătat adevărata față, a spus Henric printre respirații grele.

Apoi a arătat spre Geoffrey.

— Numai el este fiul meu adevărat.

Scribul scria repede pentru a păstra ceea ce spunea suveranul. Era ajutat de tusea continuă a lui Henric care părea să-i sugă toată puterea pe care o mai avea. Picături de sânge țâşneau dintre buzele lui Henric. Scribul se întreba ce maladie îl lovise pe acest bărbat care părea invincibil.

— Acum fie ce-o fi. Nu-mi mai pasă nici de mine, nici de lume. Ruşine, ruşinea unui rege cucerit.

Scribul a înregistrat supus lamentația, care semăna cu debutul delirului. Niciodată nu-l auzise pe Henric vorbind cu atâta compătimire. S-a uitat la Geoffrey cu o privire care întreba dacă era înțelept să scrie toate astea.

— Fă aşa cum vrea, a şoptit arhiepiscopul.

— Am un mesaj pe care vreau să i-l duci servitorului meu loial Ralph FitzStephen, care acum e dincolo de mare la Glastonbury Abbey, a spus Henric.

Scribul a pus o bucată nouă de pergament în fața lui şi i-a acordat toată atenția.

— Spune-i că ştiu de mult locația lui Arthur, regele britanilor. Informația mi-a fost dată de un bard galez care a adus destule dovezi ca să-l cred. Regele şi regina se află la Glastonbury. A existat odată o biserică de lut şi nuiele, locul nu e clar pentru că a fost cu mult timp în urmă. Lângă biserică era un cimitir. Acolo, la mulți metri sub pământ, se găseşte o placă de piatră. Sub această piatră se află crucea de plumb a regelui britanilor. Şi mai în adânc sunt rămăşițele lui Arthur şi a lui Guinevere. Au fost aşezați acolo cu mare respect şi cu intenția de a rămâne pentru totdeauna. Spune-i lui FitzStephen că vreau ca asta să fie ştiut de călugări şi să facă ce vor considera potrivit cu informația. Pentru că, spre deosebire de Richard, dragostea mea pentru biserică şi pentru Dumnezeu e absolută.

Scribul nota atât de repede că era dificil să pună cerneală pe pană.

— Anunță-i că merg să mă întâlnesc cu Dumnezeul meu cu satisfacția că fiul meu trădător îşi va găsi poate naşul. Scoateți oasele marelui rege înapoi la lumină. Faceți-le să curețe această lume de minciuni. Folosiți puterea lor cu înțelepciune.

Henric s-a oprit să-şi tragă sufletul. Transpirația i se scurgea pe sprâncene, pe care Geoffrey le ştergea cu o cârpă umedă.

— Chiar ieri, iubitul meu John, fiul pe care, mai presus de ceilalți, nu-l credeam capabil să mă trădeze, s-a întors împotriva mea. Nu pot decât să sper că, undeva în regatul meu, un alt Arthur s-ar putea ridica şi linişti vocile lăcomiei şi înşelăciunii.

Henric a indicat cu o fluturare a mâinii că mesajul era complet. Scribul a scris câteva cuvinte de final şi pergamentul a fost rulat şi sigilat cu ceară.

— Mergi în Anglia. Du mesajul meu la Glastonbury cu cea mai mare grabă, a spus Henric.

Apoi un alt val de tuse i-a strâns pieptul.

Îl treceau fiori pe şira spinării de câte ori citea pasajul. I-a spus ce ştia persoanei lui de contact de la *Globe*, care-l forțase să-i spună şi editorului ziarului. Prostul ăla a considerat că e datoria lui să informeze palatul cu privire la ceea ce aflase. De ce, nu ştia.

Dar această trădare necesita acțiuni definitive.

Ceea ce vocea de mai devreme de la telefon îi furnizase.

Aproape că putea vedea fața lui Ralph FitzStephen când, la Glastonbury Abbey, a citit ultimele cuvinte ale lui Henric al II-lea. Până atunci regele era mort, pentru că murise la două zile după ce plecase mesagerul de la castelul Chinon. Fiul lui Henric, Richard, solicitase imediat tronul britanic şi era ocupat să-şi consolideze puterea. Şi Glastonbury, care reprezenta inima creştinătății engleze, îşi aştepta noul conducător şi câteva luni mai târziu Henry de Sully a fost numit în funcție de Richard. FitzStephen şi de Sully s-

au întâlnit imediat după aceea şi au realizat adevărata gravitate a revelației pe care o furnizase Henric.

A citit din nou cuvintele.

Sub acea piatră se află crucea de plumb a regelui britanilor. Şi mai în adânc sunt rămăşițele lui Arthur şi a lui Guinevere.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ai avut dreptate măcar pe jumătate, a şoptit el.

CAPITOLUL CINCI

Malone a ascultat Big Ben-ul bătând ora 1:30 p.m. Sperase că Nigel Yourstone era încă în biroul de la Parlament, dar a fost dezamăgit când a aflat că plecase cu o oră mai devreme. Cu un telefon la William a aflat adresa reşedinței din Londra a lui Yourstone, un edificiu de piatră şi marmură exact în Belgravia, nu departe de Palatul Buckingham. Îi plăcuse întotdeauna abordarea directă, motiv pentru care s-a gândit că o abordare față în față cu potențialul inamic ar putea dărâma nişte cuşti.

A sunat la soneria de la uşa din față.

I s-a prezentat majordomului care i-a răspuns, un bărbat de vârstă mijlocie cu părul argintiu şi nas coroiat, şi a spus că i-ar plăcea să vorbească cu Lordul Yourstone.

— Asta e imposibil. Trebuie să aveți o programare.

— Aveți o agendă? a întrebat el.

Întrebarea a părut să-l ia pe servitor pe nepregătite, dar şi-a revenit repede şi a luat una de pe o masă din apropiere.

— Şi un stilou?

Acum s-a văzut enervarea, dar se pare că educația britanică refuza să permită grosolănia. Majordomul s-a întins încet după un stilou şi i l-a dat. A acceptat ambele oferte şi a scris:

Cotton Malone, Departamentul de Justiție al Statelor Unite, doreşte să-l vadă pe Lord pentru o chestiune personală. Putem vorbi aici sau puteți să le replicați reporterilor când vă vor suna mai târziu. Personal, prefer varianta de mai târziu.

A rupt prima pagină, a împachetat-o o dată şi i-a dat-o înapoi.

Două minute mai târziu uşa s-a redeschis şi a fost condus în clădire, într-un birou spațios, a cărui podea de mozaic, tavan cu stucaturi elaborate din plăci octogonale şi mobila poleită dezvăluiau extravaganța Lumii Vechi. Yourstone era în aparență obsedat de portrete, din moment ce o mulțime punctau ceea ce părea să fie un perete din marmură de Carrara. Statuile clasice erau din abundență, busturi ale lui Shakespeare, Bacon şi Newton. Un portret domina peretele din spatele biroului şi era, dacă Malone avea dreptate, un Van Dyck. Afectarea era probabil un risc asumat pentru o familie care ajunsese să aştepte totul de la viață, dar era ceva provocator în aspectul

omului care s-a ridicat să-l salute. Nigel Yourstone era chiar mai impozant în persoană decât la televizor şi dacă fusese deranjat de nota prin care se introdusese nu arăta nici cea mai mică urmă de îngrijorare, fața lui fiind la fel de stoică precum a statuilor care înconjurau camera.

Yourstone i-a mulțumit majordomului care a plecat închizând uşa.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule Cotton Malone, Departamentul de Justiție al Statelor Unite?

Vocea era la fel de baritonală ca mai devreme la televizor.

— Nota dumneavoastră vorbea de o problemă personală. Asta, împreună cu amenințarea voalată cu presa, mi-a stârnit curiozitatea. Aşa cum ați şi intenționat. Deci, despre ce-i vorba?

— Jocul s-a sfârşit.

Ținta lui nici nu s-a clintit.

— Nu ştiam că era vreun joc în desfăşurare, cu atât mai puțin unul în care participam şi eu. Dar, şi dacă ar fi fost, ce interes are Departamentul de Justiție American?

— Destul cât să fiu aici.

— Ca să mă amenințați?

El a ridicat din umeri.

— Eu o consider mai mult o instruire.

Yourstone l-a fixat cu privirea.

— Ştiți ce e C-83? l-a întrebat el.

Yourstone nu a ezitat când a răspuns:

— Nu am nicio idee. O să mă luminați?

Malone a renunțat la interogatoriu.

— Nu contează.

S-a îndreptat spre un şir de ferestre care lăsau soarele luminos din mijlocul zilei să intre, trecând prin fața unei mese de sticlă pe care stătea o pereche de sfincşi, turnați în ceea ce părea bronz. Şi-a imaginat că exista o poveste cu privire la ei, din moment ce erau plasați într-o poziție de primă importanță. O pictură în ulei a unui conac era agățată deasupra lor.

— E casa mea de la țară, a spus Yourstone. Această pictură a fost comandată în 1786 de unul din strămoşii mei.

— Un loc frumos, a spus el. Familia dumneavoastră a fost prin preajmă mult timp.

— Am servit Coroana de secole.

— Acum fiul dumneavoastră e căsătorit cu fiica Victoriei.

— Pentru un american, cu siguranță ştiți multe despre mine.

El a ridicat din umeri.

— Eu doar iubesc Anglia.

A scuturat uşor unul din sfincşi.

— Nu va merge.

Fața lui Yourstone a rămas rigidă.

Apoi şi-a dat seama. Bărbatul acesta ştia deja că el era implicat. Poate că îi aşteptase vizita.

— Aveți spioni buni.

— Un spion bun e mai folositor decât 500 de soldați bine înarmați.

— Sun Tzu a mai spus că toate războaiele sunt înşelătorie.

— Aşa e.

Şi i-a venit în minte altceva din ceea ce scrisese marele strateg chinez. *Pretinde că eşti inferior şi încurajează aroganța.*

Era timpul să plece.

A păşit către uşă.

— Să aveți o zi bună, Lord Yourstone. Ne vom revedea cât de curând.

Şi a plecat.

Malone a ieşit din casă. Şi-a realizat scopul pentru care venise. Nimic nu încetineşte un inamic mai tare decât cunoaşterea faptului că e urmărit. Mai ales un inamic căruia-i pasă de imaginea publică. Dacă nu altceva, vizita îi va oferi timp să-şi dea seama ce se întâmplă. Yourstone va fi, cel puțin, îngrijorat. Dar venirea aici a atras şi atenția, ceea ce aproape întotdeauna înseamnă probleme.

Asta era în regulă.

Era obişnuit cu problemele.

Şi lucrurile trebuiau să rămână în mişcare.

Aşa că a scos telefonul şi a sunat pe numărul privat al lui William, explicându-i ce ar vrea să facă Victoria mai departe.

— Excelentă sugestie, i-a spus William. O să organizez imediat. Aşa cum ați aflat mai devreme, să refuzi invitația reginei poate fi dificil.

A ajuns pe trotuar şi a mers înapoi spre stația de metrou. A luat un tren spre Osborne House şi William i-a aranjat o întâlnire mai târziu cu Prințul de Wales. Voia să vadă cu ochii lui exact cu ce avea de-a face.

S-a gândit din nou la cazanul de mai devreme.

Ăsta era un alt subiect la care trebuia să se mai gândească.

O maşină a oprit lângă trotuar şi uşa din spate s-a deschis.

— Domnule Malone.

S-a întors.

Înăuntru era un om mai în vârstă. Avea puțin peste şaizeci de ani, cu fața rotundă ca luna plină. Părul argintiu era aranjat perfect. Ochelarii subțiri, cu rame de oțel, îi ascundeau ochii. Purta un costum stilat negru, cu vestă, un ceas de argint ieşea dintr-un buzunar. Mâna dreaptă ținea un baston, cu capătul un glob de fildeş.

Ceea ce el a recunoscut ca fiind marca lui Thomas Mathews.

Şeful Serviciului Secret de Informații al Marii Britanii.

Sau cum era numit în mod obişnuit, MI6.

— Trebuie să vorbim, a spus Mathews.

CAPITOLUL ŞASE

Yourstone se uita prin geamurile fumurii ale maşinii şi admira St. James. Cartierul fusese odată bântuit de burlacii din Londra şi încă rămăsese un aer de calitate în împrejurimile sale regale. Cluburile private somptuoase care în prezent umpleau clădirile de cărămidă, descendente ale cafenelelor din secolul al XVIII-lea, erau faimoase. Boodles. Brooks’. White’s. Carlton. Cluburile Oxford şi Cambridge. Calitatea de membru necesita bani mulți şi descendențe vechi.

Eleanor stătea lângă el.

Telefonul sunase la casa lui din oraş imediat după plecarea lui Malone. Prințul de Wales voia să vorbească atât cu sora lui cât şi cu Yourstone. Richard părea la fel de zăpăcit ca de obicei. Eleanor i-a spus fratelui ei că vor merge imediat.

Yourstone ştia ce voia bufonul.

O ureche înțelegătoare.

Dar ştia şi ce voia el. Şi timpul se scurgea.

Aşa că trebuia să maximizeze oportunitatea.

Maşina a oprit la poarta de la intrare. Edificiul de cărămidă roşie a Palatului St. James fusese un cadou de nuntă de la Henric al VIII-lea pentru Anne Boleyn. În secolele care au urmat a servit ca domiciliu permanent pentru moştenitorul tronului.

Li s-a permis să intre şi limuzina a parcat în curte sub o poartă din cărămizi. Au ieşit în după-amiaza înmiresmată şi au intrat în palat, urmându-şi drumul către o uşă închisă de la al treilea etaj.

Richard îi aştepta singur.

În timp ce Eleanor era blondă şi cu pielea albă, fratele ei avea părul negru şi pielea măslinie. Nu prea semănau, ceea ce a dat naştere la speculații că era produsul unei relații ilicite, devreme în căsătoria Victoriei. Dar oricine o cunoştea chiar şi puțin pe Victoria Saxa-Coburg ar fi realizat că ar fi fost imposibil. Regina îi era absolut devotată soțului ei. Richard pur şi simplu moştenise mai mult din sângele scoțian al tatălui său decât din familia germană a mamei sale. Fotografiile bunicului patern arătau o asemănare izbitoare. Fața lui frumoasă a fost binecuvântată cu trăsături care erau uşor de caricaturizat. Nasul roman era victima favorită a caricaturiştilor, dar şi părul său ondulat şi ochii profunzi căprui au fost inevitabil mult folosiți în ceea ce părea un ritual aproape zilnic de ridiculizare.

Richard purta un costum lejer, la două rânduri, pe care le-a popularizat de mult. Cămaşa avea o nuanță de roz pal, cravata cu dungi roşu şi negru. O batistă colorată ieşea din buzunarul hainei. Stătea într-o fereastră cu arcadă privind în cameră. Eleanor a închis uşa în urma lor şi s-a dus spre fratele ei.

— Care-i graba? a întrebat ea.

— Ai văzut ediția de după-masă a *Globe*?

— Nu citesc aşa ceva.

— Acolo, pe masă. Aruncă o privire.

Eleanor a înşfăcat ziarul.

Prima pagină avea un titlu îngroşat: E EA URMĂTOAREA LADY A PALATULUI? Fotografia color o înfățişa pe Lady Bryce sărutându-l cu gura deschisă pe Prințul de Wales, în timp ce o maşină aştepta cu uşa deschisă. Se părea că obiectivul a fost departe, deoarece fotografia era neclară. Lady Bryce purta o fustă obscen de scurtă şi mâna lui Richard era pusă pe fundul ei frumos.

Yourstone citise deja povestea. Ieri. După ce fusese scrisă. Întotdeauna i se dădea să citească înainte.

— Sunt aproape de capătul răbdării, a spus Richard.

— Doar acum ai ajuns la concluzia asta? a spus Eleanor. Dickie, eşti tot timpul la ştiri. O femeie după alta. O greşeală după alta.

— Vreau viața mea personală.

— Ca să faci ce?

— Ce-mi place.

Asta era sfidarea pe care Yourstone o cunoştea foarte bine. Aşa că a răsucit cuțitul.

— Ca să te poți converti la catolicism?

Richard s-a uitat la el.

— De fapt, am o mare afecțiune pentru acea religie. Nu există niciun motiv pentru îndepărtarea noastră de Roma.

Prințul a oftat, semnul lui obişnuit pentru resemnare.

— De ce trebuie să fiu oropsit? Care e scopul?

Yourstone l-a măsurat un moment.

— Eşti un bărbat însurat şi moştenitorul tronului. Tot ceea ce faci în contradicție cu ambele e relevant pentru națiune.

— Nevastă-mea e țăcănită. Stă sub piramide toată ziua şi studiază stelele. Oamenii nu se pot aştepta să fiu fericit cu ea.

Din cauza tonului monoton se întreba dacă Richard mai lua antidepresive. Medicii regali îi spuseseră să se oprească.

— E încă soția ta, a spus Yourstone. Prințesa de Wales. Cea pe care *tu* ai ales-o să-ți fie soție, să fie mama copiilor tăi.

— Pentru Dumnezeu, omule. Tu dintre toți oamenii ştii că mama şi tata au mai mult de-a face cu acea alegere decât mine.

— Nu-mi amintesc să-ți fi exprimat public rezervele. Soția ta e o femeie extrem de frumoasă. Erai destul de îndrăgostit de ea.

— Habar n-am avut că e nebună.

Eleanor a trântit ziarul pe masă.

— Richard, de ce continui să crezi că poți face tot ce-ți place? De ce nu poți fi măcar discret, cel puțin?

— Nu invit presa să-mi urmărească viața, dar nici nu am de gând să mă ascund.

Declarația reprezenta o rezoluție finală.

— Atunci continuă să navighezi contra vântului şi să nu te plângi când valul te va arunca în apă.

Richard s-a îndepărtat de Eleanor, spre fereastră, mergând cu postura perfectă pe care o învățau membri familiei regale. Haina avea nasturii încheiați, mâinile prinse la spate. Şi-a scos pieptul în față şi a dat din cap în timp ce păşea. Existau momente ca acesta, care-i aminteau lui Yourstone de nefericitul lor bunic, care păşea cu aceeaşi aroganță.

— De ce nu tu, Ellie? Tu ar trebui să fii, nu eu.

— Din nefericire, dragă frate, legea spune că un bărbat moşteneşte tronul, atâta timp cât există unul. Noi avem doi, deci eu nu-l voi întâlni pe arhiepiscop pentru o încoronare prea curând.

— Trebuia să fii tu nu eu. Nu am nicio dorință să fiu rege. O fac pur şi simplu pentru că asta se aşteaptă de la mine.

— Nimeni nu te forțează să iei tronul, a spus Yourstone. Bunicul tău aproape a ales abdicarea.

Richard a zâmbit.

— Dar datoria e prima, după cum spun ei.

Acesta era momentul. Aşa că a presat.

— Bunicul tău era incapabil. Poporul l-a urât. Nu a vrut să fie rege şi în final a dovedit cât de necalificat a fost, cu adevărat. Istoria nu a fost drăguță cu el. Vrei aceeaşi moştenire?

— Vreau pur şi simplu să-mi duc viața aşa cum consider eu potrivit.

— Atunci abdică, în favoarea lui Albert şi trăieşte-ți viața aşa cum consideri potrivit.

Dar el ştia ce însemna acea decizie. Se duseseră zilele în care membri obscuri ai familiei regale erau finanțați cu stipendii anuale civile scandaloase. Odată ce Richard renunța la pretenția la tron, Victoria nu avea de ales decât să diminueze plățile anuale pentru prinț, dacă nu să le elimine de tot. Şi nu era niciun mod prin care Richard Saxa-Coburg să-şi câştige singur existența. Era atât de disprețuit că nimeni nu ar face un pas ca să-l ajute.

Cu o excepție.

— Ți-am mai spus înainte, a spus Yourstone. Mă voi asigura personal că eşti asigurat financiar. Nu lăsa banii să-ți influențeze decizia.

Richard se uita la ei cu o privire care transmitea în mod clar confuzia. Se întreba cum era să fii atât de dependent de ceilalți pentru susținerea emoțională. Eleanor era opusul. Puterea ei părea să vină din interior.

— Niciodată nu voi lăsa banii să mă guverneze, a spus Richard, cu vocea aproape o şoaptă. Dar, Lord Yourstone, apreciez asigurările tale.

Prințul s-a uitat într-o parte şi a prins privirea în jos a lui Eleanor către talie. Era un copil acolo? Bărbatul Yourstone care ar putea electriza națiunea

şi restaura credibilitatea monarhiei? După ce, bineînțeles, propria ei domnie se va sfârşi.

Eleanor a arătat către ziar.

— Richard, nu vezi răul pe care-l faci monarhiei? Îți place să fii ridiculizat?

Richard a ridicat din umeri.

— Întotdeauna voi fi Prințul de Wales, indiferent ce aş spune sau aş face.

Din păcate, prostul chiar credea ceea ce tocmai spusese. *Molâu, egoist, încăpățânat* şi *prost* erau doar câteva din adjectivele care i se aplicau în mod obişnuit, împreună cu eticheta de *Prințul de Wails*[2], din cauza plângerilor sale constante.

— Dar dacă Albert nu s-ar fi născut niciodată? a întrebat Yourstone. Dacă soția ta ar fi fost stearpă? Tot ai mai vrea să fii rege?

Richard părea să se gândească serios la întrebare.

— Nu. Dar nu e cazul. Şi nu pot permite presei să mă înlăture de la dreptul pe care-l am prin naştere. Măcar atât îi datorez familiei.

— Fiul tău are aproape douăzeci şi doi de ani. E capabil să moştenească tronul. De ce nu-i permiți?

— Îl faci să sune ca un proiect care ți-ar conveni.

Yourstone a dat din cap.

— Tu vorbeşti despre faptul că nu eşti fericit. Eu îți ofer doar o cale logică, legală, de a-ți rezolva conflictul.

— Ştiu. N-am vrut să te ofensez. Chiar nu-mi pasă să fiu cunoscut ca regele care a abdicat.

Eleanor a păşit mai aproape de fratele ei.

— Richard, tu eşti un suflet disperat. Pierdut şi nefericit. Mă îngrijorezi. Lasă-l pe fiul tău să ia tronul şi nu te mai frământa. Neagă presei oportunitatea de a te mai răni. Du-te şi trăieşte-ți viața aşa cum consideri potrivit.

Richard o privea din nou cu ochii obosiți. Era singura persoană de pe pământ pe care o putea asculta. Nu făcuse nici un secret din faptul că îşi disprețuia mama şi se temea de tatăl lor.

Prințul şi-a înclinat capul şi a vorbit cu covorul.

— Tu trebuia să fii, Ellie.

— Nu vreau să fiu regină. Dar mi-aş face datoria, dacă ar fi cazul.

Richard a ridicat privirea către ea.

— Asta-i remarcabil la tine. Îți faci întotdeauna datoria. Cu privire la mama, tata şi țară. Din acest punct de vedere eşti o persoană mult mai potrivită decât mine.

— Vreau doar ca fratele meu să fie fericit.

---

[2] Prințul Bocitor.

A spus asta cu aşa o convingere că Yourstone aproape a crezut şi el declarația.

— Fiul meu e un tânăr robust care într-o zi va fi Albert I. Dar dacă, Doamne fereşte, i s-ar fi întâmplat vreodată ceva, aş părăsi, fără nicio ezitare, această poziție pentru totdeauna. Atunci, dragă Ellie, această închisoare va fi într-adevăr a ta.

Yourstone aproape a zâmbit.

Asta era în mod clar ceea ce venise să audă.

CAPITOLUL ŞAPTE

Malone era familiarizat cu elicopterul, un Westland Lynx al Marinei Regale, şi a ascultat cum motoarele Rolls-Royce învârteau elicea în aerul după-amiezii. Marina îl învățase cum să piloteze avioane de luptă şi a petrecut un număr mare de ore într-un Tomcat, dar niciodată n-a stat la manşa unui elicopter.

Sir Thomas Mathews, şeful Serviciului Secret de Informații, l-a dus la un aeroport unde aştepta un elicopter. Au făcut călătoria de o sută treizeci de kilometri de la Londra la Salisbury în mai puțin de o oră, trecând peste dealurile înclinate şi pajiştile punctate de copaci, în cele din urmă zburând pe deasupra magnificei catedrale din Salisbury.

Oraşul însuşi era străvechi, având străzi cu clădiri compacte şi arhitectura veche care transmitea, chiar şi din aer, un spirit străvechi copleşitor. În nordul centrului oraşului era aşezată universitatea, un amestec de clădiri din calcar printre stejari şi nuci. Pilotul a aterizat expert în mijlocul unui teren gol de atletism. O maşină care-i aştepta i-a dus de-a lungul campusului la o clădire de trei etaje cu o fațadă deteriorată, plină de iederă. Sculpturile cenuşii din partea de sus arătau ca o dantelă zdrențuită. Muncitorii erau ocupați cu greblarea frunzelor de toamnă.

Şeful spionilor britanici vorbise puțin în timpul drumului.

Iar Malone şi-a ținut şi el gura închisă.

Înăuntru, Mathews l-a condus la un birou de la etajul doi, unde un bărbat greoi, cu barbă, cu urechile mari, stătea în spatele unui birou verde de metal, acoperit de cărți. S-a prezentat singur ca fiind profesorul Goulding. Malone a observat diplomele de pe perete care indicau doctorate în istorie atât de la Cambridge cât şi de la Oxford.

— Am înțeles că William ți-a dat fotografii ale unui cazan, a spus Mathews. După întâlnirea cu regina privind… situația familiei ei.

— Ai spioni în palat?

— Cum altfel am şti vreodată ce se întâmplă acolo?

— Am crezut că eşti responsabil de problemele străine. MI5 se ocupă de problemele interne.

— Asta depinde de natura *problemelor.*

Mathews a făcut un semn spre Goulding, care le-a arătat o altă fotografie a căldării pe un ecran de calculator.

Dar el voia să ştie:

— Aţi vorbit cu Stephanie?

Mathews a scuturat din cap.

— Şi nici nu mi-a arătat curtoazia de a mă contacta înainte de a te trimite.

— Mai mulţi spioni? Cu mai multe informaţii?

— O necesitate care mi-a permis să supravieţuiesc mult timp în afacerea asta.

Mathews era o legendă. Doar şaisprezece oameni conduseseră Serviciul Secret de Informaţii al Marii Britanii, responsabil pentru toate problemele serviciilor secrete de la începutul secolului al XX-lea. Mathews era ultimul şi cel mai longeviv. Un veteran al războiului rece. Temut de sovietici. Respectat de Washington. Şi deşi Malone lucrase cu MI6 de mai multe ori înainte, niciodată nu fusese implicat şeful însuşi.

Ceea ce spunea multe.

— Spune-i, i-a spus Mathews gazdei sale, arătând cu bastonul.

— Această căldare a ocupat odată un loc proeminent într-un altar păgân, a spus Goulding. Sunt multe asemănătoare în muzee, dar acesta e un exemplar foarte bine conservat. Aceste boluri serveau unui dublu scop.

Degetul profesorului a atins ecranul.

— Aceste vase sunt primele noastre cărţi de istorie. Am văzut altele care înregistrau o bătălie sau nişte întâmplări catastrofale. Acesta detaliază sfârşitul domniei unui conducător.

Goulding a arătat cu degetul imaginea color de pe ecran.

— Uită-te aici. Regele moare în bătălie. Apoi războinicii îi aduc omagiile cu trompete şi ceremonii. Chiar şi animalele sunt triste din cauza morţii lui.

Academicianul a dat click pe o imagine mai mică din partea dreaptă a ecranului şi a apărut o imagine mărită a unuia dintre panourile gravate.

— Acest panou e cheia, a spus Mathews. E unul care lipseşte de pe căldare. Cel care e acum în muzeul naţional Icelandic din Reykjavik. Singur nu spune nimic. Dar împreună cu restul imaginilor, povestea devine completă.

Malone şi-a amintit ce scrisese William.

— Şi din moment ce Yourstone a fotografiat acea imagine din Islanda şi are cazanul, asta înseamnă că are toate piesele puzzle-ului.

— Şi ăsta-i motivul pentru care noi doi stăm de vorbă, a spus Mathews.

Atunci şi-a dat seama.

— Presupun că vizita mea la Yourstone a creat problema.

— O subevaluare, dar exactă. A fost pusă în pericol supravegherea sub acoperire de peste un an.

Ceea ce explica de ce şeful era aici.

Goulding s-a ridicat de la calculator şi a mers prin birou spre un dulap de cărți care se ridica de la podea la tavan, ale cărui rafturi se îndoiau de cât erau de încărcate. S-a aplecat şi a luat un volum legat în piele de pe rândul de jos, dând uşor paginile. După un moment de răsfoit uşor, a spus:

— Să vă citesc ceva. Mă gândesc că va clarifica lucrurile.

În iarna anului 1191, la Glastonbury Abbey, în curtea catedralei Sf. Dunstan, lângă uşa de sud, a fost ridicat un pavilion cu perdele albe între două pietre de marcaj care aveau forma unor piramide. Abatele de la Glastonbury, Henry de Sully, era responsabil de construcție. Cu doi ani înainte sosise un mesaj de la Henric al II-lea, oferind informații considerate atât de sacre încât descendenții regelui nu trebuiau să fie informați. Regele aflase locația mormântului lui Arthur şi prietenul său apropiat, Ralph FitzStephen, aflat atunci la conducerea Glastonbury Abbey, i-a dat informația abatelui de Sully după ce Henric a murit în iulie 1189.

De ce de Sully a aşteptat două sezoane înainte să acționeze, nu se ştie. Poate că personalitatea precaută şi dorința de a-l mulțumi pe Richard, fiul lui Henric, monarhul care l-a numit într-o poziție atât de înaltă, au avut un rol în decizia lui. Totuşi, cândva în 1191, de Sully a dat în sfârşit ordinul să înceapă săpăturile. A durat câteva zile până când, la trei metri în pământ, a fost descoperită o placă grea de piatră. A fost nevoie de o săptămână întreagă pentru a ridica monolitul din groapă. Pe partea inferioară a pietrei a fost descoperită o cavitate în care fusese plasată o cruce de plumb. Avea un model neobişnuit, cu partea superioară curbată şi laturile cu unghiuri rotunjite. Pe cruce era gravat: AICI ÎN INSULA AVALON E ÎNGROPAT RENUMITUL ARTHUR CU GUINEVERE A DOUA LUI SOȚIE. Scrisul era vechi, cu un text nefolosit de multe generații, şi era plasat în mod intenționat spre interior, îndreptat spre piatră.

Descoperirea a motivat continuarea săpăturilor şi, după încă trei metri, a fost descoperit un sicriu dur, construit ca o canoe dintr-un trunchi de stejar. Trei sferturi din interior conținea oasele unui bărbat. Craniul era mare şi impresionant, cu multe răni clare, toate vindecate, cu excepția uneia, iar săpătorii au ajuns la concluzia că rana adâncă a fost cauza morții. Unul din călugări a scos o tibie din mormânt şi a ținut-o lângă cel mai înalt bărbat de acolo. Era cu trei centimetri deasupra genunchiului, ceea ce însemna că oricine se afla în acel mormânt era un bărbat căruia i se datora respect. Restul de o treime din mormânt era ocupat de rămăşițele unei femei. O şuviță de păr, împletit şi înfăşurat, încă blond, se afla printre oase. Unul din călugări, un tip prost, grăbit şi imprudent, a apucat de ea şi smocul s-a dezintegrat, făcându-se praf. Părul de femeie fusese întotdeauna o capcană pentru cei slabi, deşi se spunea că cei cu un scop puternic pot rezista tentației.

Călugării au interpretat evenimentul ca pe un semn.

— *Un mister pentru omenire, un mormânt pentru Arthur*, a spus Malone.

Goulding a zâmbit.

— Dintr-un poem vechi galez. Şi chiar potrivit.

— Vrei să spui că Arthur a fost înmormântat la Glastonbury Abbey şi mormântul a fost descoperit în 1191?

Goulding a pus uşor cartea deschisă într-un colț al biroului.

— În 1911 a fost excavat un mormânt şi au fost descoperite oasele unui bărbat şi ale unei femei. Asta acceptă istoricii, din moment ce există cel puțin cinci relatări a ceea ce s-a întâmplat în timpul exhumării. Diferă detaliile, dar cadrul general e acelaşi. Corpurile au fost îngropate adânc în pământ, ceea ce era neobişnuit pentru mormintele din acele vremuri. Aşa cum te-ai putea aştepta, uneltele nu erau cele mai bune şi săpatul în adânc era dificil. Dar Arthur a fost cel mai mare duşman al saxonilor. Aproape reuşise să oprească pătrunderea constantă în Britania. Saxonii s-ar fi bucurat să-i distrugă mormântul, aşa că îngroparea lui cât mai adânc are sens.

— Crezi că Arthur este o figură istorică reală? a întrebat el.

— Fără îndoială. A fost un celt care a luptat împotriva invaziei saxonilor. Cea mai bună datare este că a trăit în ultima parte a secolului al VI-lea, murind cândva între anii 537 şi 542.

— A fost rege? a întrebat el.

— Nu exista un asemenea concept atunci. Era cu 300 de ani înainte de a se forma o formă de regalitate, aşa cum o ştim noi. Artur a fost *Dux Bellorum.* Comandant în luptă. Un războinic. A luptat în douăsprezece bătălii despre care ştim. Se presupune că după bătălia de la Camlann a fost dus de vărul său, Morgan, pe insula Avalon, unde i s-au vindecat rănile. Dar, de fapt, a murit şi a fost îngropat acolo.

— Cum e posibil să ştiți asta? a întrebat Malone.

Goulding a arătat spre ecran.

— Răspunsul e aici. Plăcile bolului arată exact ce s-a întâmplat. În fundal e o biserică din lut şi nuiele, pe care am recunoscut-o ca fiind vechea biserică din Glastonbury. Această căldare e o mărturie a acelor evenimente.

CAPITOLUL OPT

Yourstone a urmat un grup de la Camera Lorzilor spre camera de audiență a reginei. Opt dintre lideri au fost convocați la o întâlnire aranjată în grabă, al cărui subiect nu a fost dezvăluit, spunându-li-se doar că Victoria trebuia să vorbească cu câțiva dintre lorzi.

De-a lungul istoriei, lorzii s-au ridicat în apărarea coroanei, în special când cei din Camera Comunelor au încercat să taie din puterile monarhiei. Din secolul al XVI-lea până în ultima parte a secolului al XX-lea, monarhia engleză s-a bucurat de o popularitate aproape fără precedent. Căderea a început cu tatăl Victoriei, care nu a făcut niciun secret din faptul că nu a vrut

niciodată să fie rege. Au trecut trei decenii de când a murit şi naţiunea a fost binecuvântată cu fiica lui. O femeie care avea un comportament energic care a recâştigat publicul.

Dar nesăbuinţa explozivă a fiului ei cel mai în vârstă a înviat tot ceea ce odinioară a fost rău şi un deceniu de efort concentrat din partea lui a reuşit doar să agraveze rana. Dacă totul mergea conform planului, până la sfârşitul săptămânii viitoare Eleanor va fi regina Angliei, fiul lui Yourstone prinţul ei, şi viitorul lor copil primul monarh din familia Yourstone. Putea doar să spere că era băiat – ceea ce ar fi un semn sigur că ceea ce muncise atât de mult să obţină avea amprenta divină.

Acel bărbat ar domni ca Arthur al II-lea.

Dar chiar dacă va fi o fată, nu conta. Ea ar purta eticheta regală a lui Guinevere. Nu vor mai fi Elizabeth, Anne, Mary sau Victoria. Niciun nume Saxa-Coburg. Şi legătura germană cu tronul britanic va fi pentru totdeauna tăiată. Copiii Yourstone vor lua nume celtice sau britanice. Vor sublinia, de asemenea, moştenirea lor normandă.

Arthur sau Guinevere.

Oricare dintre ei ar fi un Yourstone.

Au intrat toţi lorzii şi s-au aşezat acolo unde li s-a indicat de către valeţii în uniformă. Victoria era deja aşezată în capul unei mese lungi care sclipea sub strălucirea unui candelabru de Bohemia. Regina era îmbrăcată cu un costum albastru-deschis, un şirag triplu de perle înfăşurându-i gâtul. Faţa ei afişa o expresie obosită, dar ea stătea dreaptă în scaun, ceea ce părea să presupună un mare efort. Se pare că trebuiau crezute rapoartele medicale privind evoluţia Parkinson-ului.

— Vă rog, lorzii mei, faceţi-vă comozi şi să vorbim câteva minute, a spus regina.

Prinţul James stătea în spatele soţiei, un om ai cărui strămoşi scoţieni se vedeau în fiecare vorbă şi acţiune. Unii îl asemănau cu John Brown, scoţianul care a consolat-o pe prima Victoria în ultima parte a secolului al XIX-lea după ce soţul ei, primul Albert, a murit. Ambii erau oameni încăpăţânaţi, hotărâţi, dar, spre deosebire de Brown, James era extrem de popular şi presa îl trata cu respect. În măsura în care se ştia – şi Yourstone se străduise din greu – a fost mereu monogam. Singurul lui defect era pasiunea pentru cursele de cai, ceva ce el şi Victoria împărtăşeau.

— Apreciez că aţi venit într-un timp atât de scurt, a spus regina. În mod normal nu mi-ar păsa de ce ar spune cineva despre mine sau familia mea. Am trăit o viaţă lungă şi am învăţat că nu poţi fi regină cu o fire sensibilă. Dar am nevoie de sfaturi şi sper că mă veţi onora oferindu-mi câteva.

Yourstone a privit-o atent pe Victoria. Deşi bolnavă, era aceeaşi femeie de acum trei decenii care încântase naţiunea cu amabilitatea şi calmul ei.

— Lord Yourstone.

Sunetul numelui său l-a luat prin surprindere.

Privirea lui a întâlnit-o pe regină.

— Am ascultat mai devreme cu recunoştinţă cum ai luat apărarea Coroanei. Dar am auzit şi avertizările. Îmi pare rău că fiul meu ne-a pus pe toţi într-o poziţie dificilă.

— Şi eu sunt tată şi înţeleg ce durere pot provoca uneori copiii.

— Cu toate acestea, niciunul dintre fii noştri nu este un copil. Sunt oameni mari care ar trebui să ştie cum să se poarte.

— Şi, slavă Domnului, fiul meu este un bărbat bun. O face pe fiica dumneavoastră foarte fericită.

— Iar pentru asta soţul meu şi cu mine suntem recunoscători.

Yourstone a văzut privirea lui James în timp ce scoţianul stătea în spatele soţiei. Deşi regina i-a ignorat aroganţa, soţul ei nu a făcut-o. Nicio apreciere nu a apărut în expresia lui aspră.

— Spuneţi-mi, lord Yourstone, a spus Victoria, încercarea lordului Bryce de abolire a monarhiei are vreo şansă să aibă succes?

— Sunt mulţi în Camera Comunelor care simt că abolirea ar fi un semn de progres. Similar cu cel de acum câţiva ani când Camera Lorzilor a fost modificată. Mulţi simt că schimbarea ar fi văzută favorabil.

Aluzia lui, ştia, ar alimenta resentimentele bărbaţilor care stăteau în jurul mesei. O schimbare făcută de guvernul laburist a dus la o reformă a Camerei Lorzilor. Componenţa sa de mai mult de 1.000 de membri, dependentă în mare măsură de poziţia familiei, evoluase în ceva anacronic. Aşa că majoritatea locurilor ereditare au fost desfiinţate şi membri din Camera Lorzilor s-au redus la un număr rezonabil. Victoria a susţinut cu toată inima schimbarea, una dintre acele ocazii rare în care intervenise în politică, iar multor nobili nu le-a convenit intervenţia ei.

— Asta nu răspunde întrebării mele, a spus Victoria, cu vocea dintr-odată mai ascuţită. Aparent, simţise ambele lovituri. Mişcarea lordului Bryce *are* putere politică?

— Cred că da.

— Explică-te, a spus James.

Vocea adâncă,baritonală a prinţului părea să zguduie pereţii.

Yourstone s-a avertizat singur să rămână calm. Aparenţele erau totul. Mai ales acum.

— Richard a provocat daune enorme. Cu siguranţă vă daţi seama de asta. Miniştri sunt sătui de el. Poporul e sătul de el. Îmi pare rău, dar urcarea lui pe tron ar fi privită ca o ruşine naţională. Oamenii vorbesc despre el ca despre tatăl dumneavoastră.

Şi-a dat seama că-l insultase clar pe tatăl Victoriei, dar James ceruse o explicaţie.

— Tatăl meu n-a dorit să devină rege, a spus Victoria. Dar şi-a făcut datoria până în ziua în care a murit.

— Asta nu mai e destul. Tatăl dumneavoastră a domnit într-o vreme în care presa era restrânsă şi monarhiei i se arăta respect. I s-au permis multe libertăţi. Trăim într-o eră a comunicaţiilor instantanee. Ziarele, emisiunile de televiziune, telefoanele mobile, site-urile nenumărate. Toate acestea necesită un conţinut constant. Milioane de oameni sunt mai mult decât dispuşi să furnizeze acest conţinut. Cele mai multe informaţii sunt oferite gratuit. Pentru a supravieţui unei asemenea abundenţe informaţionale, un monarh trebuie să fie extraordinar. Deasupra oricărui reproş. Ca dumneavoastră. Nimeni nu ar îndrăzni să o atace pe Majestatea Voastră, dar nici dumneavoastră nu le-aţi dat niciun motiv.

— Cu excepţia dumneavoastră, lord Yourstone. Dumneavoastră m-aţi atacat. În această dimineaţă.

— Nu am spus nimic defavorabil cu privire la Majestatea Voastră.

— Mi-ai insultat familia, ceea ce e acelaşi lucru.

— Am spus doar adevărul. Aşa cum presupun că vreţi să facem cu toţii. Nu noi am creat această problemă.

Altă lovitură la originea lui Richard.

Victoria s-a mişcat uşor pe scaun, ceea ce părea să-i calmeze tremurul mâinilor. Şi-a dat seama că ea nu va dezaproba public un membru al familiei sale, indiferent de ce ar fi făcut acesta. Familiile regale întotdeauna îşi apără membrii. Dar mai ştia, de la Eleanor, şi că în particular regina şi prinţul erau furioşi pe Richard. Aşa că a spus:

— Prinţul de Wales pur şi simplu încă nu a realizat că într-o bună zi va fi rege. Asta, din punctul meu de vedere, este cea mai mare vină a lui.

— Şi va fi rege? a întrebat Victoria.

— Asta depinde cu totul de fiul dumneavoastră.

— Şi dacă ar abdica în favoarea lui Albert? Asta ar satisface miniştri care vor abolirea monarhiei?

— Nepotul dumneavoastră e un gentleman. Poporul îl iubeşte. Ar fi un rege excelent.

Era nedumerit de ce Victoria îşi îndreptase comentariile doar spre el. Poate din cauză că era din familie şi ea credea că ar fi sincer.

— Bineînţeles, totuşi, Albert nu va fi rege încă mulţi ani. Toţi îi dorim Majestăţii Voastre o viaţă lungă şi Richard e relativ tânăr. Albert va fi cu siguranţă mai în vârstă dacă, şi când, va moşteni vreodată tronul. Va avea o viaţă să se pregătească. E binecuvântarea poporului nostru că familia Saxa-Coburg se bucură de longevitate.

— Şi blestemul nostru, a adăugat repede Victoria.

— Aş putea să întreb, Majestatea Voastră, care e scopul acestei adunări? Rar se implică palatul direct în afacerile parlamentului, mai ales în probleme ca aceasta. Mulţi au încercat să schimbe Coroana, şi puţini au reuşit vreodată. De ce asta pare diferit?

— E întotdeauna prudent să fii precaut cu alt Cromwell, a spus James.

— Foarte corect, a spus Yourstone. Dar Charles I a fost un tiran care a aruncat națiunea într-un război civil. Lui Cromwell i-a fost uşor să profite de oportunitate. Aş spera că multe lecții au fost învățate din ceea ce s-a întâmplat cu atâtea secole în urmă.

— Dar un alt Guy Fawkes ar putea pândi, a spus Victoria.

Referirea la un potențial asasin regal l-a deranjat. Fawkes a fost spânzurat în 1605 din cauza complotului pentru uciderea lui James I. Poporul continuă să-şi amintească acea trădare în fiecare 5 noiembrie când ruguri, având în vârf imaginea lui Fawkes, sunt aprinse ceremonial în întreaga țară.

— Sugerați un posibil regicid? a întrebat el.

— Conducătorii lumii sunt uciși adesea. Nimic nu face această monarhie imună.

— Dar familia regală dispune de cea mai bună protecție. Nu suntem în secolul al XVII-lea, când conspiratorii puteau depozita praf de puşcă sub Parlament.

— Şi chiar şi atunci, a spus James, nu au reuşit doar datorită faptului că unul dintre oamenii lui Fawkes s-a răzgândit şi a dezvăluit planul.

Yourstone a văzut o sclipire în ochii prințului. Era testat? Cercetat? Analizat? Poate că a subestimat aceste chipuri îmbătrânite. Şi mai era şi problema cu Cotton Malone, despre care ştia că vorbise cu ei. Încă trebuia să afle conținutul acelei conversații. Cât de mult ştiau aceşti oameni? Nu destul. Evident. Altfel l-ar fi arestat în loc să-l ademenească.

Aşa că a profitat de moment şi i-a spus lui James:

— Ceea ce spuneți e adevărat, cu privire la ceea ce s-a întâmplat cu atâtea secole în urmă. Dar ceea ce eu am învățat, atât din viață cât şi din politică, e că azi sunt atât de puține secrete în această lume.

A făcut o pauză de efect.

— Foarte puține.

CAPITOLUL NOUĂ

Malone era nedumerit.

— Niciodată nu l-am considerat pe Arthur o figură istorică. L-am luat ca o creație a poeților şi romancierilor.

Goulding le-a explicat că, până în secolul al XII-lea, Arthur a fost cunoscut doar din poveştile barzilor şi din poemele galeze. Dar Geoffrey of Monmouth a schimbat totul în 1136 când a tradus *Istoria regilor Britoni*, o relatare fantezistă, mai mult ficțiune decât realitate, care l-a ridicat pe Arthur la rang de rege. Povestea s-a bucurat de o popularitate extremă, iar galezii s-au folosit de imaginația lui Geoffrey. Nu s-au supus niciodată saxonilor sau normanzilor şi au văzut în Arthur o cale de a păstra mocnit spiritul răzvrătit.

Trei sute de ani mai târziu, când Sir Thomas Malory, în cele din urmă, şi-a scris epopeea, Arthur a fost înrădăcinat pentru totdeauna în tărâmul mitului.

— A fost real, a spus Goulding. Dar nu a fost chipul cavaleresc pe care l-a imaginat Malory. Mai curând un bărbat brutal, barbar care s-a luptat cu saxonii, nedeosebindu-se de o mie de alți conducători ai războinicilor care s-au ridicat în timpul Evului Mediu. A fost norocos, totuşi, că poeții din acea vreme au văzut ceva mai mult în el. Aşa că au creat o legendă.

Malone ştia despre *Istoria regilor Britoni*, o ediție rară faimoasă şi valoroasă. Cărțile erau pasiunea lui privată. Le colecționa cu sutele, casa lui din Atlanta fiind plină de rafturi. Visul lui era ca într-o zi să dețină o librărie, dar se îndoia că asta se va întâmpla vreodată.

— E absolut imposibil, totuşi, să ştim unde se opreşte adevărul şi începe ficțiunea, a spus Goulding. Putem doar să ne imaginăm.

Malone s-a uitat la Mathews.

— Presupun că toate astea sunt importante în vreun fel pentru tot ce se întâmplă acum.

— Vital. Dar ca să înțelegi cu ce ne confruntăm, trebuie să ştii contextul istoric.

Malone a arătat către cartea de pe birou şi la pasajul pe care Goulding li-l citise.

— Pe crucea care au găsit-o călugării era scris, *Aici în insula Avalon e îngropat renumitul Arthur*. Care-i legătura cu Glastonbury?

— Asta-i partea uşoară. Arthur a trăit după jumătatea secolului al VI-lea. Glastonbury era atunci pentru creştinătatea englezească ceea ce este azi Westminster şi Canterbury. Mânăstirea era situată pe o insulă înconjurată de râul Brue. Galezii o numeau *Ynys Avallon*, Insula Merelor. Aşa că e uşor de înțeles cum a apărut inscripția de pe cruce. Amintiți-vă, Malory a fost cel care i-a acordat insulei Avalon calități magice, cu 300 de ani mai târziu. Înainte de asta era pur şi simplu un loc. Goulding a arătat din nou spre ecranul calculatorului. Căldarea ne spune o mulțime de lucruri. Sunteți conştient de stabilirea irlandezilor în Islanda?

A scuturat din cap.

— Ştiu despre colonizarea vikingilor, dar nu ştiu nimic despre irlandezi.

— Există un jurnal. *Navigatio Sancti Brendani Abbatis*. Călătoria sfântului Brendan. E într-un muzeu britanic şi detaliază cum un grup condus de sfântul Brendan a părăsit County Kerry, din Irlanda, în anul 593. Au navigat pe Atlantic către Hebrides apoi în Feroe. Goulding a făcut o pauză. A mai fost doar un hop de acolo până în Islanda şi sfântul Brendan a făcut călătoria. A descoperit, totuşi, că deja călugării irlandezi ajunseseră acolo, folosind pământul izolat ca loc de retragere religioasă. Ceea ce nu era o ispravă uşoară pentru vremurile acelea, să navighezi în apele reci pe Atlantic în bărci mici făcute din piele.

Când se gândea la Islanda, lui Malone îi veneau în minte vulcanii, balenele şi zăpada. Nu religia.

— *Landnámabók*, a spus Goulding, e un text faimos islandez care povesteşte despre un marinar, Ari Marson, care a fost deviat de la drumul lui de o furtună, spre un loc pe care l-a numit *Hvitramannaland.* Acolo a găsit creştini irlandezi. Tradus, *Hvitramannaland* înseamnă „Marea Irlandă”. Noi cunoaştem azi acel loc ca Islanda.

— N-am avut idee că europenii s-au aventurat spre vest *înaintea* vikingilor, a spus Malone.

— Tradiționaliştii ar susține că acea colonizare irlandeză, dinaintea celei norvegiene, a regiunilor îndepărtate din vest a fost izolată sau accidentală. E o călătorie de două zile pe apă din Scoția în Islanda şi ei susțin că oricine a făcut această călătorie a făcut-o involuntar. Ca victimă a unui naufragiu sau ca o deviere a drumului. Dar există un număr respectabil de dovezi care sugerează prezența intenționată a irlandezilor în Islanda, Groenlanda şi poate chiar în America de Nord cu mult înainte de sosirea vikingilor.

Goulding s-a aplecat peste masă şi a luat câteva fotografii color.

— Acestea sunt imagini mărite de pe plăcile cazanului. Observați imaginile vulcanilor, icebergurilor şi balenelor. Niciuna dintre ele nu existau în Anglia sau Irlanda. În mod clar, gravorul cunoştea Islanda. Bolul ceremonial este sigur celtic, din secolul al V-lea sau al VI-lea şi, cel mai important, înfățişează moartea unui mare războinic.

Malone a studiat imaginile. Un bărbat moare din cauza unei lovituri la cap. E pus într-o barcă şi dus pe o insulă unde sunt vulcani, balene şi iceberguri. Apoi trupul este cărat la țărm şi îngropat într-un munte.

S-a uitat la Mathews.

— Ce naiba se întâmplă aici?

— Ar trebui să fie evident. Lordul Yourstone caută mormântul lui Arthur. Mathews a făcut semn cu bastonul către Goulding. Spune-i ce arată cazanul despre locul de veci final al lui Arthur.

În conformitate cu plăcile de pe vasul ceremonial, corpul lui Arthur a fost dus în Islanda. Acolo a fost îngropat, ferit de saxoni. Corpurile de la Glastonbury erau momeli, iar călugării ştiau asta, ceea ce ar putea explica de ce au păstrat descoperirea secretă atâta timp.

— Ce-l face pe Arthur atât de important acum?

— E o chestiune de istorie, a spus Mathews. Atât de mulți regi au încercat să facă legătura. Edward I s-a numit pe el însuşi *Arthurus Redivivus* – Artur Reîntors. Secole mai târziu, țelul lui Henric al VIII-lea a fost să elimine tot ce era catolic, aşa că a distrus toate mânăstirile, inclusiv Glastonbury. Dar chiar şi Henric era ataşat emoțional. Fratele lui mai mare, care ar fi trebuit să moştenească tronul, fusese numit Arthur, dar a murit înainte să fie încoronat. Henric al VII-lea, primul rege Tudor, intenționa să folosească legenda lui Arthur pentru a consolida pretenția familiei la tron.

— În secolul al XIII-lea, regele John a făcut acelaşi lucru, a spus Goulding. El şi-a omorât nepotul, Arthur, care ar fi trebuit să succeadă la tron. Tată lui John, Henric al II-lea, era obsedat de Arthur şi voia ca succesorul să-i poarte numele. Henric al II-lea a fost primul monarh care a unit Franța şi Anglia sub aceeaşi coroană – cu excepția, bineînțeles, a lui Arthur, dacă e să credem legenda. Francezii s-au mândrit cu legătura lor cu Charlemagne, dar moştenirea lui Arthur e chiar mai veche. Crima lui John comisă asupra moştenitorului a oprit evident orice unificare, iar Franța a fost pierdută pentru totdeauna.

Malone s-a aşezat pe scaun.

— Yourstone încearcă să facă acelaşi lucru?

— În mod clar, a spus Mathews. Vrea să folosească tradiția englezească în favoarea lui – şi care-ar fi un mod mai bun decât prin Arthur?

— Cu ce scop?

— Ca s-o facă pe Eleanor, nora lui, regină.

Yourstone a părăsit palatul printr-o intrare din spate şi s-a dus direct la Bentley-ul lui care-l aştepta. Victoria ținuse ocupată adunarea din Camera Lorzilor, discutând în detaliu perspectiva oricăror modificări legislative ale monarhiei. Bărbații din jurul mesei o asiguraseră că nimic nu va obține majoritatea necesară din partea lor a Parlamentului şi ea fusese mulțumită de încrederea lor. Îngrijorările sale în privința reginei şi a soțului ei au dispărut de-a lungul celor două ore, dar întregul scop al reuniunii a continuat să-l deranjeze.

S-a urcat în Bentley şi s-a avertizat singur împotriva paranoiei. În palat doar Eleanor ştia ce se întâmplase. Cu toate acestea, mai exista Cotton Malone.

Întâlnind-o pe regină.

A stat liniştit ascultându-i pe lorzi şi pe Majestatea Sa discutând despre ceea ce el ştia că este o problemă importantă. Nu avea de gând să permită vreodată schimbări în monarhie, pe lângă cele pe care le gândise deja, care ar consolida mai degrabă decât ar slăbi instituția.

Casa Yourstone nu-şi va începe afacerile în deficit.

— Înapoi acasă, i-a spus şoferului.

Maşina a plecat de la palat.

Malone s-a gândit la ceea ce tocmai spusese Thomas Mathews şi a observat:

— Eleanor e a treia în linia de succesiune la tron.

— Sunt conştient de asta. Fratele şi nepotul ei sunt înainte. Dar Richard a fost subiectul unor atacuri brutale ale presei. El nu are, practic, o imagine publică bună. Acum ştim că Nigel Yourstone a orchestrat acele atacuri.

— Şi voi nu v-ați deranjat să-i spuneți reginei?

— Asta ar fi problematic. Nu e nicio cale să ții un secret în Palatul Buckingham. Ca să oprim asta trebuie să păstrăm secretul în totalitate.

— Deci tu crezi că Yourstone încearcă să-l împiedice pe Richard să devină rege?

— Nu e niciun dubiu. Şi nu va fi dificil. Richard poate fi uşor convins să abdice. Ceea ce e clar că plănuieşte Yourstone.

— Şi vizita mea la Yourstone a compromis toate astea?

Mathews a aprobat din cap.

— Acum ştie că cineva îl urmăreşte.

Dar nimic din toate astea nu a fost vina lui Malone. Nu ceruse să fie implicat şi fusese împins în această luptă cu puține informații sau deloc. A făcut doar ce regina Angliei şi Stephanie Nelle îl rugaseră să facă.

— Cotton, nu vreau să dramatizez prea mult situația, dar Yourstone şi Eleanor complotează să-l omoare pe Albert. Cu Albert mort şi Richard abdicând, Eleanor e regină.

S-a hotărât să-i spună lui Mathews restul ştirilor rele.

— A fost o întâlnire a câtorva lorzi la palatul Buckingham, care cu siguranță s-a terminat până acum. Yourstone a fost acolo.

Şi a explicat mai multe.

— Trebuie să verific cu oamenii mei, a spus Mathews când a terminat. Să evaluăm pagubele.

Malone s-a uitat la Goulding.

— Cât el face asta, trebuie să folosesc telefonul tău.

— Domnule Malone spuneți că fiica mea pune la cale un regicid.

Vocea reginei era frântă de emoție.

El îl sunase pe William la palat şi i-a spus că trebuie să vorbească urgent cu regina Victoria. Mathews fusese de acord cu apelul, cu condiția să nu facă nicio mențiune la el sau la implicarea agenției lui.

— Malone are dreptate, a spus James prin speaker. L-ai auzit pe Yourstone mai devreme. A spus că sunt foarte puține secrete în lumea asta. Dar cred că tocmai am descoperit unul.

Malone a ascultat cât ei i-au explicat ce s-a întâmplat la întâlnire.

— Ce facem acum? a întrebat Victoria.

— Cel puțin Yourstone ştie că îl urmărim. Ar putea să îl încetinească.

— De ce nu-l arestăm pur şi simplu? l-a întrebat James.

— Nu avem nicio dovadă. Vorbim despre un dezastru de relații publice. Ați avea unul monstruos. E prea devreme pentru asta. Dar ar trebui mărită securitatea lui Albert. Poate o retragere la un domeniu pentru câteva zile. Îl va face mai uşor de protejat.

— Are câteva îndatoriri programate anterior pentru azi, a spus William.

— Lasă-l să le termine. Apoi schimbă-i programul.

— Şi cu fiica mea? a întrebat Victoria.

— Țineți-o izolată. Nu faceți nimic care să o facă să aibă suspiciuni.

— Şi Richard?

— Nu e un jucător, până când Albert nu e mort. Până se va întâmpla asta, lăsați-l în pace.

— Păreți încrezător, a spus regina.

— Sunt.

— Şi cu Yourstone? a întrebat James.

— Lăsați-mi-l mie. Nu mai luați legătura cu el.

— Aş prefera să-l strâng de gât pe bastardul nenorocit, a spus James.

— S-ar putea să aveți şansa, dar nu chiar acum. Vă voi contacta mai târziu.

A închis telefonul şi s-a uitat la profesorul Goulding. Mathews era tot afară vorbind la telefon.

— Tu chiar crezi că Arthur e îngropat în Islanda.

— Cu ceea ce ştim deja, împreună cu ce a descoperit Yourstone, cred că da.

— Poate fi găsit mormântul?

Goulding a încuviințat.

CAPITOLUL ZECE

Yourstone a intrat iar în apartamentul său din Londra. Eleanor rămăsese cu Richard sub pretextul că vrea să se asigure că e bine. Scopul real era să întărească hotărârea să abdice a Prințului de Wales.

Înăuntru, s-a îndreptat direct spre birou şi a fost surprins să-şi găsească fiul aşteptându-l. Andrew era aşezat într-un fotoliu îndreptat spre şemineu, cu un pahar de coniac, părând că se simte foarte confortabil.

— Am crezut că vei fi plecat toată ziua, a spus Yourstone, închizând uşa şi mergând spre birou. La curse.

— Nu e aşa interesant. Am hotărât, în schimb, că noi doi trebuie să avem o discuție.

Nu-şi putea imagina ce ar trebui să vorbească. Erau aproape nişte străini. Pe cât de îndepărtați ar putea fi un tată şi un fiu.

— Sunt cam grăbit. Nu poate aştepta?

— Mi-e teamă că nu.

S-a aşezat în spatele biroului şi s-a hotărât să vadă ce voia imbecilul.

— Crezi, dragă tată, că ai putea să nu te mai culci cu nevastă-mea?

Nu era exact ceea ce se aşteptase. Dar aprecia că fiul său era direct.

— Şi cum de ştii că s-a întâmplat asta?

— Personalul vorbeşte. Dar nu-i blama. Am surprins o conversație privată. Ei habar n-au că ştiu. Dar bănuiam de câtva timp. În ciuda a ceea ce credeți tu şi iubita mea soție, nu sunt prost. Aşa că m-am gândit de ce ai face

un lucru aşa de josnic, întrebându-mă ce pui la cale. Întotdeauna pui ceva la cale, nu-i aşa?

— Un bărbat fără ambiții e pierdut.

— Intenționai să mă insulți?

— Intenționam să te motivez. S-a hotărât să afle până unde e dispus să meargă fiul său. Să devii rege al Angliei îți sună bine?

Andrew a băut impasibil o gură de coniac.

— Nu pari surprins de întrebare.

— Nimic din ce faci nu mă surprinde.

— Intenționez ca familia noastră să conducă această națiune.

— Ceea ce, în sfârşit, explică de ce ai vrut să mă însor cu a treia persoană din linia de succesiune. Mă întrebam care e motivul pentru care erai aşa de dornic să fac această uniune. Mi se părea inutil. Dar ca Eleanor să ajungă regină ar trebui ca atât Richard cât şi Albert să dispară din drum.

Nu era nevoie să spună ceva evident. Tăcerea lui ca răspuns la speculația fiului său răspundea destul.

— Impresionant, a spus Andrew. Niciodată nu mi-am dat seama de profunzimea pasiunii tale. Eşti un mare intrigant şi de data asta unul periculos.

— Doar am grijă de viitorul acestei familii. Viitorul națiunii noastre. Yourstone a servit cu credință Coroana. E timpul ca alții să ne servească pe noi.

— Şi când se va întâmpla această... *schimbare?*

— Curând.

— Cât de agitat trebuie să-ți fie stomacul.

Nu i-a plăcut tonul aspru al tânărului, dar n-a spus nimic.

— Ştiu ce dezamăgire sunt pentru tine. Mă consideri total nepotrivit să fiu următorul Lord Yourstone. Şi totuşi acum voi fi prințul consort. O poziție care, sunt sigur, ți-ar plăcea ție.

— Tu eşti cel căsătorit cu Eleanor.

Andrew s-a ridicat din fotoliu, a dat pe gât restul de coniac şi a pus paharul pe masă.

— Nu mi-ai răspuns la prima întrebare. Poți să nu te mai culci cu nevastă-mea?

— Eşti steril.

Nici vestea asta nu l-a surprins pe fiul lui.

Andrew a chicotit.

— Întotdeauna m-am întrebat de ce niciuna din târfele cu care m-am culcat n-a rămas însărcinată. Am crezut că e doar noroc.

— L-am plătit pe doctorul care a făcut testul de fertilitate înainte de căsătorie, ca să mintă.

— Şi după aceea a murit. Am observat asta.

— Ai fi preferat să rămână în viață ca să contrazică rezultatele?

Fiul său a ridicat din umeri.

— Presupun că nu.

— Nu contează că eşti steril? a întrebat el.

— Detest copiii. Ultimul lucru pe care aş putea să-l doresc e încă unul ca mine.

— Să fiți rege şi regină presupune ca soția ta să facă un moştenitor.

Privea cum Andrew lua în calcul acea realitate, făcând legăturile necesare.

— Bine. Dacă avem nevoie de un moştenitor Yourstone, atunci fecundeaz-o pe Eleanor. Odată ce se întâmplă, dacă o atingi o să te fac să-ți pară rău.

Nu era obişnuit ca acest suflet slab să arate coloană vertebrală.

— Şi cum vei face asta?

— Te voi ucide.

A râs.

— Nu la propriu, tată. Deşi m-ar bate gândul. Voi ucide, pur şi simplu, tot ce ți-e drag. Ceea ce te va ucide. Tot ce aş avea de făcut este să dau la iveală adevărul. Testele ADN pot confirma adevăratul tată al oricărui moştenitor. Şi atunci se lămureşte totul.

— Inclusiv poziția ta ca prinț consort.

Andrew a ridicat din umeri.

— Nu am fost rege înainte. Nu voi fi după. Cui îi pasă? După cum îți place să-mi aminteşti, nu am nicio ambiție. Poate că e un lucru bun. Oh, tocmai mi-am amintit. Fiul a îndreptat un deget către el. Tu eşti cel căruia-i pasă. Aşa că fă-ți datoria, tată. Față de Dumnezeu şi față de țară. După aia lasă-mi nevasta în pace.

Andrew a părăsit camera.

Yourstone nu s-a mişcat de pe scaun.

A finanțat cea mai bună educație pentru fiul său, i-a adus cei mai buni profesori şi a încercat să-l transforme într-un bărbat. Totuşi, n-au fost niciodată apropiați şi întotdeauna l-a considerat pe băiat un idiot.

Cu toate acestea, ultimele minute au provocat o reevaluare.

Pentru prima dată era mândru.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Malone era aşezat înapoi pe scaun, în timp ce elicopterul se înclina pe cerul după-amiezii. Vizita la profesorul Goulding fusese atât lămuritoare cât şi tulburătoare. Compartimentul de pasageri al elicopterului era spațios şi izolat atât de aerul răcoros, cât şi de zgomotul rotoarelor.

Elicopterul a urcat şi s-a îndreptat spre est, către Londra.

O bătaie în fereastra cabinei i-a atras atenția. Pilotul a arătat spre căştile lui şi spre altele care erau agățate pe perete. Mathews şi-a pus căştile şi i-a arătat lui Malone să facă acelaşi lucru cu al treilea set de căşti.

— E o comunicare codată pentru Sir Thomas, a spus vocea pilotului în urechile lui.

Mathews a pornit microfonul aflat lângă gura lui.

— Să auzim.

Câteva zgomote şi o voce a spus:

— Guinevere e la castel cu Lancelot.

— Vreun succes cu Cavalerul Negru?

— Nu avem idee unde este dar urmărim sabia.

— Suntem pe drum. Informează-mă despre orice schimbare.

Mathews şi-a dat jos căştile şi a făcut semn spre pilot să întrerupă comunicarea. Bărbatul mai bătrân s-a mutat mai aproape de el.

— Am vrut să auzi asta. Albert e pe cale să fie omorât.

Vorbele i-au captat toată atenția.

— Monitorizăm această situație de ceva timp. Peter Lyon plănuieşte să acționeze în seara asta.

— Atunci opriți-l.

— Nu e aşa de simplu. Ştim unde intenționează să acționeze şi cum, chiar şi punctul de plecare. Dar apariția ta în această poveste ne oferă o nouă oportunitate – luând în considerare localizarea şi jucătorii implicați. Mă întrebam cum vom proceda. Acum ştiu exact ce să fac.

Nu-i plăcea cum sună.

— Ai mii de oameni de securitate la dispoziție. Şi ai nevoie de mine?

— Nu ți-am spus totul. Odată ce o fac, cred că vei înțelege de ce numai tu poți face asta.

Yourstone se bucura de o brioşă cu nuci şi de cafeaua turcească pe care o importa cu lăzile. Gemul de pe masă era făcut din struguri crescuți pe proprietatea lui de la țară şi era servit pe masa Victoriei a II-a la Palatul Buckingham, ceva ce el considera de bun augur, un semn că ceea ce voia Yourstone era cu siguranță bun pentru Anglia.

Citea ziarele de după-amiază, evaluând acoperirea a ceea ce se întâmplase cu lordul Bryce în Camera Lorzilor. Un editorial lung dintr-unul cerea Camerei Comunelor să ia serios în considerare modificările aduse monarhiei. *A sosit timpul*, solicita scriitorul. Cel puțin, membrii familiei regale ar trebui forțați să trăiască din veniturile personale. *Nu ar trebui ca în continuare poporul să finanțeze extravaganțele lor necugetate. Viitorul Richard al IV-lea nu e nimic mai mult decât o ruşine națională*, se lamenta scriitorul. Şi nu numai pentru promiscuitatea sexuală, cât şi pentru ceea ce reporterul numea *un simț slab al realităților lumii moderne şi sensibilitate scăzută cu privire la istorie şi tradiție.*

Această parte îl mulțumea.

Mulți britanici aveau o obsesie aproape fanatică în legătură cu descendența lor, iar monarhia era doar una din legăturile cu acel trecut de

2.000 de ani. A trăi într-o ţară plină de castele, conace, moşii şi cetăţi doar întărea legătură cu vechii britani, celţi, saxoni şi normanzi. A învăţat cu mult timp în urmă că manipularea corectă a acestei afecţiuni colective ar putea influenţa sentimentul public şi ştia exact ce ar trebui să fie folosit ca piatră de temelie pentru acest lucru.

Arthur.

Niciun alt personaj englez nu avea aceeaşi aură mistică.

Reînvierea lui Arthur ar fi venit direct după căderea liniei de sânge Saxa-Coburg, într-o vreme în care oamenii ar avea nevoie de ceva de care să se agaţe. Deşi ideea de a renunţa cu totul la monarhie avea o anumită susţinere, se îndoia că cei mai mulţi ar îmbrăţişa ideea. Oliver Cromwell făcuse acea greşeală când l-a decapitat pe Charles I în 1649. Protectoratul său a ţinut doar unsprezece ani înainte ca familia Stuart să fie invitată să conducă din nou. Şi în 1660, după ce Charles al II-lea a fost încoronat, regele a ordonat ca trupul lui Cromwell să fie exhumat, atârnat în lanţuri, apoi decapitat. Capul a rămas expus pe un stâlp în faţa palatului Westminster timp de douăzeci de ani până când, în final, o furtună l-a smuls de acolo.

Regicidul era într-adevăr o chestiune periculoasă.

Zgomotul unor paşi l-au făcut să ridice privirea din ziar.

Secretarul său personal mergea prin încăpere spre birou, îmbrăcat în costumul său obişnuit, de culoare gri. S-a oprit la distanţă de câţiva paşi şi a rămas în picioare.

— Veşti din Islanda? a întrebat Yourstone.

— Totul e în desfăşurare. Dar deocamdată fără succes.

Nu-i plăcea acea informare.

— Care-i problema? Le-am plătit acelor ticăloşi o avere şi m-au asigurat că nu va dura aşa de mult.

— Le-am amintit asta. Dar vremea nu e favorabilă. E frig acolo în perioada asta a anului.

— Sunt sub pământ.

— Expediţia necesită provizii şi condiţiile arctice o fac dificilă.

Şi-a mai turnat cafea. Nu i-a oferit şi angajatului său – şi-a dat seama că nici nu ar fi acceptat. Exista o linie clară între cei de sus şi cei de jos, iar bărbatul acesta respecta separarea.

— Trebuie ca proiectul Islanda să fie finalizat săptămâna viitoare. E critic.

— Ce sugeraţi să fac pentru a le impulsiona eforturile?

— Nu le oferi mai mulţi bani. Încearcă una din… metodele tale unice de convingere. Las amănuntele pe seama imaginaţiei tale bogate.

Secretarul lui a dat din cap în semn de deplină înţelegere. Îi plăcea asta la acest bărbat. Fără întrebări, doar rezultate.

— De asemenea, am nevoie de imaginaţie cu acest Cotton Malone. Ştie despre explozibilul C-83. Asta ar putea fi o problemă. A făcut o pauză. Pentru noi toţi.

Odată ce Eleanor va fi încoronată acest om va deveni secretarul *ei* personal. Deci avea un interes personal în ceea ce se întâmpla.

— Şi aliatul nostru din Africa de Sud?

— Afacerile noastre cu el vor fi complete în curând, a spus el. Mă îndoiesc că îi va mai păsa de noi după aceea.

— Nu vă îngrijorează faptul că cineva vă investighează?

A ridicat din umeri.

— Nu în mod deosebit. Lyon îşi va asuma cu plăcere vina pentru tot ce e pe cale să se întâmple. Cred că, de fapt, abia aşteaptă să facă asta. Mentalitatea teroristului, cred. Pare să ia acest proces împotriva asociaților lui ca pe ceva personal. Bărbații de genul acestui sud-african au agende de neînțeles pentru alții. Fanaticii vin cu o varietate de avantaje şi slăbiciuni.

Şi el niciodată nu a avut de-a face cu o personalitate atât de periculoasă. L-a găsit pe Lyon prin intermediari şi, inițial, teroristul nu fusese interesat. Asta a fost, bineînțeles, înainte ca asociații săi să fie capturați şi Marea Britanie să fie de acord să-i judece cu o curte internațională. Lyon a reluat legătura, singura condiție pentru implicarea lui fiind că tot ce planifică Yourstone trebuie să coincidă cu procesul. Acest criteriu fusese acceptat din moment ce ar favoriza distragerea atenției de la vinovat.

S-a uitat la ceas: 4:05 p.m.

— Mai sunt doar câteva ore. Nu mai putem controla ce se întâmplă de acum înainte.

Malone aştepta o explicație.

— Ai intrat în această luptă în ultimul moment, a spus Mathews. Ştiu ce provocare reprezintă. Dar tu eşti un profesionist şi poate fi o întâmplare fericită pentru noi toți că eşti aici. Toată povestea asta e foarte delicată.

— Te temi că Prințesa Eleanor e implicată?

— Bineînțeles. Ea e de partea lui Nigel Yourstone. De fapt, e mult mai rău decât cred cei de la palat. Yourstone şi prințesa sunt amanți.

Asta l-a şocat.

— Fiul lui Yourstone e steril. Aşa că tatăl se asigură că va exista un moştenitor cu sângele potrivit.

— Cum plănuieşte Yourstone să-l omoare pe Albert?

— Nicicum. Dar o face Peter Lyon. Şi într-un mare stil. O rachetă, trasă în Turnul Londrei. Cu Albert acolo.

Totul se potrivea cu personalitatea grandioasă a lui Lyon. Oamenii lui erau judecați pe pământ britanic şi el voia ca întreaga națiune să înțeleagă acea eroare.

— Lyon vrea să dea o lovitură publică. Yourstone şi Prințesa Eleanor îl vor pe al doilea din linia de succesiune mort. Bineînțeles, nu vor să fie învinuiți pentru asta. Aşa că au făcut cel mai diabolic aranjament.

Lyon era unul dintre din cei mai importanți dealeri de arme din lume. Procurarea unei rachete ghidate sol-sol nu ar fi fost o problemă.

— Şi ai păstrat toate astea pentru tine?

— Conduc Serviciul Secret de Informații. Aşa cum ai observat mai devreme la colegiu, jurisdicția mea se întinde în afara acestei țări. MI5 se ocupă de problemele interne.

— A fost alertat MI5?

Mathews a dat din cap.

— N-am putut să risc. Nu sunt cele mai de încredere persoane. Pe lângă asta, Peter Lyon e o problemă internațională şi îl vreau. Acum îl am. Oamenii mei au muncit din greu să păstreze secretul. Trebuie doar să finalizăm.

— *Noi?*

— Un dispozitiv de direcționare a fost introdus în turn, unul pe care îl va folosi racheta pentru ghidare. Vreau să localizezi acest dispozitiv.

— De ce să nu opriți racheta înainte să explodeze?

— Aşa voi face. Ținem sub supraveghere locația de lansare. Nu e niciun pericol ca vreo rachetă să plece de acolo şi să-l lovească pe Albert. Dar trebuie să găsim vinovații adevărați ai acestui complot răzbunător.

— Nu ai agenți care să rezolve asta?

— Niciunul din oamenii mei nu a fost recrutat de regină. Tu ai fost. Se pare că palatul are încredere în tine, aşa că tu eşti alegerea logică pentru a dezvălui conspiratorii.

— Regina îi bănuieşte deja pe Yourstone şi pe fiica ei.

— Şi are dreptate. Dar trebuie găsite dovezi.

A înțeles.

— Şi dacă o fac eu, tu nu vei părea implicat.

— Exact. Conform legii, eu n-ar trebui să fiu implicat. Din fericire, iată-mă.

Nu era sigur de concluzie, dar nu s-a contrazis.

— Unde e dovada?

— Acum, asta e partea cea mai interesantă.

Şi, în timp ce elicopterul continua să zboare spre Londra, a ascultat explicațiile lui Mathews.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Yourstone urma alaiul la parterul Wellington Barracks. În câteva zile clădirea va fi plină de turişti, toți nerăbdători să vadă însemnele regale: coroane, sceptre, globuri şi săbii, expuse în spatele geamurilor antiglonț. Azi mulțimile erau absente, înlocuite de un grup restrâns de membri ai familiei regale care beneficiau de avantajul de a avea primii oportunitatea să vadă nou construita Casă a Bijuteriilor înainte să fie deschisă oficial pentru public.

Eleanor mergea lângă el, îmbrăcată cu o rochie din bouclé albastru deschis, cu o haină asortată, cu guler din catifea gri. Pălăriile erau marca ei şi alesese un model din paie cu boruri largi. Vestimentaţia ei fără fasoane stârnea atât complimente cât şi plângeri. Presa lăuda cumpătarea ei, editorii de modă criticau lipsa de stil. Dar nimeni nu putea s-o acuze de extravaganţă.

— Ăsta-i cu adevărat un spectacol, a şoptit ea. Vor fi cu adevărat nişte festivităţi pompoase pentru mase.

În timpul celui de-al doilea război mondial bunicul ei a ordonat mutarea bijuteriilor coroanei de la Turnul Wakefield din apropiere într-o cameră subterană de sub Waterloo Barracks. Acolo a fost construită o cutie magnifică în formă de stea şi luminată în mod elaborat pentru a prezenta unul din ultimele seturi de bijuterii ale coroanei existente în lume. Dar mulţimea de vizitatori care se îngrămădeau în fiecare an să vadă exponatele s-a dovedit prea mare pentru camera înghesuită şi Victoria a dat comandă pentru amenajarea unei locaţii mai mari la nivelul solului. A fost nevoie de doi ani pentru a remodela o veche cazarmă într-un seif de ultimă generaţie care nu numai să asigure securitatea ci şi să furnizeze un spectacol ameţitor.

Soarele după-amiezii din exterior a fost înlocuit de un semi-întuneric răcoros. Un hol larg ducea în faţă, echipat cu o bandă transportoare care să menţină spectatorii în mişcare. Cutiile erau luminate cu o combinaţie de lumină halogenă şi lasere în miniatură. Nu văzuse niciodată colecţia în culori aşa de vii şi efectul era remarcabil. Astăzi banda transportoare era oprită şi cei aproximativ douăzeci de oaspeţi se plimbau fără grabă. Eleanor venise să-şi reprezinte mama, apariţia sa limitându-se la acest tur, deoarece alte îndatoriri o vor duce în nordul Londrei şi în Greenwich. Cauzele pe care le susţinea variau de la drepturile animalelor la organizaţii pentru persoanele cu handicap şi la preocupări legate de mediu. Richard avea tendinţa să participe la deschiderile clădirilor industriale, vizitele de stat şi întâlnirile comerciale.

— Ceremonia va începe exact la 7:00 p.m., le-a amintit tuturor un angajat. Trebuie să fiţi afară la 6:30. Până atunci vă rog să vă bucuraţi de exponate.

Eleanor a condus grupul, îndreptându-se spre locul unde nepotul ei, Albert, stătea singur admirând coroanele.

— Una dintre astea va fi pe capul tău într-o zi, a spus ea în timp ce se apropiau.

Ceilalţi studiau alte însemne regale din celelalte cutii.

— Gândul e înfricoşător, a spus tânărul.

Albert Saxa-Coburg era înalt, cu umeri laţi, picioarele şi mâinile având o proporţie aproape perfectă faţă de trupul său robust. O şuviţă groasă de păr atrăgea atenţia asupra ochilor care păreau să strălucească cu o lumină visătoare. Moştenise cele mai multe trăsături fizice de la mama lui, care a fost, încă de copil, incredibil de frumoasă. Practic nicio trăsătură a familiei Saxa-Coburg nu putea fi văzută în nasul, gura sau ochii lui şi numai craniul

oval pronunțat şi urechile mici puteau fi considerate asemănătoare cu ale tatălui. Era bine educat, fusese la Eton, bun cunoscător al clasicilor şi având o diplomă de la Oxford. Preocupările lui erau simple, printre ele fiind şahul şi scrabbleul. O mulțime de doici, profesori şi instructori sportivi au contribuit la creşterea lui şi au ajutat la insuflarea unui sentiment al datoriei. Era un bun vorbitor şi îşi alegea cuvintele cu mare grijă. Yourstone nu îşi amintea niciun articol de presă care să vorbească vreodată urât despre el. Născut în privilegii, educat cu un scop, trăind o viață lipsită de intimitate, acest tânăr reuşise să rămână atât normal cât şi foarte popular.

Yourstone se uita la câțiva metri de el, prin geamul transparent, la Coroana St. Edward, veche de 400 de ani. Şi l-a imaginat pe Arhiepiscopul de Canterbury, care stătea în cealaltă parte a încăperii admirând sceptrele regale, punând cu reverență coroana pe capul lui Eleanor. Uralele vor răsuna ca ecouri ale imnului *Dumnezeu s-o apere pe regină*, din pereții Westminster Abbey.

— Ne vei face mândri, i-a spus Eleanor nepotului ei.

Tânărul i-a zâmbit.

— Eşti o comoară, mătuşă Ellie.

Protocolul nu i-ar fi permis niciodată să spună vorbe atât de intime cuiva din afara familiei apropiate.

— Înțeleg de ce tata te iubeşte.

— Tatăl tău e un bărbat cu probleme. Nu vrea să fie rege.

— Mi-e teamă că ai dreptate.

— Dar e norocos că are un fiu atât de demn.

Privirea lui Yourstone era fixată pe Coroana Imperială mai mică. Odată ce încoronarea lui Eleanor se va termina, cu ea primind Sfânta Împărtăşanie şi retrăgându-se într-o capelă din apropiere, şi-o imagina schimbându-se în haine de catifea şi înlocuind Coroana St. Edward cu această versiune mai uşoară. Stră-stră-străbunica ei Victoria I fusese genul delicat, asemănătoare cu ea, şi comandase crearea coroanei, mai confortabilă pentru mărimea ei mică şi trupul delicat.

Albert a respirat adânc şi a continuat să se uite la exponate.

— Tata trebuie să lupte cu proprii demoni. Nu e treaba mea să intervin.

— Nici a mea, dar eu i-am spus să lase aceste coroane să treacă pe lângă el, direct la tine.

Fața tânărului s-a încordat, dar nu s-a uitat la ea.

— Prost sfat, mătuşă Ellie.

— Eşti mai pregătit decât va fi el vreodată. A făcut pauză un moment. Şi eu pot spune asta pentru că sunt sora lui.

Oamenii au început să se îndrepte spre ieşire. Ceremonia dedicată noii Case a Bijuteriilor va începe în curând în afara Turnului Verde. Arhiepiscopul de Canterbury se îndrepta spre ei. Era un bărbat scund, cu fața aspră cu un început de chelie.

— Asta e cu adevărat o minune, a spus prelatul.

Albert a încuviințat.

— Cu adevărat. Designerii au făcut mândră națiunea.

— E aşa o ruşine că sunt numai creații recente. Ce imagine trebuie să fi avut originalele şi bijuteriile.

Ceea ce observase arhiepiscopul era adevărat. Aproape tot ce-i înconjura fusese creat în secolul al XIX-lea sau mai târziu, în momentul în care Coroana fusese obligată să se bazeze pe bogăție şi ceremonie pentru a obține respect.

— Poate că monarhia şi-a făcut singură un mare deserviciu când a ales bogăția în locul puterii, a spus Yourstone.

Arhiepiscopul a dat din cap.

— Dacă îmi amintesc, parlamentul n-a prea lăsat loc de alegere. Timpul guvernării absolute s-a terminat.

— Nimic nu se termină niciodată, a punctat el.

Arhiepiscopul a zâmbit.

— Această națiune a îndurat multe. Aceste bijuterii sunt doar o dovadă a măreției sale.

Nu avea chef de chestii abstracte.

— Testul real al unui monarh este abilitatea de a primi respectul poporului – fără a fi nevoie de recuzită. Nu ar trebui să fie necesar să-ți pui o mantie sau să porți o coroană pentru ca oamenii să-şi ofere loialitatea. Ei ar trebui să facă asta pentru că un monarh merită afecțiunea lor. Singurul interes şi singura dorință a oricărui rege sau regine este să se asigure că poporul o duce bine.

Îl privea pe Albert cum lua în considerare ceea ce îi spusese. Acest Saxa-Coburg era în mod clar produsul epocii moderne. El a ocolit serviciul militar, pe care cei mai mulți urmaşi regali l-au îndurat, alegând studii postuniversitare în politică şi literatură. Timpurile în care un rege îşi conducea trupele în bătălie trecuseră de mult. Secolul al XXI-lea solicita mai multe abilități decât să îmbraci o uniformă şi Albert a fost destul de intuitiv ca să-şi dea seama de asta. Era *cel mai bun din grămadă*, cum îl descrisese odată *The Times. Dacă nu ar fi fost născut în familia regală ar fi fost un politician înnăscut*, scrisese un alt observator.

Iar el era de acord.

Ceea ce îl făcea pe acest tânăr foarte periculos.

S-a uitat neglijent la ceas.

— Cred că eşti aşteptat la Turnul Verde.

Albert a aprobat, cu zâmbetul pe care fotografii ajunseseră să-l iubească.

— Aşa e. Să ieşim.

Şi-au luat la revedere de la arhiepiscop şi au părăsit Casa Bijuteriilor.

Nici Yourstone nu a rămas la ceremonie. Venise doar să se asigure că totul era aranjat. Aşa că a privit cum membrii familiei regale se îndepărtau, apoi a mers pe pavajul din jurul magnificului Turn Alb spre una dintre porțile

de ieşire. O mică tribună oficială fusese construită la Turnul Verde, lângă locul unde se desfăşurau odată execuţiile private. Două dintre nevestele lui Henric al VIII-lea îşi pierduseră capul acolo, ca şi Lady Jane Grey, tânăra de şaptesprezece ani care domnise nouă zile ca regină până când Mary, fiica lui Henric al VIII-lea, îi luase şi ei capul.

Istoria Angliei pornise din acest loc.

Aşa cum va fi şi azi.

Eleanor îl însoţea pe Albert. Dar şi ea va pleca în câteva minute.

Înainte de 7:00 p.m.

Privirea lui s-a îndreptat spre Turnul Alb. Zidurile sale cu lungimea de 100 de picioare din piatră de Kent şi Caen formau un patrulater inegal, apărat pe colţuri de trei turnuri pătrate şi unul rotund. Odată piatra fusese albă, dând şi numele clădirii, dar acum strălucea într-un maro-auriu cu o eleganţă care-i asigura interesul continuu. Sus flutura steagul Angliei într-o briză uşoară. Această citadelă străveche era simbolul naţiunii.

Un loc de mândrie şi onoare.

A trecut prin poarta de ieşire şi s-a îndreptat spre maşina care-l aştepta.

Acoliţii continuau să pregătească tribuna oficială. Un mic grup din presă era gata şi aştepta, inclusiv camerele de televiziune.

Familia regală începuse să-şi ocupe locurile.

Privirea i s-a mutat de la Turnul Alb spre nord-est.

O altă verificare a ceasului.

6:45 p.m.

Cerul serii era calm şi clar.

Dar nu pentru mult timp.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Malone a ajuns la Turnul Londrei.

Elicopterul Westland Lynx al Marinei Regale aterizase într-o parcare la câteva străzi distanţă, ajungând exact când Lordul Yourstone se urca în maşină şi pleca grăbit. Îl sunase pe William în timpul zborului de la Salisbury şi secretarul regal îl aştepta lângă casele de bilete, pe cărarea pietruită care ducea la Turn.

— Am alertat securitatea, a spus William. Vă aşteaptă pregătiţi.

Gâfâia.

— Şi Eleanor?

— Încă înăuntru. I-am amânat plecarea.

Şi-a tras răsuflarea.

— Atunci să mergem s-o întâlnim pe prinţesă.

S-au grăbit spre poarta de intrare unde doi oameni de la securitate stăteau de pază. După barieră şi spre Turnul Verde a văzut o tribună oficială şi un podium de pe care va vorbi Albert. Oamenii umblau pe-acolo, unii

ocupându-şi locurile, alţii discutând în grupuri mici. Nimeni nu părea îngrijorat de ceva. Îi spusese lui William să păstreze secretul. Presa era aşezată în spatele unei bariere din sfoară, cu o vedere clară asupra a tot ce se întâmpla. Câteva camere pe trepied erau pregătite. Mathews i-a spus unde să găsească dispozitivul de direcţionare, aşa că s-a repezit direct pe podium şi spre o cutie de argint cu arc care era aşezată dedesubt.

— Nu aţi explicat nimic, a spus William.

Malone a pus cutia pe un scaun din apropiere.

— Ăsta-i cadoul regal, a spus William. Se obişnuieşte să se ofere unul la ocazii ca aceasta. Albert o va face în timpul discursului său.

A ridicat capacul şi a dezvăluit o coroană de porţelan, cu însemnul oficial al Victoriei pictat pe o parte. A dus-o mai departe de mulţime, a trecut de locul unde se adunase presa, lângă una din intrările în clădire, unde el şi William nu erau văzuţi.

Nu avea timp pentru a fi delicat.

A trântit-o de pământ.

Coroana s-a spart, dând la iveală un dreptunghi mic negru printre cioburi. S-a aplecat şi a ridicat obiectul.

— Ce e ăsta? a întrebat William.

— Un dispozitiv de ghidare. Odată lansată, o rachetă ar localiza asta şi ar zbura direct spre ea. Nu greşeşti niciodată cu unul din ăsta la celălalt capăt.

— Cum de ai ştiut unde e?

A onorat înţelegerea cu Mathews şi a spus:

— Am primit nişte informaţii bune.

— Asta înseamnă că totul e în regulă?

El a aprobat din cap.

— Aici, cel puţin. Dar tot mai aveţi o problemă. Cine a adus cadoul aici?

— Presupun că cineva din personalul lui Albert sau al Eleanorei, din moment ce e oferit direct de regină. Va trebuie să verific.

— Faceţi asta. Unde e prinţesa?

S-a uitat la ceas: 6:50 p.m.

— Ea şi Albert sunt în capelă.

— Duceţi-mă la ea.

Au intrat în capela Evanghelistului St. John. Pereţii de calcar şi naosul în formă de tunel boltit creau o senzaţie de arhitectură normandă. Eleanor şi Albert stăteau lângă altar, printre rândurile de scaune de lemn goale. William l-a prezentat pe Malone.

— Ce face un agent american aici? a întrebat Eleanor.

Prinţesa era o femeie de o frumuseţe extraordinară. Dar şi-a amintit singur că era şi diabolică şi periculoasă.

— Sunt aici să vă opresc pe dumneavoastră şi pe socrul dumneavoastră.

— De la ce?

A privit-o cu neîncredere în timp ce-şi juca rolul.

— S-a sfârşit, i-a spus el.

Şi a scos dispozitivul, pe care l-a aruncat pe podea şi l-a strivit cu tocul pantofului.

— Bineînţeles, asta nu contează. Racheta a fost oprită la punctul de lansare. Nu va fi niciun atentat la viaţa lui Albert.

— Viaţa mea?

— E o poveste complicată, a spus William. Bunica ta va fi bucuroasă să îţi explice totul. Şi o va face, imediat ce vei termina aici.

Un ofiţer în uniformă a dat buzna înăuntru.

— Domnule, tocmai am primit ştirea că o rachetă a fost văzută pe cer. La mai puţin de trei minute, şi se îndreaptă în această direcţie.

William s-a uitat la el.

— Cum se poate asta?

Gândurile se învârteau în capul lui Malone

Mathews îl trimisese aici să o dea în vileag pe Eleanor. Se presupunea că MI6 nu putea fi implicat direct. *Din moment ce palatul te-a implicat, au încredere în tine*. Asta fusese justificarea lui Mathews. Racheta a fost dezactivată. *Nu există niciun pericol în privinţa lui Albert*.

Şi dispozitivul era pe jos în bucăţi.

Aşa că…

Apoi şi-a dat seama.

Nenorocitul.

S-a îndreptat spre Eleanor şi a apucat-o de gât.

— Unde e?

Ochii ei erau larg deschişi şi se lupta cu el.

Albert a vrut să o ajute, dar William l-a oprit.

A strâns-o mai tare.

— Putem sta aici şi aştepta să ne lovească. Nu se presupune că aţi plecat până acum?

A văzut cum realizează ce i-a spus.

— Geanta… mea.

Nu avea la ea nicio geantă şi niciuna nu era în interiorul capelei.

— Unde?

— Afară… la secretara mea.

I-a dat drumul şi s-a repezit să iasă din capelă.

Malone s-a uitat spre Turnul Verde cu William în spatele lui. Doi oameni de la securitate îi ţineau pe Eleanor şi Albert în interiorul capelei, în spatele zidurilor late de piatră. Albert ceruse o explicaţie, dar nu era timp. Bărbatul care le adusese informaţia era cu ei, o cască în ureche ţinându-l în legătură cu comandantul securităţii.

— Racheta este încă în mişcare, a spus tânărul. Două minute până ajunge. Hotărâţi-vă repede.

— Ce se întâmplă? a întrebat William.

— Eleanor a adus un al doilea dispozitiv. Cel real.

— Uite-o, a spus William arătând cu degetul. Secretara lui Eleanor. O cheamă Audrey.

A arătat spre o femeie mai în vârstă, îmbrăcată într-un costum închis la culoare, stând la o parte cu două genți în mână. Au alergat către ea şi William i-a cerut geanta lui Eleanor. Ea nu s-a contrazis. Malone a deschis-o şi a găsit în ea celălalt dispozitiv. Distrugerea lui ar împiedica cu siguranță racheta să ajungă la Turn. Dar fără ghidare, unde ar lovi în final pământul? Ar zbura până i s-ar termina combustibilul apoi ar cădea pe orice ar exista dedesubt. Ceea ce ar putea fi tot în interiorul Londrei. Trebuia să fie sigur că nimeni nu va fi rănit. Privirea lui s-a mutat pe poarta care ducea de la Turn la Tamisa, cam la 200 de metri.

— Un minut, a spus tânărul. Încă pe drum. Venind încoace.

Malone a înşfăcat geanta şi a luat-o la fugă spre poartă. Picioarele tropăiau pe pavaj în timp ce ținea drumul drept spre râu. În capul lui ticăia un ceas.

45 de secunde.

40 de secunde.

A traversat un trotuar lat şi s-a oprit la mal.

30 de secunde.

Sau cel puțin aşa spera.

Nimeni nu stătea pe vreo bancă. Aleile erau pustii, la fel cum era şi râul, pe o distanță de o milă în ambele direcții. Cu siguranță locurile acestea au fost securizate pentru vizita regală.

20 de secunde.

A continuat să alerge şi a scos dispozitivul din geantă, apoi, folosindu-se de avântul luat, a aruncat obiectul în apă cât de departe a putut. A atins apa la peste cincisprezece metri, a stat un moment, apoi a dispărut sub suprafața apei.

A auzit sunetul rachetei în timp ce zbura peste Turn şi îşi căuta ținta. A părăsit malul şi s-a ghemuit în spatele băncilor de beton.

Racheta a ajuns, căzând din cer, intrând în Tamisa.

Apoi a explodat.

Yourstone stătea în biroul său, cu urechile pregătite să înregistreze un sunet scăzut în timp ce, în partea cealaltă a oraşului, racheta lovea Turnul Verde. Sfera de foc care va rezulta i-ar omorî nu numai pe Albert şi pe Arhiepiscopul de Canterbury, ci şi un grup de membri ai familiei regale. Un terorist, dornic de răzbunare împotriva unei națiuni occidentale care a îndrăznit să-i judece asociații, dădea o lovitură ucigând a doua persoană din linia de succesiune a tronului britanic. Uciderea lui Albert, nu a lui Richard, ar îndepărta orice gând de lovitură de palat. La urma urmelor, Richard ar fi

încă în viață. Actul ar fi atribuit unei violențe fără sens. Zile sau săptămâni mai târziu, când Richard ar abdica în favoarea lui Eleanor, s-ar fi dat vina pe aparenta nepotrivire pentru conducere a moştenitorului – şi a doua fază a revoluției lui Yourstone ar fi completă.

Dar nu s-a auzit nimic la ora 7:00 p.m.

S-a uitat la televizor.

Nicio ştire despre ceva neobişnuit.

La 7:30 a sunat telefonul.

— Lord Yourstone, mi-am îndeplinit sarcina.

Peter Lyon.

Sunând aici? Nu era bine.

— Ce s-a întâmplat?

— Racheta a fost lansată dar a ratat ținta. Eram pe malul Tamisei, privind. Un bărbat a aruncat o geantă în râu doar cu câteva momente înainte să ajungă racheta. A trecut peste Turn şi a aterizat în apă. Explozia s-a produs în adânc. Cu adevărat spectaculos. Un nor înalt de apă care a căzut inofensiv înapoi pe suprafață, fără a face vreun rău.

Cum s-a putut întâmpla asta? Totul a fost pregătit conform planului.

— Vă rog să-mi transferați restul de bani pe care mi-i datorați.

— Nu ai furnizat rezultatele promise.

— Eu da. Racheta a fost lansată şi a ajuns. Dumneavoastră erați cel responsabil cu siguranța dispozitivului de ghidare.

— Nu-ți mai plătesc niciun ban.

— Atunci vă voi ucide.

L-a trecut un frison.

A reconsiderat.

— Bine. O să fac transferul.

— Excelent. Şi, apropo, aveți noroc că nu o să vă omor oricum. Mi-ați stricat planurile. Am vrut acel spectacol. Dar în acest moment am mai mare nevoie de bani.

A auzit un clic.

Convorbirea s-a terminat.

Ce se întâmplase?

A format alt număr, sperând să afle.

Va urma...

Austin GRIDLEY

O URMĂ MISTERIOASĂ

Westernul de altădată

Austin GRIDLEY

O URMĂ MISTERIOASĂ

(Mystery Trail, 1935)

Traducerea de Cezar Rădulescu Barbellian
după versiunea franceză de Pierre Cobore

EPISODUL I V

CAPITOLUL XVIII

NICI O PATRULĂ!

Peter întins pe jos îşi schimbă în aceeaşi clipă poziția şi trase: omul, cu piciorul găurit de glonte, se prăbuşi ca un palton căzut din cui. Peter se întoarse repede şi se găsi în fața lui Pedro Montez, cel care schimba semnele de identitate ale vitelor, căruia Manuele îi dăduse drumul. Un pumnal strălucea în pumnu-i crispat. În ochii lui Pedro Montez, sclipi o lumină ucigaşă şi se azvârli înainte, cu pumnalul ridicat. Dar Peter îşi repetă tactica care-i mai reuşise odată cu acelaşi bandit, când îl surprinsese în păşune. Făcu un salt în lături, apoi se repezi înainte. Pumnul lui lovi ca un trăsnet drept în bărbia mexicanului, care căzu la pământ.

Îngrozit, Manuel fugise în direcția sufrageriei, de unde răsună o împuşcătură: se auzi un zgomot de geamuri sparte, apoi mormăitul de furie al Şerifului Warren. Din cauza vederii lui slăbite bătrânul nu-l recunoscuse!

El ieşi cât putu de repede în culoar, cu pistolul fumegând în mână şi strigă:

— Are să ocolească clădirea şi să se refugieze în Cartierul Mexican. Unde sunt ajutoarele tale Peter?... Au şters-o pe fereastră, de cum au auzit prima împuşcătură.

Peter alergă până la capătul culoarului şi-l văzu pe Manuel alergând de rupea pământul spre colțul casei; el ținea un Colt fumegând în mână pe care-l descărcase de câteva ori, înapoia lui, pentru a-şi proteja fuga.

Dar în acelaşi moment o siluetă enormă ieşi din umbră: era Tom Pouce, care cu biciul lui nesfârşit de lung în mână, făcu trei paşi şi se opri… Plici! Cureaua biciului se desfăşurase prin aer şi şfichiul îl atinse pe Manuel, drept în dosul urechei. Mexicanul se poticni, dar îşi urmă fuga. Plici! A doua oară şfichiul îşi atinse ținta, însă mult mai puternic: Manuel, ca lovit de trăsnet, se prăbuşi cu fața în jos. Ca un leu, Hicks sări de după colț, încălecă pe spinarea lui Manuel şi îl dezarmă.

Mulțimea se strânsese imediat în fața puşcăriei. Peter se întrebă câți dintre ei, erau spioni trimişi de „Şeful" cel mare…

Tom Pouce îl târî pe Manuel de guler până la postul de gardă al închisorii şi acolo îl azvârli pe o bancă, în timp ce Şeriful Warren îl închidea, din nou pe Montez, care era încă leşinat, în celula din care-l scosese Manuel. Unul din oamenii lui, venit din stradă în fugă, atras de împuşcături, începu sa se ocupe de omul căruia Peter, fusese nevoit să-i găurească şi mâna şi pulpa cu un glonț.

Ajutorul de Şerif, care fusese de pază în fața temniței şi care fusese doborât de Manuel, începu să-şi revină în fire. El scosese vaietul acela, care-l alarmase pe Peter Pistol în timpul mesei. Acum începu să povestească, aşa cum putea, ce i se întâmplase.

— Tocmai vorbeam cu Manuel. Eu am avut totdeauna încredere în el, eram prieteni buni, chiar îmi împrumutase şi bani. Când de-odată primesc o lovitură, în cap!… Îmi închipui că după aceea mi-a luat cheile şi i-a dat drumul lui Montez. Da' n-aş fi crezut eu vreodată, să facă Manual aşa ceva!…

Bătrânul Şerif Warren, dădea trist din cap spunând:

— *Mi s'pare* că prea am îmbătrânit. Nu mai pot avea încredere în nimeni. Vezi tu, Peter, tu ai avut dreptate cu privire la Manuel, cu toate acestea, el nu a făcut niciodată, nici cea mai mică greşeală, de când e în serviciul meu…

— Când îi umpli unui om mâinile cu bani, spuse grav Peter, devine ca un cal nărăvaş! Nu ştii niciodată ce-i trece prin cap!

După ce Manuel fu închis într-o celulă, Warren întră iar în biroul său, unde se trânti în fotoliu, trist, cu capul între mâini.

— Acum înțelegi, îi spuse Peter, de ce nu am vrut să-ți alcătuieşti patrulele? Nu vreau să li se întâmple şi unor oameni de treaba, de aici din oraş, ceea ce mi s-a întâmplat mie şi băieților mei, în ziua când am plecat cu Soapy Briggs. Organizația asta de bandiți are afiliați în tot Buffalo Ford. Cum poți să fii sigur că toți oamenii din patrulele tale, sunt sau nu loaiali?… Uită-te de exemplu la Manuel.

Warren îşi clătină capul încăruntit şi reluă:

— Am îmbătrânit prea tare şi…

— Nu, nu e asta, spuse cu vioiciune Peter. Bineînțeles că tu eşti mult mai în vârstă decât mine, însă tu ai mai multă experiență decât mine, iar eu am avantajul, că pot acționa mai uşor. Crede-mă Warren, nu trebuiesc făcute patrule. Un singur nemernic să fie printre ei şi ar fi de ajuns să le cauzeze pieirea tuturor!

— Dar la dracu'! Sunt aşa dar atât de multe canalii în Buffalo Ford? gemu bietul Warren.

— Cine poate şti? răspunse Peter. Poate că Manuel nu a făcut în viaţa lui ceva necinstit, până astăzi. A fost de ajuns ca vreun trimis de-al „Şefului" cel mare să-l ungă puţin, să-i şoptească două-trei vorbe la ureche şi ai văzut rezultatul!

— Eu nu mai ştiu atunci încotro să mă îndrept! se văietă Warren.

— Ei bine! Nu te mai îndrepta nicăieri! îl sfătui Peter bătându-l amical pe umăr. Rămâi aici şi aşteaptă evenimentele, acum e rândul tău să aştepţi. Până acum ai ştiut să faci ordine în regiunea asta şi cu mult înainte de a mă fi născut eu: eu aş fi foarte mulţumit dacă aş putea să te imit.

Peter se duse să azvârle o privire pe culoar şi apoi reveni lângă bătrânul Şerif, murmurându-i la ureche:

— Şi ascultă o noutate, care are să te întinerească cu vreo douăzeci de ani, fârtate! Peste câteva minute, oamenii mei şi cu mine o să plecăm: şi scopul acestui drum, e de a avea a mică explicaţie, aşa de la om la om, cu şeful blestemaţilor ăstora! Acum ştiu cine e!

— Cum? exclamă Warren galvanizat. Tu… nu-ţi baţi joc de mine, Peter?

— Se poate! Eu îl cunosc perfect pe domnişorul ăsta.

— Drace! Cine e? gâfâi Warren.

— Ai sa rămâi trăsnit când ai s-auzi.. Îi un om pe care-l cunoşti bine de tot, un om pe care toată lumea îl respectă pe aici. Asta dovedeşte că nu totdeauna oamenii cei mai respectaţi sunt cei mai respectabili şi că nimic nu-i mai uşor decât să înşeli lumea. Haide, fârtate, tu ai făcut destula treabă până acum, aşa că deocamdată e rândul meu, ca să-i pun eu mâna în ceafă omului care ameninţă să distrugă tot ce ai făcut tu până acum!

Şeriful din Buzzard Gap părăsi Buffalo Ford, fără să-i fi spus bătrânului Warren, numele şefului de bandă. Warren, bătrân încăpăţânat, desigur că dacă ar fi aflat acest nume, ar fi încercat să-şi puie planul în aplicare: ar fi strâns toţi oamenii din oraş şi i-ar fi îndreptat spre locuinţa banditului.

Asta, după părerea lui Peter, ar fi fost cel mai bun mijloc de a-i permite „Şefului" cel mare, să scape. Desigur că el avea destui spioni şi aceştia l-ar fi prevenit imediat de pericolul care-l ameninţa.

În afară de asta, mai avea încă două motive bune: Peter Rice voise să evite masacrul care neapărat s-ar fi produs; şi după aceea, cu toate că era sigur acum de numele banditului, încă nu putea dovedi vinovăţia lui. Individul acela în faţa locuitorilor din Buffalo Ford, putea să aibă suprema îndemânare de a izbucni în râs şi de a se justifica prin cuvinte frumoase. Pe când dacă avea de-a face numai cu trei poliţişti, neapărat urma să se dea de gol la un moment dat.

Hicks Doctorul era radios. Îşi făcuse un bolas nou şi ardea de nerăbdare ca să le dea de lucru. Cât despre Tom Pouce, îşi agăţase biciul cel lung de şa, alături de o ploscă mare, pe care soţia Şerifului Warren i-o umpluse cu ceai de pansele sălbatice.

Cei trei prieteni îşi luaseră în sfârşit, proprii lor cai. Sonny, focosul armăsar al lui Peter tremura de nerăbdare; micul roib al Doctorului sărea mereu în loc şi chiar enormul cal al lui Tom Pouce, care se odihnise atâta timp, o smucea din când în când, vrând s-o şteargă în galop.

— Te-am auzit în biroul lui Warren, remarcă Hicks, când spuneai că mergem să-i facem o vizită de politețe şefului bandiților. Eu te cunosc de multă vreme, Peter, dar niciodată nu te-am crezut aşa de dispus la glume!

Tom Pouce, probabil că-şi punea aceeaşi problema, dar bunul uriaş, care se putea dovedi la fel de şiret ca un indian apaş şi la fel de suplu ca o fiară din rasa felinelor, era prin natura lui, foarte discret. În cursul unei zile obişnuite, micul Hicks pronunța de vreo zece ori mai multe cuvinte decât el.

— Ai auzit foarte bine, Doctore. Băieți, eu nu v-am spus până acum prea multe, fiindcă nu am voit să vând pielea ursului din pădure, înainte de a-l fi ucis. Apropos, nu ştiu, sunteți voi vreodată atenți la felul cum se îmbracă oamenii?

— Pe legea mea, nu! răspunse Doctorul. Nici eu nu sunt un dandy şi nici nu prea aleargă pe străzile oraşului oameni prea eleganți în regiunile noastre.

— Eu nu le remarc decât armele, spuse sentențios Tom Pouce.

Peter surâse:

— Ei bine! Noi am făcut cunoştință de curând cu un individ, mult mai bine îmbrăcat decât toți cei pe care îi cunoaştem până atunci. El pretindea că se interesează în de-aproape de treburile din Buffalo Ford şi făcea paradă de o mare generozitate. Se purta foarte politicos şi foarte cordial cu mine… Bine înțeles, asta nu-i de ajuns ca să-l facă pe un om suspect…

— Nu cumva vrei să vorbeşti de Cuthbert, din întâmplare? întrebă Doctorul.

— Nu, cu toate că-mi pare că şi lui i se cam potriveşte descrierea asta Domnul la care mă gândesc eu, purta un anumit fel de haine. Nici eu nu sunt un dandy, dar mi s-a întâmplat să mai arunc din când în când, câte-o privire şi în prăvălia croitorului din Buzzard Gap. Stofa hainelor acelui individ, trebuie să fi costat foarte mult; din cauza aceasta, ea ieşea cu totul din comun. Evident, domnul acela are dreptul să se îmbrace cum vrea, după mijloacele ce le are. Dar…

Peter, băgă mâna în buzunar:

— Am găsit ceva în mâna lui Hank Brown, după ce l-am scos din foc la fermă. E o bucată de stofă din hainele de care vă vorbesc: aşa că omul care le purta, trebuie neapărat să fi dat piept cu Hank Brown în bucătăria fermei. În încăierare, Hank i-a rupt bucata asta de stofă, chiar în clipa când a fost doborât. Individul era prea grăbit ca să bage de seamă.

Peter deschise mâna, în care se găsea o bucată de stofă, după cât părea, o bucată de la buzunar.

— E Whipcord gri… aceiaşi culoare şi aceiaşi țesătura cu hainele domnului acela atât de politicos…

Tom Pouce se saltă în şa strigând:

— Dullo!

— La țintă!… Din primul foc, admise Peter. George Dullo e şeful acestei bande de criminali. Cel puțin asta e convingerea mea. Dullo ăsta, e un criminal extraordinar e periculos!

— Ei drăcovenie! strigă Hicks. Dar Dullo ăsta e bogat ca un Cresus, nu e aşa? Atunci ce mai vrea? De ce ar vrea sa-i ruineze pe toți crescătorii din regiune?

Peter Rice râse cu amărăciune:

— Doctore, află că mulți oameni sunt mult mai fericiți să se plimbe numai în trăsură, atunci când alții sunt nevoiți să umble numai pe jos. Nu ştiu de ce, dar e aşa. Da, Dullo e foarte bogat, foarte bogat, dar mai vrea şi alte bogații… şi mai ales să fie atotputernic. Şi noi, avem nenorocirea să ne aflăm în calea proiectelor sale, noi, cei trei din Buzzard Gap!… Nu vreau să vă ascund că mergem să dăm piept cu un mare pericol. Dar am cunoscut odată un bătrân cowboy mexican, puțin cam filozof, care spunea: „Când ai de-a face cu un pericol, aruncă-te drept în mijlocul lui; acolo poate că ai să te afli mai în siguranță ca în oricare alt loc!…” Ei bine, asta vom face şi noi. În noaptea asta, vreau să dau piept cu un om extrem de puternic, dar n-am nici cea mai mică teamă dacă voi sunteți cu mine, băieți!

Tom Ponce, care tocmai îi dăduse o sărutare ploştii cu ceai de pansele sălbatece, îşi şterse gura şi mormăi:

— Contează pe mine, Şefule!

— Dar trebuie să fim foarte prudenți, anunță Peter. La urma urmei, dovada pe care o am eu, e complet insuficientă: s-ar putea ca Dullo să nu fie singurul din regiunea asta, care poartă haine de Whipcord gri. Şi chiar dacă ar fi singurul, poate că are vreun alibi, o justificare. Cel mai bun lucru, pe care-l avem de făcut, e să punem la punct lucrul ăsta înainte de toate.

CAPITOLUL XIX

EXPLICAŢII

Cu multă îndemânare, Peter aflase la Buffalo Ford că George Dullo, locuia în vechea „Hacienda Gallego”, pe malul râului Bonanza. Acolo îşi conducea el tovarăşii.

Cei trei polițişti, mergeau deocamdată de-a lungul malului râului Bonanza, până când la o cotitură a apei, descoperiră la vreo câteva sute de metri în fața lor, nemişcat în vârful unei ridicături, un călăreț, a cărui siluetă se detaşa: pe fondul lunii ce începuse să se ridice la orizont. În aceeaşi clipă probabil că şi omul acela îi zărise, căci dădu pinteni calului şi dispăru în dosul dâmbului.

— Mii de pipe! Un spion! exclamă Doctorul.

Tom Pouce dădu pinteni calului, urlând peste umăr:

— Îl prind de pe urmă, Şefule?

— Nu! Stai! strigă Peter ajungându-l din urma. Ar fi inutil: are atâta avans asupra noastră încât ar ajunge neapărat înaintea noastră la Hacienda Gallego. Mai bine să ne purtăm aşa ca şi când nici nu l-am fi văzut, căci dacă am da buzna la ferma banditului în goana mare, am putea fi primiți cu o ploaie de gloanțe. Pe când dacă Dullo ne vede venind liniştiți, poate că nu are să bănuiască nimic.

— Şi atunci? se îngrijoră Hicks, curios ca întodeauna.

Peter se strâmbă:

— Atunci... om vedea noi. Pot să fac prinsoare că vom avea multe neplăceri, dar voi trebuie să mă urmați liniştiți şi să nu vă băgați în încurcături, poate prea periculoase, grăbindu-vă. Desigur că are acolo, numai criminali de soi şi bine plătiți... Dar puțin îmi pasă de ei, dacă el nu bănuieşte nimic şi pot să ajung până lângă el şi să-i pun țeava Coltului în burtă. Atunci, nici unul din mercenarii lui n-are să îndrăznească să tragă şi nici el nu are să le ordone să facă aşa ceva; asta poți fi sigur!

Aşadar ei îşi urmară drumul în trap mărunt; în marea tăcere a preeriei, pe care nu o tulbura decât zgomotul copitelor şi scârțâitul şeilor. În fața lor, se zăreau luminile conacului, o haciendă veche, construită încă de pe vremea când Arizona aparținea încă mexicanilor.

Râul Bonanza făcea o cotitură care îl aducea aşa de aproape de conac, încât părea că-i scaldă picioarele zidurilor. Un drum larg, cu tufe de bumbac pe ambele părți pornea de lângă rău, urcând până la un grajd uriaş, instalat cu spatele lipit chiar de o faleză înaltă ce se ridica mult deasupra clădirilor fermei.

Casa propriu-zisă de locuit, se afla în mijlocul unor stejari, care erau probabil de aceeaşi vârstă cu ea. Era un conac splendid; puțin cam ros de vreme, dar care avea încă o înfățişare frumoasă, cu măreţele-i ceardacuri care îi înconjurau cele doua etaje, deasupra cărora se afla o terasă întinsă. Peter, nu se putu opri de a nu evoca vremurile acelea romantice, care se scurseseră în timpul când senioritele cu ochi languroşi se rezemau de balustradele acelea, ca să asculte serenadele cântate din ghitare de *caballeros* cu mustăcioarele subțiri şi răsucite. Unde erau acele vremuri fericite?... Acum hacienda era locuită de unul din cei mai mari criminali pe care îi văzuse vreodată ținutul acela.

Cei trei tovarăşi sosiră în fața casei, coborâră de pe cai şi trecură dârlogii peste capul cailor. Nimeni nu se arătase, dar Peter Rice simțea că erau spionați şi ştia că în clipa aceea mulți criminali din solda „Şefului”, îndreptau din întuneric carabinele spre ei. Dar încă nu sosise momentul violențelor. Peter începu o conversația banala; ca să poată fi auzit de urechile duşmanilor:

— Sper că domnul Dullo, o fi acasă, grăi el tare şi răspicat spre Hicks.

— Cred şi eu, răspunse acesta, luat puțin cam pe neaşteptate.

Tom Pouce dădu dovadă de mai multă perspicacitate:

— Frumoasă proprietate, pe legea mea, declară el. Domnul Dullo se poate lăuda că are o locuință minunată. În Texas, am mai văzut aşa ceva.

Cei trei, urcară treptele spre verandă, vorbind mereu, apoi Peter trase de mânerul unui clopot, al cărui ecou răsună lung în interiorul casei.

Aşteptând s[li se deschidă, Peter socoti că acum sosise momentul cel mai penibil, din toată afacerea asta. Fusese nevoit să ia o hotărâre eroică, aproape disperată, care avea să facă să treacă prin nişte momente teribile, împreună cu cei doi tovarăşi ai săi.

Bineînțeles, că el ar fi putut face să se înconjoare hacienda Gallego de toți oamenii cinstiți din Buffalo Ford, care ar fi fost hotărâți să termine odată cu acest criminal, care amenința să îi ruineze. Dar aceasta ar fi însemnat ca o mulțime de oameni să-şi piardă viața în acea bătălie şi pe de altă parte, George Dullo, nu era aşa de prost, ca să nu fi avut el vreo altă ieşire secretă, în acea proprietate pe care el o reconstruise şi o mai înălțase cu câțiva ani mai înainte, atunci când sosise în regiunea aceia. Singurul lucru pe care îl dorea Peter, era de a se găsi față în față cu banditul.

Un mexican unsuros deschise încet uşa.

— Pe cine-l caută? întrebă el, cu o privire neîncrezătoare.

— Am venit să-i facem o vizită domnului Dullo, răspunse amabil Peter.

— Pofteşte-i înăuntru pe domnii aceia, Miguel, spuse o voce jovială care părea a veni dinspre fundul holului. Condu-i în bibliotecă.

Servitorul le arătă drumul celor trei polițişti şi numaidecât apăru şi Dullo, amabil şi surâzător, îmbrăcat de data aceasta cu un costum de culoare închisă.

— Fiți bineveniți *amigos!* îi salută el. Luați loc ca la dv. acasă. Miguel, adu-mi o sticlă din cei mai bun vin care-l avem! Ştiu, ştiu Şerifule că nu bei alcool, dar cred că ai sa bei măcar o înghițitură de vin, măcar pentru a-mi onora casa.

— Ce mai faci domnule Dullo? răspunse cu un ton neutru Peter, care înainte de a se aşeza pe un fotoliu capitonat din plin, aruncă repede o privire în jurul lui, pentru a se asigura că nu se pregătea nici o cursă. Tom Pouce şi Doctorul se aşezară şi ei la întâmplare, în spatele şefului lor. Dullo după ce luă o cutie cu țigări de foi din partea cealaltă a camerei, se aşeză în fața lui Peter.

— Ei, ce mai noutăți, Rice? întrebă el cu interes. Dacă aş putea să-ți fiu de folos într-un fel oarecare, nu ai decât să-mi spui. Oamenii mei, banii mei şi chiar şi serviciile mele personale sunt la dispoziția voastră.

— Da, am câteva noutăți, răspunse Peter privindu-l cu atenție. Nimic din expresia acelei figuri cu pomeții ieşiți, cu mustața îngrijită cu atenție, nu arata nici cel mai mic gând ascuns. Şi cu toate acestea, Peter era sigur că în fața lui, avea un criminal monstruos,

— Ce noutăți Şerifule? insistă Dullo. Sper că sunt bune!

— Într-adevăr! răspunse Peter, care brusc, înfipse țeava Coltului în burta lui Dullo. Sunt bune, dar nu pentru dumneata! Haide Dullo, mâinile-n sus!

Dullo ridică brațele, surâzând cu aerul unui om, căruia un prieten îi făcea o farsă.

— De fapt, eu... începu el.

— De fapt?... îl întrerupse Peter. Te arestez pentru crimă, furt cu mâna înarmată şi provocări de incendiu!

În spatele lui Peter se auzi un clincănit metalic în locul unde se aşezase Hicks.

— Mii de pipe! se auzi strigând acesta. Dacă vreodată...

El se întrerupse brusc şi Peter Rice fără a-şi clinti mâna, aruncă cu iuţeală o privire înapoi.

Hicks se afla tot pe fotoliul lui, dar un fel de braţe metalice ieşite din spătarul scaunului îi înconjurau braţele şi pieptul, strângând cu putere şi fixându-l nemişcat de fotoliu. Tom Pouce, care avusese şansa să nu şadă pe un scaun trucat, sărise cu pistolul în mână şi aştepta ordinele şefului său.

Dullo izbucni în râs, cu cinism.

— S-ar părea că ai pus mâna pe mine, Rice! spuse el pe un ton glumeţ. Dar şi eu am pus mâna pe micul dumitale Ajutor. E tocmai pe tocmai. Dacă apeşi pe trăgaci, eu sunt un om mort. Dar în cazul ăsta şi ajutorul dumitale, are să dorească să nu mai fi venit pe lume, când o vedea ce sfârşit îl aşteaptă?... Şi asta nu-i nimic!... Ce crezi?... Ia uită-te colo sus Rice. Hm! Ce zici! Aşa-i că-i nostimă casa asta?... Nu ţi se pare?...

Peter apăsă ţeava revolverului, mai tare în burta celui din faţa sa. Şi ridică o clipă ochii. Fără zgomot, în plafon se dăduse deoparte un oblon, pe unde apăruseră patru carabine ce ţinteau spre el. Tom Pouce, din fericire nu era în bătaia lor.

— Da, spuse Peter sec. Nostimă casă, dar tot n-ai s-o scoţi la cap, Dullo. Ne-ai prins aici ca pe nişte şoareci, dar şi tu ai să ai aceeaşi soarta, ca şi noi.

Dullo, avu din nou acelaşi surâs sarcastic:

— Rice, eu nu sunt de aceeaşi părere! Ştiu ca eşti un om foarte curajos, dar mă îndoiesc ca ai avea curajul să apeşi pe trăgaci, ştiind că din cauza acestui gest, ajutorul tău va muri în cele mai înspăimântătoare chinuri. Haide, atunci de ce să nu discutăm puţin?

— Să discutăm, spuse cu asprime Peter, dar lasă-ţi ghearele în sus, căci altfel, conversaţia are să se termine foarte repede!

— Aha! Începi să devii mai rezonabil! spuse Dullo cu un aer degajat. Am putea să aranjăm lucrurile, dacă îi spui gorilei ăsteia, care-ţi serveşte de Ajutor să-şi arunce arma. În orice caz cu cât va încerca să se servească de ea mai puţin, cu atât mai bine va fi pentru el...

— Nu te lua după el, Tom ! urlă Doctorul. Adăposteşte-te după ceva! Peter fă-i socoteala tâlharului ăstuia şi pe urma ştergeţi-o amândoi, de aici, dar repede! Ca doar ştiţi să vă folosiţi de armele voastre! Nu vă ocupaţi de mine, că nu mi-e teamă de ei! Puţin îmi pasă dacă o să mor, dacă şi şarpele ăsta cu clopoţei moare şi el! Hai băieţi! Nu vă mai ocupaţi de mine!

Dullo izbucni în râs. El ştia că în situaţia aceasta, Peter nu avea să tragă. Şi Peter o ştia de asemeni, la fel de bine!...

— Tom Pouce, puneţi arma în teacă, ordonă el. Dar rămâi în picioare.

— Cuminte sfat, ironiza Dullo. Ei nu merge aşa de uşor, cum crezuseşi tu Peter! Aşa-i?

— Nu mă aşteptam deloc să fie aşa de uşor, răspunse Peter. Dar tu nu ştii că oamenii din Buffalo Ford, vor fi aici dintr-un moment sau altul? Mai speri acum ca să mai scapi într-un fel sau altul?

— Ba cum să nu! Şi, mai ştiu încă sigur, că nu are să vină nimeni din Buffalo Ford. Tu nu i-ai spus nimic Şerifului Warren, din bănuielile tale, căci altfel spionii mei, mi-ar fi spus-o până acum… Tu ți-ai ținut pliscul, fiindcă ştiai ce avea să se întâmple, dacă ar fi atacat casa mea, care e plină de oameni şi de muniții. Încă nu ai putut să bagi de seamă ce creneluri sunt făcute în ziduri, fiindcă sunt bine camuflate. Păcat, mi-ar fi plăcut să susțin un asediu… Numai aventuri în genul ăstora, fac viața mai atrăgătoare.

— Da, dar asta nu are să o facă câtuşi de puțin mai atrăgătoare, rosti Peter.

— Şi Cagulele Cafenii, a fost o idee frumoasă, nu-i aşa? continuă Dullo. Vreau ca de azi înainte, Cagulele Cafenii să fie temute de toată Arizona. Numai că pe viitor, eu am să stau de-o parte. Vezi tu, Peter, eu sunt un jucător, dar nu risc decât atunci când am toate atu-urile în mână… Hank mi-a smuls o bucată de stofă din haină şi n-am băgat de seamă, decât după ce ieşisem din casă, cu toate astea eram liniştit, fiindcă credeam că Hank, avea să dispară în incendiul acela. Dar cum mi-a spus unul din spionii mei, că tu l-ai salvat pe Hank, imediat mi-am dat seama, că era necesar să-mi iau toate precauțiile. Acum sunt sigur că tu ai găsit bucata aceia de Whipcord gri. Însă adineaori, neştiind nimic sigur, eram dispus să te primesc cât se poate de cordial, să-ți dau de băut şi să te distrez… dar fiindcă te-ai purtat într-un mod aşa de nerațonabil, am lăsat în grija prietenilor de sus să-ți facă primirea şi mai amuzantă.

Miguel, servitorul intră în momentul acela pe uşă cu o puşcă în mână, pe oare o îndreptă spre nenorocitul Hicks.

— Haide Rice, ia-ți revolverul de acolo! spuse Dullo cu un ton aspru. Îți dau un minut pentru asta. Altfel Miguel are să facă uz de armă. Nu-l face să-i sară creierii aşa de repede Miguel, prea s-ar sfârşi repede… întâi să-i găureşti un picior.

El râse iarăşi:

— Aşa dar, Peter, acum putem să ne înțelegem, hai?

Ca un bun luptător, Peter îşi dădea seama în ce moment să dea înapoi sau s-o lase mai moale.

Hicks fuse prins în capcană, ceea ce făcea ca şi arma lui şi a lui Tom Pouce să fie nefolositoare, Peter, dacă ar fi fost singur nu s-ar fi temut să încerce orice, dar în situația actuală, trebuia să ia nesfârşite precauții.

El ar fi putut să fugă cu Tom Pouce din acea clădire sinistră, dar nu puteau să-l abandoneze pe Hicks. Brățările de oțel care îl țineau pe acesta prizonier de fotoliul său, trebuiau să fie manevrate din altă cameră, poate chiar de oamenii aceia care, îi țineau sub amenințarea puştilor, prin deschizătura aceia din plafon. În orice caz, Dullo avea superioritatea.

— Ei bine! aştept să te hotărăşti, Peter! spuse Dullo. Miguel pregăteşte-te pentru cazul când s-ar încăpăţâna şi aminteşte-ţi că nu trebuie să-i zbori creierii. Numai un picior… aşa pentru început!

— Vrei să discutăm Dullo? spuse încet Peter. Foarte bine? Dar cu o condiţie: eu te ţintesc pe tine, aşa cum şi tâlharii ăştia îl ţintesc pe Hicks. Chiar dacă s-ar trage în mine de sus, ultimul gest pe care-l voi face înainte de a muri e de a apăsa pe trăgaci şi e exclus ca să mai poţi scăpa. Să discutăm… dar mai înainte, să i se dea drumul ajutorului meu.

— Târgul e corect, conveni Dullo. Dar şi eu am o condiţie de pus: Miguel va trebui să-i dezarmeze pe ambii tai Ajutori. Chit pe chit, înţelegi?… Ştii că găsesc afacerea asta, într-adevăr pasionantă?

Peter Rice nu avea de ales. Dacă ar mai fi aşteptat, Miguel ar fi tras în Doctor şi judecând după mutra crudă a servitorului, această însărcinare se părea că-i este foarte agreabilă.

— Ei bine, s-ar putea să primesc şi propunerea asta, spuse Peter, căutând să mai câştige timp… Acum cunoştea bine dispoziţia camerelor în care era prins împreună cu tovarăşii săi, ca într-o capcană. Biblioteca era iluminată de mai multe lămpi de petrol, pe care Peter nu putea spera să le spargă aşa de repede trăgând în ele cu pistolul, căci în timpul acesta, nu i-ar fi putut împiedica pe bandiţi să-l ciuruiască de gloanţe. Dullo prevăzuse totul.

— Foarte amabil din partea ta! spuse acesta ironic. De altfel mă şi aşteptam la asta. Trebuie să-mi dai însă un răspuns precis.

Peter părea că se gândeşte. Şi se gândea, dar nu la ceea ce-i cerea Dullo. El se gândea că dintr-o singură săritură, putea să arunce la pământ cele două lămpi monumentale care împodobeau şemineul înalt; după aceea, putea să încerce cu cei doi poliţişti să sară prin geamul ferestrelor care dădeau în curtea ranchului.

Evident că puteau fi atinşi, dacă mexicanii ar fi tras destul de repede, dar altă scăpare nu mai aveau. Caii lor se aflau tot acolo unde îi lăsase neîmpiedicaţi şi Peter îi auzea cum băteau nerăbdători, din picioare… Lămpile răsturnate, desigur că aveau să incendieze podeaua, aşa că avea le dea de lucru mercenarilor lui Dullo şi chiar lui însuşi.

— Mai rămân cinsprezece secunde. Eşti gata, Miguel?

— Accept propunerea ta, spuse repede Peter. Îţi ţin revolverul în burtă, până ce Hicks va fi eliberat, după aceea aprob să mă despart de el. Dar să nu cumva să încerci să-mi faci vreo festă, căci altfel eşti un mort! Şi în iad, banii tăi n-au să-ţi mai folosească la nimic, Dullo!

— Ha! Ha! Ha! îl batjocori Dullo. Ai început să vorbeşti bine, Peter… Dezarmează-i pe cei doi, Miguel.

Miguel începu să-şi facă treaba, cu un aer hotărât. Tom Pouce mormăia ca un buldog, dar, dezarmat sau nu, situaţia lui nu se schimba deloc. Ca şi Peter, ar fi făcut orice ca să-şi apere viaţa, dar din moment ce viaţa prietenului sau Doctorul era în joc, ştia să se stăpânească

— Bravo, spuse calm Dullo, până la urmă o să ne înţelegem noi.

Ținând mâinile încă în sus, el își ridică privirea spre tavan și strigă:

— Hei, voi de sus! Dați-i drumul bietului prichindel, nu vedeți ce aer nenorocit are acolo pe fotoliu!

Cu un scârțâit ușor, brațele metalice care îi țineau pe Hicks prizonier se mișcară și dispărură la locul lor, în dosul spătarului. Micul ajutor se ridică și se dădu repede deoparte, cu micii lui ochi albaștri, jucând de furie. Dar privi spre șeful lor, așteptând vreun semn.

— Înțelegerea noastră, rămâne valabilă nu-i așa? spuse Dullo pe un ton aspru. Miguel, vino să-i ei și pistolul acestui gentelman. Știi Peter, că oamenii mei te țintesc și pe tine și pe ajutoarele tale?

Peter ridică din umeri și îi dădu pistolul servitorului, care imediat părăsi începerea.

— Așa dar, te crezi foarte șiret Dullo? spuse Șeriful, care se ridicase și se îndrepta ca din întâmplare spre șemineu, pregătindu-se să smulgă cu o singură mișcare cele două lămpi mari și să le azvârle la picioarele lui Dullo. Eu pariez că…

În clipa când se întorcea, podeaua se deschise sub el. Dullo fugise spre ușă, pentru a evita ca să fie înghițit de golul de sub dușumea Peter încercă să se agațe de marginea șemineului, dar mâinile îi alunecară și căzu într-o gaură neagră. În cădere capul i se izbi de ceva tare și leșină…

Când își reveni în fire, își dădu seama că se găsea într-un fel de pivniță, iar sub el pământul, era cu zgârcenie acoperit de un strat subțire de paie. Apoi auzi vocea lui Hicks Doctorul… Totdeauna trebuia să se audă vocea Doctorului, atunci când era prin împrejurimi. Podeaua trucată. Nimic nu-l putea împiedica pe micul ajutor de șerif, de a sporovăi, chiar dacă ar fi avut și țeava unui Colt, înfiptă în coaste.

— Toată lumea se întreba unde ai dispărut, spunea Doctorul. S-ar crezut chiar că te-ai înecat, în orice caz, nu ne-am fi așteptat să ne întâlnim în beciul acesta.

— Dacă ar fi un beci, obișnuit, ar fi minunat, răspunse o voce cordială. Dar beciul canaliei de Dullo… e în fond, altceva! Pe cuvântul meu, măcar să fi așezat și el aici în fund niște saltele, pentru cei pe care îi trimite aici, cu capul în jos!… Pariez ca bietul Rice, a căzut rău. Dar ce tot spun eu! Sunt sigur că Peter Rice scapă și din asta! Aș fi în stare să pariez pe orice.

Omul care vorbea, era proprietarul ranchului „Steaua”… J. B. Cuthbert!

CAPITOLUL XX

PRIZONIERI!

O dâră subțire de lumină, care se strecura pe marginea trapei din tavan, îi permise lui Peter să constate că făcuse în cădere, ca și oamenii săi, vreo șase-

şapte metri. Peter căzuse în picioare, dar în cădere se lovise cu capul de marginea fixă a podelei, ceea ce îi pricinuise acel leşin trecător. La câţiva paşi de el, cineva scotea nişte sforăituri sonore, fără a putea fi văzut însă. Cu toate acestea Peter era sigur că era Tom Pouce… Ajutorul uriaş când se găsea într-o situaţie încurcata şi când socotea că ori ce sforţare momentana pentru a ieşi din ea, era zadarnică, chiar dacă ar fi ştiut că la deşteptare îl aştepta moartea, se lungea mai la o parte, căsca, se întindea şi apoi dormea liniştit.

— Dumneata eşti, Cuthbert? întrebă Peter.

— A! Ţi-ai venit în fire, Peter? Ajutorul dumitale era foarte îngrijorat de ceea ce ţi s-a întâmplat, dar s-a hotărât să te lase să te odihneşti în linişte.

— Cum te simţi Şefule? întrebă îngrijorat Doctorul.

— Nu prea rău, răspunse Peter. Numai, că mă doare capul. Cu arsurile astea de pe ceafă şi cu lovitura pe care mi-au administrat-o adineauri, m-a apucat o migrenă teribilă! În afară de asta, restul merge, cu toate că locul nu prea e confortabil. Noi crezusem că te-ai înecat, Cuthbert?

— Tocmai asta îmi spunea şi Ajutorul dumitale adineaori, răspunse englezul, dar mi-a mai rămas, încă o fărâmă de viaţă. Afacerea asta cu înecatul, nu a fost decât o punere în scenă grosolană a tâlharului ăsta de Dullo. Bestia mă invitase să petrec o seară la el şi… *well,* vezi cum m-a primit! Şi de ai putea vedea în ce ţinută mă aflu!…

Englezul se târî până în dreptul razei de lumină şi Peter putu să constate ca bietul om, nu avea, pentru a-şi proteja de frig frageda-i constituţie, decât lenjeria. Cu toate astea, Cuthbert îşi păstrase aerul surâzător.

— Eu am venit în Arizona, din cauza aerului bun, cred că ştii. Cu toate acestea, am impresia că e cam frig aici..

— Dullo a aflat că îl suspectai, nu-i aşa? întreba Peter.

— Exact, răspunse gentlemanul-fermier. Ţi-am mai spus că eram puţin şi detectiv amator… Ei bine! Eu l-am bănuit pe Dullo, din prima zi în care l-am văzut. Într-o zi, a scăpat o frază, care m-a făcut să cred că a trăit mult timp prin Montana. Eu am reuşit să-mi procur o fotografie de-a lui Dullo şi am trimis-o autorităţilor din acel stat, care m-au informat cu prima poştă, că Dullo era căutat de poliţia de acolo. Era supranumit acolo Dullo-Cu-Degetele-lungi şi era un jucător de profesie şi toate celelalte, înţelegi. Ei bine! Uite unde m-au condus talentele mele de detectiv amator!

Peter îi povesti lui Cuthbert, ce se mai întâmplase de la ultima lor întâlnire şi despre focul cei distrusese ferma.

Englezul primi această noutate foarte calm, fiindcă se aştepta să moară dintr-un moment într-altul şi nu îi mai păsa de bunurile sale pământeşti.

— Hicks mi-a vorbit şi despre Hank Brown, spuse el. Ce om minunat e Hank; proiectasem să-l fac părtaş la beneficiile fermei, anul viitor. Dar păcat că proiectele frumoase, nu izbutesc întotdeauna!… Dar ce mă necăjea mai mult pe mine, era că nu aveam cum să vă previn de existenţa trapei aceleia, adineaori, când vă auzeam pe sus. Mi-am dat seama că se pregătea ceva acolo sus, încă de azi dimineaţă, când Miguel, derbedeul ăla care lucrează pentru

Dullo, a coborât aici, m-a legat şi mi-a pus căluş, eu auzeam perfect, tot ce se petrece acolo sus, dar îmi era imposibil să pot scoate cel mai mic strigăt. Eu cam am impresia, că toți trei suntem cu adevărat pierduți. În consecință, nu mai avem de ce să ne mai văităm zadarnic, nu-i aşa?

— Ei, puțin îmi pasă dacă mor, se indignă Doctorul, dar aş fi vrut întâi să-i sucesc gâtul lui Dullo! Am văzut eu destui indivizi scârboşi în cursul existenței mele, dar niciodată nu am avut de-a face cu un şarpe atât de veninos ca acesta!

— De mine vorbeați, copii? se auzi de-odată deasupra lor o voce suavă.

În planşeul trucat ce se afla de-asupra lor, se deschisese un capac mic şi o dâră de lumină le luminase temnița. Vocea lui Dullo reluă:

— Nu credeți că nu e politicos din partea voastră să criticați manierele gazdei?

Peter rămase tăcut, în timp ce Doctorul începu să declame o serie de epitete variate şi care mai de care mai virulente, la adresa şefului bandiților. Cuthbert, însă rămăsese imperturbabil.

— Foarte amabil din partea dumitale, că ne mai faci o mică vizită, spuse el pe un ton de o exagerată, curtoazie.

— Mă rog, mă rog! răspunse Dullo pe acelaşi ton. E o adevărată plăcere, vă asigur, mai ales că în curând nu o să mai am ocazia să mai conversez cu domniile voastre.

— Spune-mi te rog… aşa numai ca să-mi satisfac curiozitatea, spuse Cuthbert, cine la omorât pe Jack Flynn, cowboyul meu?

— Soapy Briggs.

Cuthbert păru tulburat o clipă, apoi izbucni în blesteme, la adresa perfidului Soapy Briggs.

— Mi s-a părut că am auzit şi vocea ta, Peter reluă Dullo. Sunt fericit să te aud, căci ai fi putut să mori în cădere şi asta m-ar fi întristat foarte mult. Bineînțeles că ai să mori, însă de o moarte cu mult mai dulce… Ce să-ți fac, Peter? Deveniseşi prea periculos. Tu erai singurul om de care mă temeam.

— Mulțumesc! răspunse acru Peter. Eşti un om şiret Dullo, totuşi nu m-ai înşelat multă vreme. Ceea ce m-a cam înşelat un timp, a fost în clipa când au tras în noi tâlharii aceia, atunci când ieşeam de la Warren: ei trăgeau şi în mine şi în tine, iar tu însuți nu ai ezitat să omori unul din ei.

— Eu am făcut-o într-adins, fiindcă socoteam că numai aşa puteam să-ți împrăştii bănuielile, răspunse celălalt. Bineînțeles că erau oameni de-ai mei, dar ei nu mă văzuseră intrând la Şeriful Warren prin poarta din spate. A fost o încurcătură amuzantă, nu-i aşa?… Haideți copii, mai distrați-vă acolo, fiindcă eu am prea mult de lucru, pentru a-mi mai pierde timpul, sporovăind cu voi.

Chepengul se închise la loc şi cei patru oameni se găsiră din nou în întuneric. Nu mai aveau altceva de făcut, decât să se pregătească pentru moartea pe care Dullo le-o rezervase, o moarte pe care era clar că nu o dorea „prea dulce”.

Englezul îşi reluase repede sângele rece. Cu voce înceată, el începu o discuție cu Peter, care îşi dădu seama că avea de-aface cu un om, care avea un caracter oțelit, cu toată slăbiciunea lui fizică.

— Bănuiesc că ai remarcat dispariția a cea mai mare parte din veşmintele mele, spunea Cuthbert. Evident că îmi dau seama că nu e câtuşi de puțin respectabil ca cineva să se plimbe aşa... în mica ținută. Dar nu am plecat aşa de acasă. Am ajuns aşa din vina lui Miguel, servitorul... A, e un brigand autentic, Miguel asta; are un spirit comercial, ca nimeni altul. El îmi aduce de mâncare, dar nu-mi dă mâncare, dacă nu i-o plătesc, cu o parte oarecare din îmbrăcămintea mea. La început i-am dat cizmele, pe urmă haina şi aşa mai departe... Bănuiesc că în curând va trebui să îi cedez şi lenjeria, în schimbul unei farfurii de morcovi.

Sforăiturile lui Tom Pouce, încetară ca prin farmec. Ajutorul se ridică în coate brusc şi întrebă îngrijorat:

— Mi se pare că era vorba de morcovi. Tocmai că simt o poftă teribilă de mâncare.

— Mă tem că tocănița noastră nu e tocmai aşa de bună, ca în alte puşcării, glumi Cuthbert, dar am auzit vorbindu-se că cei care sunt condamnați la moarte au dreptul la o masă pe alese.

— În cazul ăsta, aş vrea un pui fript, o friptură la cuptor solidă, o cană de cafea şi plăcintă cu mere... Dacă acum nu-i sezonul merelor, am să aştept până atunci!

Peter Rice, nu lua parte l-a această conversație umoristică. El nu subestima cruzimea şi şiretenia diabolică a lui Dullo, cu toate acestea, nu putea să înțeleagă, pe ce se baza loialitatea pe care oamenii lui o aveau față de el.

Dullo cunoştea puterea banului. Pentru o crimă, desigur că el îi dădea unui nenorocit de peon mexican, mai mult decât ar fi putut câştiga într-un an de muncă asiduă. Pe de altă parte, banditul nu neglija nici un detaliu. De exemplu, el îl gonise pe Pedro Montez, cel care fusese prins schimbând semnele de pe vite, dar aranjase să fie luat de Scar-Mouth Leach în serviciul său. În felul acesta Montez, habar n-avea că el continua să lucreze tot pentru Dullo.

— Cuthbert, ai aflat unde ascunde Dullo vitele furate? întrebă Peter.

— N-am nici cea mai mică idee, dragă prietene. Îmi închipui că are vreo ascunzătoare pe undeva, dar nu mi-a spus nimic în privința asta. Probabil că nu vrea să avem ceva sigur în contra lui, în caz că am reuşi să scăpăm – ceea ce ar fi un adevărat miracol. Dullo e afurisit de inteligent. Păcat că şi-a întrebuințat talentele într-un mod aşa de deplorabil.

Doctorul şi Tom Pouce se culcaseră şi Cuthbert nu întârzie să îi imite. La rândul sau, Peter strânse câteva paie sub el şi se pregătea să facă acelaşi lucru...

După vreo două ore, fu deşteptat de o lumină puternică, care pătrundea prin chepengul de sus, care fusese deschis. Miguel, tocmai lăsa în jos un vas cu apă, cu ajutorul unei frânghii; el trecuse un capăt al funiei prin toarta

găleţii şi ţinea amândouă capetele în mână. Pe măsură ce fila frânghia, găleata cobora şi odată ajunsă jos, n-avea decât să dea drumul unul capăt şi să-şi tragă astfel frânghia sus.

Peter nu mişcă deloc, sus se mai auzeau oameni vorbind, probabil în vreun colţ al bibliotecii, sau într-o cameră vecină. Peter recunoscu vocea lui Dullo, apoi vocea înfundată a lui Scar-Mouth Leach.

— Mâine spunea Dullo, poţi să îndeplineşti cea mai frumoasă lovitură, pe care am dat-o până acum. Să se fure tot: viţei, vaci, juncani, boi, animale pentru concurs şi orice s-ar găsi… tot! Asta reprezintă o sumă respectabilă. Dar să se respecte întocmai metoda. Vitele trebuie să dispară, fără a se lăsa cea mai mică urmă. Ai înţeles?

— Nu vrei să conducem vitele, călări? întrebă Leach. În felul ăsta are să dureze mult mai puţin. Altfel, nu putem întrebuinţa decât un singur om, fiindcă nu avem decât un singur juncan dresat, pe care să putem conta. Ceilalţi…

— Da, da, ştiu, îl opri nerăbdător Dullo. Acum când avem toate atu-urile în mână, ar fi stupid să facem vreo imprudenţă. Tot mai există la Buffalo Ford oameni, care nu sunt încă complet prostiţi şi dacă ar descoperi ceva, asta ar putea să se întoarcă în rău pentru noi… În câteva luni, cel mai târziu, toţi crescătorii, vor fi ruinaţi, în stare de faliment. Atunci, am să aduc oameni de paie, care să ocupe terenurile pe care eu le voi cumpăra. E o afacere măreaţă, Leach. În câţiva ani, vom fi cei mai bogaţi proprietari din tot Sud-Vestul!

— Şi prizonierii? întrebă Scar-Mouth.

— Zici că nimeni nu se gândeşte a mă suspecta în Buffalo Ford? Eşti sigur că Warren nu are nici o bănuială?

— Ei na! Cum ar putea să te suspecteze, Dullo cu Degetele Lungi? Nu ai ucis tu singur, unul din proprii tăi oameni care trăsese în tine? Nu ţi s-au furat şi ţie vite? Nu ai fost tu cel care a dat ideea subscripţiei? Nu eşti tu cetăţeanul cel mai cu vază?… Nu, nimeni nu te bănuieşte, în afară de gentlemenii de dedesubt.

— *Bueno!* spuse Dullo, satisfăcut. Mâine seară, după ce vom da lovitura, Peter Rice, oamenii lui şi englezul, vor fi lichidaţi. Acum când şansa îmi surâde, n-am să o ratez să scap de un om ca Pieter Rice. Propria mea siguranţă, depinde de moartea lui.

— Dacă aş fi în locul tău, spuse cu răceală Leach, eu nu aş mai întârzia nici zece secunde, ca să-i suprim. Omul ăsta, nu devine absolut nepericulos, decât în clipa când a încetat de a mai respira.

Dullo izbucni într-un râs sinistru:

— Nu te teme de nimic, nu are să mai respire multă vreme. Dar tu ştii că eu sunt un om foarte precaut, Leach: dacă cu toate măsurile luate, oamenii din Buffalo Ford, ar descoperi oala de galbeni şi ar veni să ne plictisească pe aici, Peter Rice şi cu oamenii lui, îmi vor servi de ostateci. Dar ce vorbesc eu aici? De mâine seară încolo, nu va mai fi nici un pericol, aşa că Peter Rice va putea să părăsească definitiv, lumea asta…

Miguel terminase cu găleata, aşa că închise capacul şi Peter nu mai auzi nimic. Cuthbert se apropie de el.

— Plăcute noutăți am mai auzit, nu-i aşa?

— Da... Mâine seară... În cazul ăsta puteți dormi liniştiți până mâine.

— Dumneata, pare că suporți foarte uşor ideea asta, spuse englezul. Cât despre mine, trebuie să mărturisesc că am jucat puțin teatru cu bravura mea şi dacă aş dormi aş avea numai coşmaruri în somn.

— Ai făcut o greşeală, declară Peter strângând câteva paie, ca să-şi mai îngroaşe „culcuşul”.

Câteva minute mai târziu, adormise...

Peter Rice, aflase în sfârşit secretul întregii afaceri. Acum ştia ce vrusese să spună Rimrock Morley, vorbind despre „vechea linie a lui S. P.” sau cel puțin, ştia de ce era vorba. Mai ştia de-asemenea, că Dullo complota nu numai să răpească toate vitele din Buffalo Ford, dar mai ales, să ajungă cât mai curând posibil, să fie unicul proprietar al întregului teren.

Singurul lucru pe care nu-l ştia Peter, era dacă putea să mai scape din situația lor groaznică, pentru a putea pune capăt activității acestui bandit.

CAPITOLUL XXI

UN PUI FRIPT

Noaptea se scurse şi pendula din bibliotecă bătea orele şapte, când prizonierii se deşteptară, cam toți odată. Pentru nişte oameni, condamnați să fie ucişi chiar în seara aceia, ei păreau că se sinchisesc prea puțin de aşa ceva: Tom Pouce dormise ca un urs la hibernat şi nu se gândea decât să mănânce ceva. Doctorul era la fel de vorbăreț, ca şi când s-ar fi aflat în prăvălioara lui din Buzzard Gap, cât despre Cuthbert, după obiceiul lui, nu scăpa nici un prilej, de a-şi manifesta umorul caracteristic.

Peter Rice, era singurul care reflecta serios la situația lor, pe care nu se sfia să şi-o mărturisească, că devenise disperată. Totuşi, el era un om, care nu-şi pierdea speranța, decât poate în clipa când avea să moară.

Simțind că Şeful era cufundat în gânduri, Doctorul se apropie de el?

— Te gândeşti la vreun mijloc de a scăpa de aici, Peter? Poate că dacă ne-am cățăra unul peste altul...

— Chiar dacă ne-am urca unul peste altul, cel de sus tot nu ar ajunge până la chepengul planşeului. Ar fi un simplu exercițiu gimnastic şi atât! Cu atât mai mult, cu cât capacul nu se poate deschide decât de sus, din bibliotecă. Dullo e un om prea şiret, ca să nu fi socotit până unde pot ajunge patru oameni, urcați unul peste altul!

— Ah! Dacă aş fi fost şi eu la fel de mare cât Tom Pouce! oftă Doctorul.

— Ei aş! se răsti Tom Pouce. Dacă, dacă... Eu zic dacă măcar aş avea o

îmbucătură, ca să-mi mânjesc dinţii!

— Şi eu, exclamă comic englezul, dacă aş putea măcar să mă bărbieresc!... De la vârsta de şaptesprezece ani, m-am bărbierit în fiecare dimineaţă, în afară de o singură excepţie. Chiar şi aici în Arizona, dacă plec undeva, de la fermă, totdeauna iau cu mine un brici, o oglinjoară şi o bucăţică de săpun, pentru cazul când aş fi nevoit să dorm o noapte altă parte. Eu nu am neglijat precauţia asta, nicicând am venit încoace, întrucât Dullo mă invitase să rămân noaptea la el!... Dar mi-au luat briciul, de teamă ca nu cumva să mă sinucid!

— Oglinda o mai ai şi acuma, Cuthbert? întrebă Peter dintr-odată, cu un aer foarte interesat.

— Da cum să nu, cu toate că n-o să mai am ocazia de a mă mai admira într-însa, mai ales pe întunericul ăsta!

Peter, deja nu-l mai asculta. El încerca să clădească un plan de evadare.

Câteva minute mai târziu, Miguel, cu un surâs răutăcios pe buze, le aducea prizonierilor mâncarea, care consta într-o omletă minusculă, nişte biscuiţi tari ca lemnul şi o mâncare de morcovi asortată cu tot felul de condimente mexicane care de care mai iuţi.

Dar înainte de a-şi coborî marmitele, mexicanul ceru preţul bunelor sale servicii, aşa cum făcuse şi cu bietul Cuthbert. Peter trebui să renunţe la pălărie, Doctorul la lanţul de ceas şi Tom Pouce la centura lui de piele, aşa de frumos împodobită.

— De lenjeria dumitale nu am nevoie, se adresă Miguel englezului. Nu am să-ţi dau nimic de mâncare şi dacă vor ei, n-ai decât să împărţi cu poliţişti.

Tom Pouce îşi scoase vesta de piele:

— Ţine, îţi dau asta pentru mâncarea lui Cuthbert. În orice caz, tot n-o să mai am nevoie de ea, în curând. Haide, coboară-ţi oalele!

— Te rog, te rog! protestă Cuthbert. Am păstrat aici câteva piese de aur şi...

Peter dădu una cu cotul, în coastele englezului, care amuţi. Miguel care înţelegea engleza, la fel de prost cum o şi vorbea, nu sezisase nimic şi coborî o nouă marmită în schimbul vestei lui Tom Pouce. După aceea închise capacul.

— Nu prea am priceput de ce m-ai întrerupt, murmură Cuthbert la urechea lui Peter.

— Vreau să-mi împrumuţi mie piesele acelea de aur. Am intenţia să fac un târg...

— Inutil, spuse repede Cuthbert, deja i-am oferit eu mexicanului o avere întreagă ca sa mă ajute să ies de aici... Miguel e o adevărată canalie, dar Dullo îi inspiră atâta teamă, încât nu-i nimic de făcut. Bineînţeles că îşi permite mici furtişaguri şi nu se fereşte de a ne face să-i plătim mâncarea asta scârboasa, dar te asigur eu că nu şi-ar trăda stăpânul nici pentru mie de lire sterline! El ştie perfect că Dullo va face din el, o masă de carne însângerată, dacă ne-ar ajuta să evadăm. În orice caz poftim bani de care era vorba.

— Dumneata ai dreptate, însă am şi eu o idee.

Şi Peter luând din mâna lui Cuthbert un şal înnodat pe care acesta îl ţinuse

ascuns într-un colţ sub paie.

În şalul acela se afla o suma frumoasă în piese de aur şi de argint.

— Ah! exclamă Tom Pouce, clănţănind din fălci, niciodată, nu am găsit mâncarea mexicană aşa de bună! Tu nu mănânci Peter?

Şeriful gustă din porţia lui de morcovi: piperul şi ardeiul din ea îi aprinseră gura şi era gata-gata să se sufoce. Cu toate acestea, pentru a-i face plăcere ajutorului său, ei îl asigură că e excelentă.

Ziua se scurgea încetişor şi Peter Rice, număra ceasurile ce se scurgeau, după bătaia pendulei din bibliotecă.

Pe la ora cinci, când Miguel deschise din nou capacul trapei, ca să inspecteze prizonierii, Peter se instalase în dreptul dârei de lumină ce pătrundea prin deschizătură în aşa fel încât să vadă bine piesele de aur, pe care le ţinea în palmă şi se făcea că le examinează cu atenţie.

Ochii lui Miguel scânteiară ca ai unui lup înfometat, care a descoperit o pradă.

— Hei! *Oro! Plata!* (Aur! Argint!) exclamă el.

— Da, Miguel, o grămada de aur şi argint mult! răspunse Peter în spanioleşte. Şi are să fie al tău, dacă ne aduci ceva bun de mâncare. Ce vrei, morcovii tăi eu erau prea răi, dar noi americanii suntem obişnuiţi să mâncăm mai abundent. Am dori, stai să vedem… am dori un pui fript, rumenit frumos, mare şi gras.

— Aşa e, şefule! strigă Tom Pouce, apucat de-odată de un entuziasm teribil. Şi o plăcintă frumoasa cu mere, aşa-i? Totdeauna se dă condamnaţilor la moarte, o masă respectabila!

Cuthbert şi cu Doctorul, îl contemplau uimiţi pe Şerif. Cum mai putea Peter Rice să se mai gândească la lucruri aşa de ridicole, cu câteva ore înainte de moarte?

— Un pui, *senor?* fonfăi Miguel, pe care vederea banilor îl făcuse mai respectuos. Imposibil!… Stăpânul e foarte sever şi pedepseşte cu cincizeci de lovituri de bici, pe oricine ar îndrăzni să fure vreo pasăre din coteţ. O friptură de porc, da… poate de bou… şi atunci chiar tot risc să fiu biciuit. Dar piesele astea au să mă facă să nu mai simt durerea. Gândiţi-vă ce sacrificiu fac, ca să fiu pe plac, *senor…* Vreau sa vă aduc o friptură frumoasă de porc, dar daţi-mi întâi banii.

Peter dădu din cap:

— Nu, nu facem târgul! Nu vrem friptură de porc, ci pui fript Pui… sau nimic! Toţi banii ăştia pentru un pui, îţi dai seama Miguel? Cu ei ai putea săţi cumperi un coteţ întreg, cu fermă cu tot…

— Imposibil, *senor!* gemu Miguel, care se resemna şi închise capacul.

După zgomotul paşilor săi care ezitau, se cunoştea că pleca cu regret.

Doctorul nu mai putu răbda şi se apropie de şeful său:

— Ia spune-mi Peter, ce-i cu povestea asta, cu puiul? Tu ai vreo idee prin cap, nu-i aşa?

— Aşa e, admise Peter, dar nu ştiu dacă planul meu are să reuşească.

Miguel ştie că odată scoşi de aici, ca să fim executaţi, el n-are să mai poată pune mâna pe aceasta comoară, pe care are s-o ia stăpânul lui. Şi acum, probabil că se gândeşte la asta, aşa cum m-am gândit şi eu la asta, azi de dimineaţă... Dacă vom scăpa de nici, nu putem s-o facem decât noaptea: ori acum o prea devreme. Din cauza asta i-am mai lăsat lui Miguel, timp de gândire. Şi credeţi-mă pe mine, în curând o sa-l vedem din nou.

Peter nu se înşelase, căci de trei ori în cursul acelei seri, Miguel reveni să deschidă capacul şi să-l implore pe Peter, ca să se mulţumească cu o friptură de porc. Friptura de porc, îi asigura el lingându-se pe buze, era fragedă, delicioasă şi bine prăjită. Provenea dintr-un purceluş tăiat de curând, pe care bucătarul îl prăjise cu toată dragostea.

După toate aparenţele, friptura de porc de care era vorba, trebuie că era sortită să fie servită în seara aceia, stăpânului la masă, dar Miguel consimţea să rişte biciul, pentru a-şi procura aurul de care avea atâta pofta.

Dar Peter rămânea imposibil de convins:

— Nu aduci puiul, nu-ţi dau banii?... Şi ai face bine să te grăbeşti, Miguel; uite că nu se aude vocea stăpânului tău, aşa că probabil acuma lipseşte de acasă. Într-o oră ai timp suficient să prăjeşti puiul, dacă e fraged şi grăsuţ.

— Stăpânul nu e aici, e adevărat, admise Miguel, dar când are să se întoarcă diseară, ar putea să mă spânzure!.

Peter, care aflase ceea ce dorise, îşi reţinu cu greu un surâs şi declară:

— Gândeşte-te bine Miguel. Tu n-ai să mai ai niciodată ocazia să vinzi un pui, cu preţul ăsta. Gândeşte-te bine.

Miguel închise capacul disperat.

Minute lungi se scurseră, scandate de ţăcănitul monoton al pendulei de sus. Tic-tac... tic-tac... tic-tac... Deodată, Peter îşi lipi urechea de perete. După aceea se întoarse spre tovarăşii săi:

— Aş putea să mă înşel, dar dacă aş fi jucător aş pune pariu că cineva a prins acum un pui şi nu departe de zidurile casei. Să dea Dumnezeu ca Miguel să se fi hotărât şi să nu fi întârziat prea multă vreme!

Orologiul cel mare suna ora şapte.

Câteva minute după ce bătu opt, paşii furişaţi ai lui Miguel se auziră pe deasupra. Mexicanul ridică capacul şi pentru a-i fi mai uşor, o dădu peste cap, culcând-o pe podeaua bibliotecii. Lumina pătrundea în valuri prin deschizătura dreptunghiulară. Servitorul se aplecă peste marginea ei şi şopti:

— Psst! Uite puiul... Stăpânul încă nu a venit; dar trebuie să vă grăbiţi!

El lăsă în jos frânghia:

— Daţi-mi întâi banii şi pe urmă vă cobor şi puiul.

El vorbea pe şoptite casa şi împrejurimile, probabil că mişunau de servitori, de mercenari şi de cowboy, care nu încetau de a păzi cu străşnicie.

— Arată-mi întâi puiul, răspunse Peter, pe un ton de neîncredere excesivă.

— Ah! Vă e frică, să nu va iau şi banii şi să vă reţin şi puiul?... Uite-l, priviţi-l!

Miguel, încă îngenunchiat, cu frânghia în mâna stângă, luă puiul cu

dreapta şi se aplecă pe deasupra deschizăturii:

— Dacă aţi putea să-i simţiţi mirosul lui aşa de delicios...

Nici nu putu să termine: Peter smucise cu putere de frânghie şi servitorul pierzându-şi echilibrul, se prăbuşi cu capul în jos!

În cădere, Peter îl prinse şi-l strânse de gât, pentru a-l împiedica să strige, apoi cu doi pumni teribili în falcă, îl adormi pentru câtăva vreme. Peter lovise cu toată setea, căci nu uitase ce rol jucase Miguel în ajun, în bibliotecă.

— Acum, trebuie să lucrăm repede, şopti după aceia Peter către tovarăşii săi. Cuthbert, dă-mi oglinjoara de care mi-ai vorbit. Tom Pouce, aşează-te sub deschizătură. *Mi s'pare* că eşti destul de solid ca să suporţi greutatea a trei oameni pe umerii tăi.

Tom Pouce se aşeză în locul indicat şi se înfipse solid pe picioare. Peter îl ridică pe Doctorul în braţe ca pe un copil şi-l ajută să se caţere pe umerii solizi ai uriaşului. Fu ceva mai greu să-l facă pe plăpândul Cuthbert, să încalece pe umerii lui Hicks, dar acesta, era din fericire mai robust decât părea. În sfârşit Peter reuşi să se caţere peste toţi şi să încalece pe umerii lui Cuthbert, împărţind zgârieturi şi lovituri de picior în mutra sau burţile celor de sub el... Ajuns sus, fu nevoit să-şi şteargă năduşeala care-l orbea, apoi privi prin deschizătură: era cu mult mai sus, decât putea să ajungă cu mâna, dar se aşteptase la aceasta. Ţinând în dinţi frânghia, căreia îi făcuse dinainte un ochi de laţ ridică cu o mână oglinda lui Cuthbert şi o înclina în diferite direcţii, servindu-se de ea, ca de un periscop rudimentar. El căuta ceva, vreo ieşitură, de care să-şi prindă lassoul. Era o încercare extraordinar de grea, dat fiind că în acelaşi timp trebuia să facă şi o adevărată echilibristică, că trebuia să ochească prin oglinjoara aceea mică pe care o ţinea în mână şi că trebuia să arunce lassoul peste cap, prin spaţiul mic pe care-l oferea deschizătura.

Nu era posibil să vadă mai departe de un metru, dincolo de marginile deschizăturii.

— Ţineţi-vă bine, băieţi, spuse deodată Peter. O clipă! Am găsit ce căutam!

Ceea ce găsise, era clanţa de fier forjat în stil mexican, a unei uşi din apropiere. Nu era cina ştie ce, clanţa aceea şi s-ar fi putut să nu reziste la o tensiune prea mare. Dar ce importanţă avea, trebuia să încerce!...

Privind ţintă în oglinda ce o ţinea cu mâna ridicată cât mai sus, el învârti ochiul lassoului pe deasupra capului şi-l azvârli prin deschizătură.

Nodul lovi uşa, dar nu se agăţă de clanţă. Cu repeziciune Peter strânse frânghia şoptind:

— Ţineţi-vă bine, încă un mic efort!

Frânghia şuieră din nou prin aer, dar ochiul nu se agăţă nici de data aceasta! Fruntea lui Peter şiroia din nou de năduşeală.

— Nu-ţi face nici o grijă! îl asigură Doctorul. Noi mai ţinem încă!

Dar vocea îi era sugrumată de efort şi gâfâia din greu. Peter simţea cum piramida de oameni de sub el, începuse să se clatine, căci Hicks şi Cuthbert, erau elemente mai puţin rezistente.

— Nu-ţi mişca picioarele Cuthbert! mormăi Doctorul. Stai liniştit!

— Sunt disperat! gemu Cuthbert. Mi-e teamă… că… n-am… să mai pot ține.., Sunt… teribil de epuizat!… Eu…

Fara a mai răspunde, Peter ochi din nou prin oglindă. Clanța de la uşă, părea că dansează, aşa se clătina coloana de oameni de sub el. Ținându-şi respirația, Şeriful îşi azvârli lassoul a treia oară…

CAPITOLUL XXII

LUPTA

Peter se simți căzând, exact ca în ajun când se desfăcuse podeaua sub el: piramida se prăbuşise!

Însă un şoc puternic îi smuci brațul, în sfârşit lațul se prinsese de clanță. Peter, deşi i se smulsese brațele din încheieturi, se cățără cât de repede putu, gândindu-se ca mânerul de la uşă se putea rupe dintr-o clipă în alta, sub greutatea sa.

Se simțea teribil de slăbit, în urma lipsei de aer, de hrană şi în urma tensiunii nervoase din ultimele momente. În sfârşit, reuşi sa puie o mână pe marginea podelei, apoi pe cealaltă…

În aceiaşi moment se simți iar înviorat: el execută o minunată ridicare în mâini şi se culcă pe burtă, pe duşumeaua bibliotecii. Câteva secunde rămase nemişcat pentru a-şi relua suflarea, apoi se ridică în picioare.

Pe sală se auzea zgomotul unor paşi care se îndreptau spre bibliotecă. Din două salturi, Peter se lipi de punte, în dosul uşii, care se deschise în aceiaşi clipă, lăsând să intre un tânăr servitor, înarmat numai cu un cuțit, pe care-l purta la centură. Servitorul făcu doi paşi înăuntru, apoi se opri cu gura căscata, constatând că trapa era deschisă. Era gata să strige, când Peter, îl întoarse cu o mână şi îi trânti un croşeu de dreapta formidabil, în bărbie.

Peonul se clătină, dar Peter îl prinse în brațe, pentru a-l împiedica să facă zgomot în căzătură. După aceea, îl culcă uşor de-a lungul zidului.

Acum trebuia sa lucreze repede: el legă la iuțeală capătul frânghiei de un picior al mesei de stejar masiv, pe care o aduse, cât putu de atent, pentru a nu face zgomot, drept pe marginea trapei.

— Întâi Cuthbert, şopti el aplecându-se deasupra negrei deschizături. Tom Pouce, ia-l pe umeri şi ajută-l, eu am să trag în sus. Repede!

În câteva secunde, Peter îi ridica pe bietul englez până sus. După aceea fu rândul lui Hicks şi toți trei, îşi uniră forțele, ca să-l scoată şi pe Tom Pouce la suprafață.

Peter lua cuțitul tânărului mexican şi-l dădu lui Hicks, pe care îl trimise să pândească la uşă.

— Tu eşti acolo, Miguel? se auzi o voce de mexican, de pe veranda.

Peter nu ezită mai mult de o secundă, apoi spuse liniştit în limba spaniola:

— Vino încoace, *amigo.* Am adus un pui fript, hai să-l mâncam..

Spunând acestea, el se căznise să imite vocea lui Miguel. Şi omul probabil că nu s-a îndoit nici o clipă că era el, căci intră târându-şi picioarele fără îndoială uimit de o astfel de invitaţie, cu totul neobişnuită.

După ce împinse uşor uşa, el mai făcu vreo doi paşi şi pumnul stâng al lui Peter, i se şi înfipse cu toată puterea în stomac. Cu respiraţia tăiată, omul se aplecă înainte, ducându-şi mâinile la burta, ceea ce îi permise lui Peter să-i pocnească una cu pumnul, drept, în vârful bărbiei… Omul care părea foarte rezistent, căzu pe spate pe covorul din sală. Peter fu nevoit să se arunce, fulgerător, deasupra lui şi să-l dea gata cu un pumn în tâmplă, după aceea îl trase repede de picioare în bibliotecă. Dar aceasta operaţie, nu se petrecuse chiar fără zgomot.

— Quien es? (Cine e acolo?) se auzi de pe verandă, o voce, care părea mai mult colorată de curiozitate, decât de bănuială. Ce tot cotrobăieşti pe acolo, Ernesto?

Peter nu mai avu timp sa răspundă, căci deja se auzea un zgomot de *huarachos,* care se târşiau spre uşă. Un peon foarte tânăr intră în bibliotecă, dând buzna pur şi simplu, în braţele lui Peter, care îi puse o mână pe gură şi-l doborî ca pe un iepure, cu un pumn, dat în dosul urechii.

Şeriful, aruncă satisfăcut o privire în jurul lui:

— Acum avem cu ce să ne deghizăm toţi, afară de tine Tom. Tu o să trebuiască să te descurci, aşa cum eşti, fiindcă nu se pot găsi haine pe măsura ta.

Cuthbert şi începuse să se îmbrace cu hainele pe care le scosese de pe prima victimă. Dar Peter şi cu Doctorul, nu avură timp să le îmbrace, pe ale celorlalţi, căci mai mulţi oameni veneau din direcţia verandei şi se auzea clar, conversaţia lor, bineînţeles în spaniolă.

— Îţi spun eu, că am văzut doi oameni intrând în casă, spunea unul. Nu cred să se fi întâmplat ceva, însă..

— Ei bine! Du-te singur să vezi ce e, idiotule! răspundea altă voce, mai mult batjocoritoare decât îngrijorată.

Cel interpelat urcă treptele verandei, cu un pas greu. Peter înţelese că de data aceasta, nu mai era vorba de un simplu servitor, ci de unul din oamenii de pază ai lui Dullo. Probabil că acesta era înarmat până în dinţi. Peter lua cuţitul tânărului peon şi se lipi în dosul uşii.

Paznicul intră fluierând şi deodată îşi dădu seama că se petrecuse acolo, ceva necurat. Fulgerător îşi duse mâna spre mânerul pistolului, dar Peter îşi azvârlise cuţitul, aşa cum fac mexicanii arma se înfipse în mâna omului, în timp ce Tom Pouce apăru lângă el şi îl doborî cu o singura lovitură pe care i-o trânti în cap cu toată puterea, ţinând amândoi pumnii încleştaţi. Omul se prăbuşi scoţând un suspin straniu.

În tăcere, Peter se strecură spre fereastră şi aruncă o privire afară: mai mulţi oameni stăteau jos, lângă verandă, dar întunericul îl împiedica pe Şerif să poată evalua exact numărul lor. Or fi fost trei, patru, sau mai mulţi?...

Peter se întoarse spre tovarăşii lui şi îşi uşură ultima victimă de cele două Colturi „45” pe care le avea.

— Ascultaţi, sunt afară vreo patru cinci oameni. Dacă am încerca să o ştergem acuma, au să ne doboare pe toţi. Mai mult încă, desigur că sunt şi alţi paznici instalaţi mai încolo… Cuthbert ia dă-mi mie *sombrero* acela. Vreau să atrag puşlamalele astea încoace şi să încercăm să punem mâna pe ei prin surprindere. Înainte de toate, trebuie sa le luăm armele, nu uitaţi. În consecinţa, loviţi cu putere!

— Mii de pipe! De mult am eu poftă să-i fac socoteala unuia din cioroii ăştia! nu se putu să nu exclame cu emfază Doctorul.

— Eu iau doi sau trei, pe socoteala mea, spuse calm Tom Pouce. Numai să-i aduci tu încoace, Peter.

Peter Rice îşi puse pe ochi imensul sombrero şi-şi puse pe umeri un serape, pe care-l luă de la paznic, pentru a-şi ascunde mai bine îmbrăcămintea sa americană. El stinse toate lămpile din bibliotecă, lăsând aprinsă numai un mic opaiţ, ca să nu fie întuneric complet. Apoi ieşi grăbit pe verandă, cu capul în piept şi se adresă în spaniolă paznicilor. Acum putea să-i vadă: erau numai trei.

— *Amigos,* veniţi repede! Miguel a dispărut!

Cum ieşise în faţa lor, ar fi fost o ţintă minunată, în cazul când cei trei mexicani, ar fi avut vreo bănuială de identitatea lui. De aceia imediat se întoarse cu spatele şi porni spre bibliotecă. Cei trei mexicani urcară în fugă treptele verandei.

Peter intră primul în bibliotecă şi se întoarse brusc drept în faţa primului paznic ce intra. Un pumn în plină figură şi-l şi luă în braţe. Tom Pouce şi cu Doctorul, închisese repede uşa în urma celorlalţi doi, apoi Tom repezi în capul celui de al doilea mexican formidabila lovitură de mai, pe care o reprezenta cei doi pumni încleştaţi, cu care lovea.

Cuthbert şi cu Doctorul, săriseră pe al treilea, împiedicându-l să pună mâna pe revolvere. Peter îl trânti pe podea pe omul cu care se lupta şi în timp ce cu o mână îi împiedica să-şi ia arma, cu cealaltă îl strângea de gât.

Cuthbert nu putea să facă mare lucru, cu toate acestea, reuşi să pună mâna pe Coltul adversarului său. Doctorul era să fie doborât, când Tom Pouce îi veni în ajutor şi-şi reînnoi lovitura de baros. Mexicanul scoase acelaşi suspin straniu, că şi ceilalţi şi căzu mototol pe duşumea, în timp ce Peter îşi dădea gata adversarul, pe jumătate sufocat, cu o înspăimântătoare serie de pumni în barbă şi la carotidă.

Scena se desfăşurase în câteva secunde. Cei patru prieteni se ridicară şi se priviră în tăcere, gâfâind. Peter, fu primul care îşi reluă suflul.

— Tom Pouce, treci în dosul uşii. Ţine, revolverul ăsta… Tu Doctore, ia centurile cu cartuşe ale paznicilor şi împarte-le, să avem fiecare câte una. Cuthbert. ajută-mă să-i instalăm pe golanii ăştia, într-un loc, de unde nu vor mai face rău nimănui.

Ajutat de Cuthbert, Peter îi coborî pe rând pe mexicani prin deschizătură

din duşumea, întrebuinţând sistemul pe care-l folosea Miguel când le aducea mâncarea: el băga frânghia pe sub centurile fiecăruia şi-l lăsa repede în jos, apoi trăgea funia înapoi.

— Perfect, spuse el, când fu gata. Acum băieţi, trebuie să o ştergem… Dacă mai întâlnim şi alţi paznici, avem cu ce să le răspundem. Gata!… Eu ies primul.

Toţi patru, acum bine înarmaţi, ieşiră hotărâţi pe verandă, coborâtă treptele, apoi ajunseră la adăpostul unor copaci. După cum se aşteptase şi Peter, caii lor dispăruseră. După aceia ajunseră până la marginea râului, fără alte neplăceri. Tânărul şerif îşi spuse că oamenii lui Dullo erau probabil plecaţi toţi, ca să ia parte la faimosul raid de care vorbise banditul în cursul nopţii precedente.

— Cuthbert, ştii să înoţi? întrebă Peter pe şoptite.

— Ca un peşte, pe legea mea! Nu sunt un atlet, dar pot sa spun că am crescut pe apă.

— Perfect, spuse Şeriful. În cazul acesta, ai să te laşi dus de apă până la Buffalo Ford. Dacă ai să te simţi obosit, ieşi la margine şi te mai odihneşti la adăpostul malului, pentru a nu fi văzut. În orice caz, ştii că râul nu e prea adânc şi în orice loc, poţi pune piciorul pe fund… Odată ajuns acolo, să nu te duci la Şeriful Warren. Aşa cum îi cunosc eu, are să se apuce să organizeze o expediţie imensă, al cărui singur rezultat, va fi să îndolieze o mulţime de familii. Acum pot să aranjez eu toată afacerea, numai cu ajutoarele mele.

— Am înţeles perfect, aprobă englezul. Ştii prea bine că mi-ar fi plăcut să vă ajut şi eu, dar îmi dau seama că mai mult v-aş încurca.

— Când vei ajunge la Bufallo, continuă Peter, ia-ţi vreo trei patru oameni de încredere, înarmaţi-vă din cap până în picioare şi daţi fuga la gara cea mai apropiată a „Southern Pacificului”, de unde veţi trimite telegrame la Phoenix, Tucson, Bisbec, Yuma şi Flagstaff, deasemeni şi la Nogales şi încă vreo trei patru oraşe de frontieră; trebuie să luăm măsuri, ca să nu ne scape Dullo, înţelegi! Şi ia seama să vă păziţi bine.

Un minut mai târziu, Peter şi cu cei doi oameni ai săi priveau cum se depărta înotând, plăpândul dar curajosul englez, ţinând afară din apă, numai capul şi aşa, fiind invizibil pentru cei ce ar fi putut pândi pe undeva.

Cerul era plin de nori, care ascundeau luna, cea mai mare parte a timpului. Era o noapte perfectă, pentru activitatea criminală a lui Dullo.

CAPITOLUL XXIII

PE FIRUL APEI…

— Băieţi, spuse încet Peter, noi trebuie să urcăm în susul apei… Noaptea noastră încă nu s-a terminat. În tăcere, cei trei poliţişti îşi legară centurile cu

cartuşe în jurul gâtului şi intrară în apă, ținând pistoalele în mână, pentru a nu le uda. Curentul nu era prea puternic, dar ca să urce aşa, împotriva lui, o distanță mai mare era destul de greu. Cu toate acestea, era mult mai sigur să meargă aşa, decât pe malul apei, unde ar fi putut să fie văzuți de paznicii care desigur că se aflau prin împrejurimi.

După un drum lung şi penibil, Peter şi cei doi ajutori ai săi, ajunseră în dreptul locului de adăpat, unde se opriseră câteva clipe cu Soapy Briggs, în ziua când acesta îi condusese spre cursa organizată de Scar-Mouth Leach.

În locul acela, veneau să se adape cea mai mare parte din cirezile din Buffalo Ford. Vitele stau luni întregi – în timpul sezonului frumos – libere pe câmp şi numărul lor mare, face ca orice supraveghere mai strânsă, să fie imposibilă.

Ele pasc în cirezi foarte mari, amestecate, de la diferiți crescători, deosebindu-se între ele, după semnele înfierate pe crupă.

Din depărtare, se auzi un strigăt: unul din acele chiuituri puternice, cu care îşi mână cowboyi vitele. La doua-trei mile mai sus, mai era un vad de adăpat, la fel de mare ca şi acesta şi Peter se gândi, că acolo dădeau acum hoții, lovitura.

Malul de dincolo de vad, era destul de ridicat. Cei trei se apropiară de el şi se întinseră pe un loc mai uscat, unde nu puteau fi văzuți şi de unde puteau să vadă tot ce se petrecea în fața lor.

Doctorul nu putu să rabde prea mult tăcerea:

— Ia spune-mi Şefule, mă tem că iar ți-a trăsnit vreo idee prin cap… Dar să fiu spânzurat, dacă îmi dau seama cum au dispărut toate vitele până acuma, fără să lase urme şi fără să se găsească măcar urmele de cai ale hoților. Eu trăiesc de atâta vreme prin regiunile astea şi-mi dau seama că nu cresc aripi pe spinarea vacilor, aşa într-o noapte!…

— Şşt, Doctore! şopti Peter. Pune-ți stavilă la gură… Aici nu eşti la frizerie. În orice caz, fii sigur că misterul se va lămuri foarte curând.

O rumoare nedistinctă, care venea din susul apei, se lămurea din ce în ce mai mult: erau voci de oameni, care se amestecau cu mugete da bovine şi cu nechezat de cai… După câteva minute, apăru la cotitura râului, un grup de vite „Hereford" care coborau de-a lungul râului, fără zgomot, mergând prin apa, care le ajungea pană la gât. Un singur călăreț, le însoțea mergând pe mal, pentru a le împiedica să iasă din apă. Şi acesta călărea, cu totul neobişnuit!…

— Acum ai înțeles? spuse Peter la urechea lui Hicks. Iată de ce crescătorii nu mai găseau nici o urma a vitelor ce le dispăreau: oamenii lui Dullo, conduc cirezile până la un vad de adăpare şi acolo le vâră în apă. Până la vad, le conduce călărețul acela!

Călărețul de care era vorba, mergea călare pe un juncan înşeuat. Din cauza asta, se gândea Peter, crescătorii n-au găsit nici o urmă suspectă. Juncanul acela fusese dresat la călărie şi călare pe el, un singur om mâna cirezile din urmă, aşa cum le mână cowboyi de pe cai.

El singur, mâna vitele până la vadul de adăpat, iar ceilalți oameni călări, aşteptau în apă, ceva mai sus de vad şi când soseau vitele, începeau să le mâne, tot prin apă, în josul curentului. În felul acesta, nu se puteau găsi urme de cai pe pământ şi nici urma vitelor care dispăreau, întrucât ei le băgau în apă, aşa cum veneau în fiecare zi la adăpat, iar de aici înainte, nu se mai vedea alte urme.

Peter, completa straniul convoi, cu ochii lucitori. Acum îşi dădea seama de modul cum la ucis Soapy Briggs, pe Jack Flynn, tovarăşul lui de muncă, în țarcul ranchului Steaua, fără îndoială, că Briggs a venit călare, pe boul dresat, căci oamenii de la fermă, nu găsiseră alte urme de copite, decât cele lăsate de calul lui Flynn. După ce a descălecat şi l-a ucis pe Flynn, a încălecat iar, iar urmele paşilor săi au fost şterse de copitele vitelor atunci când au fost scoase din țarc, după crimă.

Peter numărase deja mai mult de o sută de capete de vite, când trecură prin dreptul lor şi doi călăreți. Luna era în nori, totuşi putu să-i recunoască pe cei doi şefi temuți: Scar-Mouth Leach şi George Dullo.

Un nou grup de vite defilă, după care mergeau alți doi călăreți. În urma lor pe o distanță bunicică nu se mai vedeau vite. Peter murmură câteva cuvinte la urechea adjuncților săi şi aceştia aprobară în tăcere. Toți trei intrară din nou în apă, unde se ghemuiră până la piept.

Câteva minute după aceea, trecea prin dreptul lor un mic grup de vite, înspăimântate, mugind. Peter atinse brațul lui Tom Pouce şi arătă spre cei doi călăreți care urmau cireada, nepăsători, încetişor, cei trei polițişti înaintară prin apă, prin întuneric şi în momentul când cei doi călăreți treceau prin apropierea lor, Peter şi cu Tom Pouce săriră apucând de gât, fiecare câte un om, trântindu-i în apă. Doctorul apucase caii de dârlogi şi îi trăgea spre mal, unde Peter şi cu uriaşul său Ajutor îi ajunse imediat, trăgându-şi după ei victimele, cărora le puseră căluş la gura, din propriile lor fulare şi îi legară cu brâurile lor.

Operația durase numai câteva secunde şi imediat Peter încălecă pe unul din cai, luându-l pe Doctor pe crupă, în timp ce Tom Pouce luă celălalt cal, îndoindu-se cât putu mai mult în şea, pentru a nu fi remarcat aşa de uşor. Caii ajunseră în curând cireada.

Când malurile începură sa se facă din ce în ce mai mici, apropiindu-se de nivelul apei – semn că se apropiau de „Hacienda Gallego”, Peter se adresă lui Hicks:

— Acum sări, ascunde-te pe mal şi aşteaptă… Până la urmă ai să găseşti şi tu vreun cal fără călăreț. Aşa ceva se întâmplă totdeauna în asemenea raiduri – caii alunecă pe pietrele lucioase din fundul apei şi-şi trântesc călărețul ca la o cursă de obstacole. Dacă vezi vreunul, sări pe el, dar în orice caz să nu tragi, decât în caz de absolută necesitate. Dacă ai mai rămâne în spatele meu, pe crupa calului, am fi remarcați până la urmă, înțelegi?

Doctorul se lăsa să ajunge în apă uşurel, în timp ce Peter şi cu Tom Pouce, se îndreptau în spatele cirezilor, spre casa lui Dullo. O linie de călăreți, era

aşezată de-a curmezişul râului, blocându-l în aşa fel, ca vitele să fie nevoite a ieşi din apă, în curtea ranchului…

Peter surâse: teoria lui, fusese justă!

Două rânduri de cowboy, aşezați de-o parte şi de alta a drumului, forțau vitele să intre în grajdul acela mare, care era aşezat cu spatele lipit de faleză. Şi acolo…

Unul din cowboy se adresă în spaniolă lui Peter, care continua sa meargă în urma vitelor, în direcția grajdurilor:

— Câte au mai rămas, Carlos?… Trei-patru sute?…

— Trei sute, răspunse fără a ezita Peter, care înțelese ca fusese luat drept numitul Carlos, probabil că din cauza calului. De fapt, în Far West, se acordă mai puțină atenție oamenilor, decât cailor pe care sunt încălecați… Peter pătrunse în grajd.

Acum se juca cu moartea, însă se găsea numai la o palmă de victorie, căci în sfârşit, avea să rezolve misterul dispariției cirezilor din Buffalo Ford!

O parte din imensul panou de scânduri, care alcătuia fundul grajdului, era dată la o parte ca o uşă de hangar, iar vitele se înghesuiau într-un tunel vast, care ducea pe sub faleză, de la grajd, la un fel de circ natural imens, ce se găsea la o oarecare distanță în interiorul dealului, înconjurat de jur-împrejur de pereți drepți şi la care nu se putea ajunge în alt mod: una din aşa numitele „căldări” naturale, care se găsesc prin munți.

Peter mergea pe lângă peretele tunelului. La lumina felinarelor pe care le purtau unii călăreți, el putu să constate că tăierea acestui tunel, se tăcuse cu mulți ani înainte. De altfel el nu fusese isprăvit, cum se putea constata, după numeroasele asperități stâncoase ale pereților.

De-odată, tunelul făcea un cot brusc, apoi începea sa meargă în zig-zag. Era evident că începând de aici înainte, tunelul fusese continuat de amatori, care neavând tot materialul necesar, de lucru, preferaseră să sape, pe acolo, pe unde găseau teren mai moale, decât să taie stâncile.

Copitele unui cal, răsunară în spatele lui Peter, dar el nu-şi întoarse capul. S-ar fi putut să fie Tom Pouce, dar se putea tot aşa de bine să fi fost vreun mexican. Şeriful dădu pinteni calului, el nu voia să fie întovărăşit de vreun necunoscut, în interiorul acelui tunel, care constituia o trecătoare foarte periculoasă. Aproape că ajunse la circul interior, când călărețul din urmă îşi îndemnă calul şi strigă:

— Carlos, tu nu ai înțeles ordinul! Tu trebuia să fi rămas afară, ca să împiedici vitele de a se depărta de grajd!

— Ba deloc, riscă Peter în limba spaniolă, eu fac ce mi s-a ordonat.

Celălalt, ajunsese în dreptul lui Peter: el scăpară un chibrit ca să-şi aprindă o țigară, apoi de-odată scoase un strigăt şi-şi duse mâna la teaca revolverului:

— Peter Rice! urlă el. Şefule e Ri…

Nu putu spune mai mult. Un fulger portocaliu brăzdase întunericul dinspre spatele inoportunului călăreț, care căzu din şea şi dispăru sub copitele vitelor care veneau în goană din spate.

— Mergi înainte Peter. Mergi spre loc liber! se auzi vocea lui Tom Pouce, care îşi proteja cu credinţă Şeful.

Peter continua să-şi îndemne calul printre rândurile strânse de bovine, care începuseră să se înghesuie din ce în ce mai tare, simţind aerul proaspăt de-afară, din depresiunea spre care erau îndrumate.

De-odată se auzi o serie de împuşcături. „Caverna Hoţilor” devenise un câmp de luptă!

CAPITOLUL XXIV

TUNELUL MORŢII

Un glonţ străbătu borul vastului *sombrero* mexican pe care-l purta Peter. Dar în aceeaşi clipă, banditul care trăsese asupra lui Peter, căzu din şa şi vocea ascuţită a lui Hicks Doctorul, scoase un urlet de triumf. Aşa după cum sperase şi Peter, micul ajutor de şerif, găsise vreun cal fără stăpân şi se strecurase şi el în tunel.

Şeriful din Buzzard Gap tocmai intra în imensa depresiune, în care se înghesuiau înnebunite sutele de vite care fuseseră capturate unele după altele de mercenarii lui Dullo.

Doi călăreţi se repeziră dintr-odată în direcţia lui Peter, care tresări recunoscându-i: George Dullo şi Scar-Mouth Leach! Şeriful se întoarse în şa şi strigă:

— Tom Pouce! Doctore!... Ocupaţi-vă de Leach! Eu vreau să-l prind pe Dullo viu!

Apoi îşi dezlegă la iuţeală lassoul pe care-l avea prins la centură şi începu să-i învârtească laţul deasupra capului. Dullo făcuse un salt brusc cu calul şi căuta să se refugieze printre oamenii săi. Dar era prea târziu! Laţul se abătu deasupra lui şi banditul căzu din şea. Peter îşi repezi calul, trăgând cu iuţeală de lassou şi apoi îi ridică pe Dullo în faţa lui pe şea.

Dullo, deşi zăpăcit de căzătură, căuta totuşi să se scape de laţul care-l strângea împiedicându-i mişcările. Dar Peter îi pocni una cu mânerul pistolului în cap, cu toată puterea, lăsându-l mototol, în braţele lui, ca un sac de grăunţe.

Oamenii lui Dullo, nu observaseră prea bine ceea ce se petrecuse, din cauza întunericului, cu toate acestea, unii dintre ei îşi putuseră da seama că le fusese capturat şeful şi acum veneau în ajutorul lui. Gloanţele începură să fluiere de jur-împrejurul lui Peter, care încerca acum să iasă afară, întrucât îşi ajunsese scopul. El nu-şi mai făcea nici o grijă în ceea ce îi privea pe Tom Pouce şi pe Doctor, care erau destul de încercaţi, ca să poată ieşi singuri din încurcătură, acum după ce văzuseră că misiunea lor fusese îndeplinită.

Calul lui Peter, se strecură cu uşurinţă printre vite şi pătrunse la un

moment dat, într-un defileu, care se deschidea în pereții stâncoşi, nu departe de gura tunelului. Defileul era foarte îngust la intrare, dar în curând începu să se lărgească. Cu toate acestea, Peter nu se simțea în siguranță, căci împuşcăturile încetaseră ca prin farmec, îndată ce el intrase urmat de cei doi polițişti în acea crăpătură a stâncilor, mai ales că nu ştia unde ieşea acel defileu.

Şi iată, că acum un nou pericol se abătea asupra lui, un pericol mai groaznic chiar decât gloanțele... Din spatele lor se auzea un murmur surd, ca un tunet prevestitor de furtună. Pământul tremura ca sub efectul unui cutremur. Peter înțelese: sute şi sute de copite frământau pământul defileului... sute de vite îngrozite, fuseseră lansate pe urmele lor, de blestemații oameni ai lui Dullo, care nu ştiau că stăpânul lor, se afla în mâinile tânărului Şerif!

La vreo cincizeci de metri în spatele lui, Hicks urla:

— Peter, adăposteşte! Caută o stâncă sau orice altceva, dar repede! Vin vitele după noi în goană!

Şeriful îşi încetini puțin calul, pentru a-i permite lui Hicks să-l ajungă din urmă şi amândoi priviră disperați spre pereții defileului în care erau prinşi ca nişte şoareci şi în care urmau să fie imediat zdrobiți sub copitele vitelor înnebunite de învălmăşeală şi de împuşcături; dar pereții de granit erau drepți şi netezi ca nişte ziduri şi nu se vedea nici măcar un arbust de care să se agațe, sau o stâncă; în dosul căreia să se ascundă.

— Defileul se înfundă aici! țipă Doctorul. De aici nu mai scăpăm noi cu viață!

Peter smulse imediat al doilea Colt, al lui Dullo şi îl azvârli – primul îi căzuse din mână lui Dullo, în momentul când îl prinsese cu lassoul. El se lupta din greu, ca să poată ține în echilibru pe gâtul calului, corpul inert al banditului.

Vitele se mai găseau numai la vreo câteva sute de metri în spatele lor. Viața le era în joc. Peter nu mai avea decât câteva secunde, ca să găsească vreo soluție. Deodată strigă:

— Doctore! Dă-mi repede lassoul tău. Fularul şi vesta!

Cei doi cai se opriră aproape pe loc şi în secunda următoare Peter era la pământ, unde lega cele două lassouri cap la cap. Celelalte două extremități le legă de şeile cailor şi aşeză caii, unul deoparte şi altul de cealaltă parte a defileului. Apoi, câțiva metri mai înaintea acestei bariere fragile, el îngrămădi lucrurile date de Hicks, vestonul şi vesta lui Dullo, propria lui vestă şt fularul mexican pe care-l avea pe umeri. Grămada de haine, o împănă la repezeală cu toate hârtiile şi dolarii pe care îi găsise în buzunarele lui Dullo şi le dădu foc. Toate hainele cărora le dăduse foc, erau de lână fină, sau de flanelă subțire aşa că se aprinseră numaidecât scoțând valuri groase de fum. Asta dorise şi Peter: el spera să înspăimânte vitele care se ambalaseră în urma lor şi să le oblige a-şi încetini fuga, ca apoi să se împiedice în frânghia întinsă între cei doi cai. El strigă spre Hicks:

— Pistoalele tale sunt încărcate, Doctore? Când ți-oi spune eu, trage şi fiecare împuşcătură să nimerească! În orice raz încearcă să le dobori pe primele!

Bubuitul de tunet al copitelor, devenise înspăimântător şi Peter văzu că masa fantastică a vitelor înnebunite ajunse numai la vreo zece metri, Peter se repezi în fața lor, luă haina lui Dullo, care ardea şi începu s-o învârtească ca o morişcă strigând:

— Trage Doctore! Acum e momentul!

Calm, cum nu fusese în nici un moment al vieții sale, micul Hicks, îşi goli metodic pistoalele, plimbând țeava de la un capăt la celălalt al cirezii. Vitele lovite se prăbuşiră greoaie mugind, împiedicând goana nebună a vitelor ce veneau din urma.

Peter, atunci dădu drumul din mână sperietoarei pe care o improvizase şi-şi goli şi el pistoalele, în timp ce Doctorul îşi încărca repede Colturile. Cei doi cai înspăimântați începuseră să se învârtească în loc, jenați de frânghia care îi lega pe unul de celălalt.

Baricada de carne caldă, creştea din secundă în secundă, dar câteva animale mai tinere, reuşiseră să treacă peste ele. Un juncan îl atinse în trecere pe Şerif, care fu nevoit să facă un salt în lături. Dar Hicks începuse să tragă din nou şi mai multe vite se prăbuşiră de-a curmezişul defileului. Celelalte vite erau înspăimântate mai mult de flăcări şi de fum, decât de vitele ce cădeau în față şi li se încurcau între picioare, însă Peter îşi dădea seama că deşi focul ajunsese la maximum de intensitate, nu putea să mai dureze mult.

Toate animalele se tem de foc, iar acestea simțind şi mirosul sângelui, se opriră de-odată, în loc, încercând sa lupte cu cele care le împingeau din urmă, mugind de groază, împingându-se cu coarnele ridicându-se unele peste altele, într-o învălmăşeală de nedescris.

Năvala, fusese oprită pentru un moment, dar Peter ştia că avea să reînceapă, dintr-o clipă în alta, dacă cowboyi lui Dullo le mai presau de la spate. Atunci îl lua cu iuțeală pe Dullo în spinare şi îi făcu semn Doctorului. Amândoi, porniri în fugă spre înfundătura defileului, sperând că până la urmă vor găsi vreo crăpătură îngustă în pereții abrupți, sau vreun loc, în care să se poată adăposti de moartea îngrozitoare care îi aştepta, dacă nu găsea mijlocul de a scăpa de sutele de copite lansate în năvala nebună.

Dar găsiră ceva mai bun decât o crăpătura. În fundul defileului, se găsea un fel de scară naturală, nişte ieşituri mici, produse în peretele de stâncă, de o cascadă naturală, săpată de ape din vremuri îndepărtate.

Cățărarea pe ele, nu era dejoc uşoară, mai ales pentru Peter care-l ducea pe Dullo pe umeri, aşa că Hicks trebui să-l ajute ca să se ridice, extrem de greu, spre partea de sus a înfundăturii. Unde ajunse complet epuizat. În timp ce îşi reluau suflarea istoviți, Doctorul scoase o exclamație şi puse mâna pe pistol. O împuşcătură porni din spatele uneia din stâncile, care se aflau presărate pe creastă.

— Probabil că au ocolit prin tunel şi acum ne-au înconjurat! țipă Hicks.

Canaliile astea...

Dar se întrerupse şi trase.

Peter Rice, îi dăduse drumul lui Dullo jos şi acum alerga în furia disperării spre stâncă. Un glonț îi fluieră pe la ureche, un al doilea îi găuri pălăria şi al treilea i se înfipse în brațul stâng. Dar acum ajunse la stânca aceea şi o ocolea. În clipa când se azvârli înainte flacăra unei împuşcături, îi lumină fața hidoasa a lui Scar-Mouth Leach. Şi în spatele lui, neclar, un altul...

O durere puternică îi încleşta capul, dar înainta de a cădea, mai avu puterea să apese pe trăgaci...

*

Când deschise ochii, Peter Rice se văzu într-un pat, un pat adevărat!... lângă el, Tom Pouce discuta cu Doctorul. În partea cealaltă Şeriful Warren şedea lângă Cuthbert, proprietarul ranchului „Steaua”.

— Pe legea mea! exclamă englezul. Ai scăpat ca prin minune! Ştii de ce ai scăpat, amice? Câțiva milimetri mai jos, a spus doctorul şi glonțul în loc să-ți jupoaie pielea capului, cum a făcut-o, ți-ar fi găurit fruntea, Peter, eşti un adevărat norocos!

— Unde mă aflu acuma? întrebă acesta. Eu n-am văzut niciodată odaia asta. Nu sunt la Buzzard Gap, nu-i aşa?

— La naiba, Şefule! declară Tom Pouce cu emfază. Te afli în sala tronului... adică în patul în care George Dullo nu va mai dormi vreodată.

— A murit?

— Nu, stimabile. Banditul ăsta va muri numai atârnat de o frânghie! Deocamdată, se află în închisoarea din Buffalo Ford, păzit de trei din cei mai buni ajutori de şerif ai lui Warren. Dar în ceea ce-l priveşte pe Leach... pe ăsta l-ai nimerit. Un glonț drept în inimă! Şi păcat că te-ai riscat aşa, căci în clipa aceea, eu eram chiar în spatele lui. Oamenii lui Waren au pus mâna aproape pe toți banditii din solda lui Dullo. Doi sau trei nu mai mulți, au reuşit să treacă frontiera. În orice caz, s-a terminat cu dispariția vitelor, la Buffalo Ford!

Medicul intră în odaie. Era un om foarte bătrân şi mâna îi tremura în timp ce îi pipăia pulsul lui Peter. El ridică vesel capul:

— Peste două-trei zile, ai să poți încăleca din nou Şerifule!

Peter privi atent spre doctor, apoi se hotărî să-l întrebe:

— Doctore, te superi dacă te-aş întreba ce vârstă ai?

Bătrânul medic se scandaliză:

— Dimpotrivă, fiule. Luna viitoare voi avea optzeci şi şase de ani şi sper sa devin centenar, dacă îmi iau toate precauțiile!... În orice caz, nu trăind viața pe care o duci tu!

— Tocmai mă întrebam un lucru... Nu cumva îți aminteşti dumneata, dacă nu a fost vreodată vorba, ca linia lui „Southern Pacific” să treacă pe la ferma Gallego?

— Bineînțeles că da! răspunse medicul. Pe vremea aia, tocmai începuse să-mi crească mustața... Inginerii lui „Southern Pacific” voiseră să facă un tunel, chiar prin mijlocul acestei proprietăți, ca să scurteze drumul, mi se pare. Dar

proprietarul de pe atunci, un bătrân mexican tradiționalist, nu voia să ştie nimic. Dar asta nu i-a împiedicat pe ingineri să sape tunelul, până în ziua când bătrânul mexican, a câştigat procesul la tribunal. Atunci inginerii, au fost nevoiți să-şi schimbe traseul şi din cauza asta, noua linie de cale ferată, trece prin Buffalo Ford.

— Asta lămureşte totul, murmură Peter… Oamenii lui Dullo au terminat tunelul. La început nu înțelesesem ce voise să spună bietul Rimrock Morley vorbind despre „Vechea linie a lui S. P." şi crezusem că delira, atunci când el încercase pur şi simplu să-mi dea o informație de cea mai mare importanță, pe care el o căpătase cu prețul vieții sale…

— Şi care fusese gata să te coste şi pe tine viața, spuse bătrânul medic. Tu nu te-ai gândit niciodată să te mai odihneşti, sau sa-ți iei o meserie mai liniştită… aşa ca mine?

Peter Rice privi spre oamenii săi, care începură să râdă şi râse şi el.

Ei ştiau prea bine, că tot împreună aveau să pornească la alte urmăriri, căci datoria lor, viața lor consta numai în a face ca legea şi ordinea să fie respectate.

Cu toate suferințele fizice şi morale pe care le înduraseră ei erau gata, în caz că siguranța concetățenilor o cerea, să facă față unor noi pericole şi să se angajeze în alte aventuri.

SFÂRŞIT